

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTRIGUE

SWAT STANDOFF

—
LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

 HARLEQUIN[®]

I N T R I G U E

**SWAT
STANDOFF**

LENA DIAZ

***Bir SWAT ekibi ortadan kaybolur.
İki ortak farklılıklarını bir kenara bırakıp onları
kurtarabilecek mi?***

Kahramanı oynamak, seksi SWAT ekibi üyesi Blake Sullivan için geri teper. Ortağı Donna Waters'ı kendine çektiği kadar çileden de çıkarır. Ancak aralarındaki anlaşmazlıkları çözemedi, ekibin geri kalanının kimliği belirsiz bir saldırgan tarafından kaçırıldığını öğrenirler. Şimdi küçük Tennessee kasabasının gerçek kahramanlarını kurtarmak için yarışırken, artan bir karşılıklı güveni paylaşıyorlar... ve sıcak, hayat değiştiren bir bağlantı.

Tennessee SWAT

"Blake?" Sesi boğuk çıkıyordu.

İşaretleri doğru okuduğunu, adamın sonunda onun bir kadın olduğunu fark ettiğini düşünüyordu. Ama emin olmadan herhangi bir hamle yapmaktan korkuyordu. "Çizburger için aç mısın? Yoksa... beni mi?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne çizburgeri?"

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı kadın, adam yere atlayıp dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce.

Öpüşmeyi kestiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Donna?"

Kulağının dibinde boğuk, derin bir tonda fısıldanan adının sesi omurgasını titretti.

"Tenini hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Üzerinde çok fazla kıyafet var."

Yutkundu ve alnını onunkine yasladı. "Bunu istediğine emin misin?"

Nihayet, nihayet, onun için çok çok uzun zamandır aç olduğu kadar açtı.

"Eğer şimdi durursan, seni vururum. Emin olmak için bu nasıl?"

SWAT STANDOFF

Lena Diaz

Kentucky'de doğan **Lena Diaz**, Kaliforniya, Louisiana ve Florida'da yaşamış ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada yaşamaktadır. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Amerika Romantizm Yazarları Altın Kalp® Ödülü finalisti olan yazar, aynı zamanda prestijli Daphne du Maurier Gizem / Gerilim Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Marshland Adalet

Glades'te Kayıp

Tutuklama Gelişmeleri

Derin Kapak Dedektif

Rehine Müzakeresi

Marshal'ın Tanığı

Patlayıcı Cazibe Gizli

Görev İkiz Tennessee

Takedown Bodyguard

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya

tıklayın [http](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

[://www.harlequin.com/myrewards.html?](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

[mt=loyalty &cmpid=EBOOBPA201602010002](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPA201602010002)

KARAKTER KADROSU

Blake Sullivan - Destiny, Tennessee, SWAT ekibinin en yeni üyesi uyum zorlanıyor. Bunu kısa sürede çözemezse, tüm ekibin kaderi tehlikeye girebilir.

Donna Waters: SWAT görevlisi Blake'in işi öğrenmesine yardım etmekle **görevlendirilen Donna**'nın becerileri, ekibin geri kalanını kurtarması gereken tek kişi Blake ve kendisi olduğunda sınırlarına kadar zorlanacaktır.

Richard Grant-Bu FBI denetleyici özel ajanının bir cinayeti araştırması ve SWAT ekibine ne olduğunu belirlemesi gerekiyor. Ama gerçekten yardım etmek istiyor mu? Yoksa soruşturmayı geciktirmek için barikatlar mı kuruyor?

Colin Lopez-Grant'ın sağ kolu. Ama neden her gün Knoxville'e kaçıyor? SWAT ekibine olanların arkasındaki kişi o olabilir mi?

Rodney Lynch-Blake ve Donna içeriden bilgiye ihtiyaç duyduklarında, bu Kader polis memuruna başvururlar. Onlara değerli bilgiler mi veriyor yoksa boşa kürek mi çekiyor?

Tim Nealy - SWAT ekibinin tatbikatına yardım etmesi için **işe** alınan **Tim**'in iddiaları FBI ve Blake arasında ciddi sorunlara neden olur. Soruşturmayı sabote etmeye mi çalışmaktadır?

Stacy Bell - Grant'ajanlarından bir diğeri, SWAT'ın durumuna sempati duyuyor gibi görünüyor. Ancak Destiny'de bulunma nedenleri herkesin fark ettiğinden daha karmaşık olabilir.

Sanchez - Kolombiyalı olduğu iddia edilen **bu** uyuşturucu baronu, soruşturmada her ipucu çekildiğinde ortaya çıkmaya devam ediyor. Olanların arkasında gerçekte kimin olduğunu bulmak için kritik olabilir.

Bu hikaye, bunu bir seri haline getirmemi talep eden *Tennessee Takedown* okuyucularına adanmıştır. Destiny, Tennessee, SWAT ekibi hakkındaki bu hikayeleri yazmayı kesinlikle *sevdim*. Umarım okuyucular bu heyecanlı serüvenin heyecanlı sonu olan *SWAT Standoff*'u severler.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Onbeşinci Onuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü Bölüm

Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Janie Crouch'un *Büyük Suçlar* kitabından alıntı

Birinci Bölüm

SWAT Memuru Blake Sullivan hanımeli sarmaşıklarıyla kaplı kütüklerin arkasına çömeldi ve tüfeğinin dürbünüyle yıpranmış gri ahıra baktı. Hedefi, muhtemelen Blake doğmadan çok önce camını kaybetmiş olan ikinci kat penceresindeki bir gölgeden biraz daha fazlasıydı. Şüphelinin çürümüş merdivenlere ya da döşeme tahtalarına çarpmadan o kadar yükseğe çıkmayı nasıl başardığı bir muammaydı. Bu harap bina, bazen yakındaki Dumanlı Dağlar'dan esen şiddetli rüzgârlar yüzünden çoktan yıkılmış olmalıydı. Blake, binanın henüz yıkılmamış olmasının tek nedeninin, Tennessee şeker akça ağaçları ve beyaz çiçekli kızılırcık ağaçlarından oluşan sık bir ağaçlık tarafından korunuyor olması olduğunu düşündü.

Arkasındaki ağaçların arasından süzülen sabah güneşi ve birkaç dakika önce esen hafif bahar rüzgârındaki durgunlukla birlikte, atış yapmak için koşullar mükemmeldi. Parmağını tüfeğinin soğuk gövdesinden tetiğin yumuşak, sıcak beşiğine doğru kaydırıldı.

İki cıvıltının ardından solundan tiz bir ısıklık sesi duyuldu. Hawkins Ridge'de ve genel olarak Tennessee'de yaygın olan bobwhite kuşuna benziyordu. Ama Blake daha iyi biliyordu. Bu SWAT ekibinin lideri Dillon Gray'di ve ona işaret veriyordu. Ama Blake başka tarafa bakarsa, faili kaybedebilirdi. Dillon beklemek zorundaydı.

İkinci ve daha ısrarlı bir ısığa aldırmadan tüfeğin namlusunu bir parça aşağı indirdi, yavaşça nefes verdi ve sıktı.

Pop.

Şüphelinin göğsü kırmızıya boyandı. Geriye doğru takla atarak gözden kayboldu.

Blake sırtıttı. Biri gitti, biri kaldı. Şimdi Dillon'ın ne istediğini görebiliyordu.

Sol omzunun üzerinden baktı. Ekip lideri yirmi metre kadar durmuş, ekibin tek kadın üyesi olan Donna Waters'la konuşuyordu. Yeşil kamuflaj giysileri içinde, Dillon'ın elindeki beyaz S-W-A-T harfleri olmasa ikisi de çevrelerine tamamen karışmış olacaktı.

Geri. İkisi de Blake'i fark etmemiş gibiydi. Dillon'ın daha önce istediği şey o kadar da önemli olmamalıydı.

Blake dikkatini tekrar ahıra çevirdi. Şüpheliler ayrılmış mıydı? Başlangıçta bir ekip olarak çalışmışlar, birbirlerine yakın durmuşlardı. Eğer bu plana sadık kaldırlarsa, ikincisi yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Neredeyse tam bir dakika sonra sabrının karşılığını aldı. Binanın sağındaki ağaçların yanında karanlık bir gölge hareket etti. Adam kimsenin kendisini fark edip etmediğini görmek istercesine sinsice etrafına bakındı. Destiny, Tennessee'nin yedi kişilik SWAT ekibinin tamamı ve şefleri buralarda bir yerdeydi. Düzeltiyorum, Colby Blount County'den birkaç saatlik mesafede yeni bir iş bulduğu için *altı kişilik* bir ekipti.

Blake, Dillon ve Donna'ya işaret vermek için arkasına baktı. Ama ya ağaçların arasına o kadar iyi karışmışlardı ki artık onları göremiyordu ya da gitmişlerdi. Şüphelilerden birini yakaladığını ve gördüğünü bildirmek için telsizle ekibe haber vermeyi düşündü. Ama parazit olabileceğinden ya da sesinin avını ürkütebileceğinden endişelendi.

Ahırın önünü tekrar taradı. Şüpheli ve açıklıktan geçerek ormana doğru koşmaya başladı. Blake tüfeğini kaldırdı. Adam ona doğru baktı, gözleri panikle irileşmişti. Birkaç çam ağacının altına doğru hamle yaptı.

Pop, .

Iskaladı. Adam ağaçların örttüğü karanlıkta gözden kayboldu.

Blake küfrederek doğruldu, uzun süre çömeldiği için dizleri patlamıştı ve peşinden gitti. Adamın ormana girdiği yere ulaştığında başını iki yana salladı. Adam 1.80 boylarında ve muhtemelen otuz kilo civarındaydı. Ayakları hafif olmalıydı, ince ilkbahar bitki örtüsü arasında fazla iz bırakmadan kolayca ilerlemeliydi. Bunun yerine, küçük dalları kırmaya ve çiğ yüklü çimenlerde belirgin ayak izleri bırakmaya aldırmandan bir defans oyuncusu gibi ilerlemişti. Kötü Adam Bu Yoldan Gitti diye bir tabela da koyabilirdi.

Adam ya aptalın tekiydi ya da Blake'i pusuya düşürmeye çalışan son derece zeki biriydi.

Arkasından bir kuş sesi daha geldi, bu pek de inandırıcı olmayan bir mavi alakarga cıvıltısıydı. SWAT ekibi üyesi Randy Carter'ın işaretini yanlış anlamak mümkün değildi. Blake gözlerini devirdi. Ormandaki bir aceminin bile bunun gerçek bir kuş olduğunu düşüneceğinden şüpheliydi. Durakladı ve gözlerini

Omuz. Randy, Blake'in birkaç dakika önce ayrıldığı aynı çalılıkta duruyordu. Randy ona geri gelmesini işaret etti ve soluna doğru bir hareket daha yaptı.

Blake başını salladı, bir parmağını kaldırdı ve şüphelinin kaybolduğu yolu işaret etti.

Randy ısrarla tekrar solunu işaret etti.

Blake hayal kırıklığı içinde elini tüfeğine sımsıkı sardı. Randy basit bir işareti anlayamıyorsa, bu onun sorunuydu. Blake takibi bırakarak ekibi tehlikeye atmayı reddetti. Şüpheli geri dönüp onlardan birine gizlice yaklaşabilir ya da tamamen kaçabilirdi.

Randy'yi görmezden gelen Blake ormana doğru ilerledi.

On dakika sonra şüpheliyi buldu. Adam, bel derinliğindeki bir dereden geçerken kuru kalmasını sağlamak için tüfeğini başının üzerinde tutuyordu.

Blake tüfeğini kaldırdı ve ağaçların arasından çıktı. "Polis. Kımıldama."

Şüpheli arkasını döndü. Blake tetiğe bastı. *Pop.*

Şüpheli şiddetli bir küfür savurdu. Sağ omzunu koyu kırmızı bir leke kapladı. Blake bir el daha ateş ederek adamın sol omzunda da aynı lekeyi bıraktı.

"ediyorum! Ateş etmeyi kes!" Adam silahını başının üzerine dayadı ve Blake'e dik dik baktı.

Blake tüfeğini ona doğrultmuştu. "Nehrin bu tarafına ilerle. Eğer ani bir hareket yaparsan, seni tekrar vururum."

Adamın gözleri intikam vaadiyle kısıldı ama emredildiği gibi ilerlemeye başladı.

Adamın silahını aldıktan sonra Blake kemerinin arkasındaki tutucudan bir dizi kelepçe çıkardı.

Adamın kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Beni kelepçeleyecek misin?" "Bu da oyunun bir parçası dostum. Arkanı dön."

"Adil oynamıyorsun. O ikinci atış tamamen gereksizdi." "Kazanmak için oynuyorum. Önemli olan tek şey bu." Kelepçeleri yerine oturttu, Her iki tüfeğin kayışlarını omzuna astı ve adamı ahıra doğru yürüttü. Artık telsiz sessizliğini bozmak güvenli olduğuna göre, kemerinden iki yönlü telsizi çıkardı ve bir kanal açtı.

"Blake'ten merkeze. SWAT iki, şüpheliler sıfır. İkisini de yakaladım. İlki ahırda, ikincisi nehirde. İkinciyle birlikte geri dönüyorum."

Tutsağı omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatarak ona doğru yöneldi. "Yürümeye devam et."

Adam ona öyle bir bakış attı ki, alevler içinde kalması gerekirdi.

Ahıra doğru ilerlerken telsiz sessiz kaldı. Blake'in çağrısına kimse cevap vermedi. Düğmeye tekrar bastı.

"Blake'ten üsse. Anlaşıldı mı?"

Cevap yok. Belki de iletişimin kesildiği bir bölgedeydiler. Cep telefonları burada neredeyse işe yaramazdı. Güçlü telsizlerinde bile aynı şeyin olabileceğini düşündü. Ya da ekipman arızalı olabilirdi. Destiny küçük bir kasabaydı ve emniyet güçlerinin bütçesi de bir o kadar küçüktü.

Ekipmanlarının en üst model olduğu söylenemezdi ve nadiren yeni ekipmanlar satın alınıyordu. Destiny'nin dedektiflerinin SWAT ekibi olarak ikili bir rolde çalışmasını bile karşılayabilmesinin tek nedeni, komşu ilçelerin Destiny Polis Departmanının bütçesini artırmasıydı. Bunun karşılığında Destiny SWAT ekibi, gerektiğinde birkaç ilçedeki çağrılara yanıt veriyordu. Ancak ekstra para bile hiçbir zaman yeterli görünmedi.

Ahırın yanındaki açıklığa geldiklerinde Blake sarsılarak durdu ve keskin bir nefes aldı. Orada, yerde yatan takım arkadaşlarıydı.

-Liderleri Dillon hariç herkes. Hepsinin üzerinde kırmızı beneklerle kaplı yeşil kamuflaj üniformaları vardı.

İkinci Bölüm

Blake'in mahkûmu gülmeye başladı. Adamı tekrar vurmak istiyordu.

"Görüyorum ki şüphelinizi yakalamışsınız," diye hırladı yakınlarından biri.

Döndüğünde Dillon Gray'in kendisine doğru adım attığını gördü. Yanında, Şef Thornton'ın beyaz saçları attığı her adımda bir kalkıp bir iniyordu. İkisi de eşek arılarıyla güreşecek kadar deli görünüyordu.

Blake'in içine bir batma hissi yerleşti. Bu sefer neyi yanlış yapmıştı? Destek için takım arkadaşlarına baktı. Ama hepsi yerde hareketsiz yatıyordu. Dillon tam önünde durduğunda boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi, şef birkaç adım gerideydi.

"Ne oldu?" Blake takıma doğru el salladı. "Anlamıyorum. İlk şüpheliyi ahırda indirdim. Ateş etmediğini biliyorum. Ve bu adamı nehre kadar takip ettim."

"Üç şüpheli vardı," diye tersledi Dillon. "Siz tek başınıza gezip tozarken, üçüncü şüpheli ekibin geri kalanını pusuya düşürdü."

Blake'in bakışları Dillon'ın göğsündeki, suçlamasına ağırlık katan kırmızı lekelere kaydı.

"Ama istihbaratımız sadece iki kişi olduğunu söyledi." Blake hâlâ gülmekte olan ama şimdi çürümekte olan bir kütüğün üzerinde oturan mahkûmunu işaret etti. "Bu adam kaçtı, ben de-"

Bam. Blake'in çenesinde beyaz bir acı patladı ve yere çarptı. Yumruğu hâlâ sıkılı olan Dillon'a baktı, sanki onu tekrar yumruklamaya hazırdı.

"Bu da neydi böyle?" Blake hırladı. "Kötü adamlardan ikisini yakaladım."

"Evet. Yaptın. Ama hem Randy'den hem de benden gelen sinyalleri görmezden geldin ve

Kendi başına Rambo'laştın." Dillon yerdeki cesetlere doğru el salladı. "Takımın sana ihtiyacı olduğunda burada değildin."

Blake ayağa kalktı. "Neden bu kadar öfkeliyin anlamıyorum. Eğer bütün bir ekip benim yardımım olmadan bir kötü adamla başa çıkamıyorsa, bana değil onlara kızmalısın."

"Seni aptal." Dillon ona doğru bir adım daha attı.

Şef onun omzunu tuttu. "Sakin ol," dedi Thornton. Sonra Dillon'ın bırakıp geri çekildi ve en kıdemli memuruna durumu idare etme konusunda güvendiğini belli etti. Ama bunun yumruk yumruğa bir kavgaya tercih ederdi.

Blake de yumruklamak istedi. O işini yapmıştı. Başarısız olan takımın geri kalanıydı.

Dillon'ın çenesi tekrar konuşmadan önce birkaç kez sıkılıp gevşedi. "Artık kalkabilirsiniz," dedi ekibe. "Herkes boya tabancalarını yeniden doldursun ve yeni kamuflaj alsın. Doğru yapana kadar bunu tekrarlayacağız."

Ayağa kalktıklarında diğerlerinden bir homurtu korosu duyuldu. Ama onlar itaatkâr bir şekilde açıklığın diğer tarafındaki malzeme yığınlarına doğru yöneldiler; burada günün eğitim tatbikatları için teçhizatları yerleştirilmişti.

"Tim, iyi misin?" Dillon, Blake'in nehirde "öldürdüğü" şüpheliyi oynayan adama sordu.

"Biraz morarmış. Beni *iki kez* vurdu. İkincisi tamamen alçaklıktandı."

"Oh, Pete aşkına. Sen düşmedin," dedi Blake. "Öldüğünden emin olmak zorundaydım."

"Suyun içindeydin. Ne yapmam gerekiyordu? Suyun altına mı girecektim?" "Bu daha inandırıcı olabilirdi."

Adam yemin etti.

Dillon Tim'e diğer SWAT ekibi üyelerine doğru el salladı. "Diğerlerinden biri kelepçelerini . İkinci raunt için kalmak istemezsen anlarım. Her halükarda paranı alacaksın."

"Hayır, değil. Bir sonraki alıştırmanın bir parçası olmadığı sürece." Çenesini Blake'e doğru eğdi.

Blake gözlerini devirdi. Adam melodramatik davranıyordu. Ama sonra Dillon bir adım daha yaklaşarak sahte faili görmesini engelledi.

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Dillon. "Blake daha fazla antrenmana katılmayacak."

Blake kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Takım arkadaşlarınızın yerde ölü yattığını görmek yeterli bir cevap değil mi?"

Gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı. "Belli ki bunu etki yaratmak için sahnelemişsin."

"Haklısınız. Üçüncü şüpheliyi yakaladık. Ama çok yakındı. Hiçbirimiz burada üçüncü bir tane olduğunu bilmiyorduk. Şef bizi şaşırttı.

Bu da her zaman tetikte olmanın ve birbirimizin arkasını kollayarak bir ekip olarak hareket etmenin ne kadar önemli olduğunu kanıtlıyor." Sanki vurgulamak istercesine Blake'in göğsünü dürttü. "Ortağının arkasını kollaman gerekiyordu. Ama Donna senaryonun yarısında onsuz gittiğini söyledi. Bu da böyle?"

Blake yüzünün ateşle kızardığını hissetti. Kamyonlara doğru baktı. Donna çoktan yeni kamuflajını giymiş ve sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ayrıca ekibin Dillon ve ona dikkat tek üyesiydi. Onu üzmüş müydü? Onu hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyordu?

Birkaç aydır onu eğitiyor, ona Knoxville'de eğitildiği şekilde olmayan Destiny Polis Departmanı'nın işleri yapma yöntemini öğretiyordu. Bugün onunla kalması gerekiyordu. Ama şüphelinin ormanda hızla ilerlediğini gördüğünde, ortağını beklemeden peşine düşmüştü.

"Her şeyi ettim," diye itiraf etti. "Şüphelinin kaçmasını istemedim, bu yüzden onu ahıra kadar kovaladım. Donna'nın da onu takip edeceğini düşündüm. Ama onu kaybettim."

"Şaka yapmıyorum. Ormanı tarıyor, şüphelileri arıyordu ve arkasını döndüğünde sen gitmiştin. Tam olarak bir takım hareketi değil."

Blake ellerini iki yanında yumruk yaptı. Onları kullanacağından değil. O ve Dillon'ın her ikisi de 1.80'in birkaç santim üzerinde ve aynı derecede iriydiler. Aralarındaki bir kavganın uzun, kanlı ve acı verici olacağına şüphe yoktu. Ama Blake'in ona vurmamasının nedeni bu değildi. Blake Dillon'a saygı duyuyordu, bu duygu karşılık bulmasa bile. Ona karşı asla yumruklarını kaldırmazdı.

Dillon'ın aynı dürtüyü paylaşmaması çok kötü.

Blake ağrısını hafifletmek için çenesini salladı. "Donna'nın tehlikede olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Onu aramak için geri dönecektim ama şüpheli ahıra saklandı ve bana onu takip etmek için mükemmel bir fırsat verdi. Onu yakaladığımda, diğer şüpheli ortaya çıktı. Ne yapmam gerekiyordu? Onu görmezden mi gelmeliydim? Gitmesine izin mi verseydim?"

"Yapmanız gereken şey, her zaman, emirlere uymaktır. Bugünkü öncelikli hedefiniz ortağınızla birlikte hareket etmektir. Bu sabah bunu açıkça belirtmiştim. Bunu başaramayınca, bana rapor vermek için işaret ettiğimde, işaretimi görmezden geldin."

"Geri dönemezdim. Atışımı kaçırabilirdim."

"Şüpheliyle görüş mesafenizi kaybetmekten endişe ediyorsanız bana telsizle cevap verebilirdiniz. Ama yapmadınız."

"İlk başta değil, hayır. Gürültünün onu uyarması riskini göze alamazdım. Daha sonra aradım, sonra-"

"Ekibin geri kalanı pusuya düşürüldükten sonra mı? Ve öldürüldükten sonra mı?"

Blake çenesini kapattı. Neden açıklamaya çalışıyordu ki? Her zamanki gibi, Dillon dinlemeyi reddetti. Takımın *geri kalanı* için harika bir lider ve arkadaşı. Ama Blake'ten ilk günden beri ve bunu gizlemiyordu. Blake'in anlayabildiği tek şey, Dillon'ın ona kızgın olduğuydu çünkü şef onu fikrini sormadan işe almıştı.

Şef Thornton, Knoxville Polis Karakolu'nda Blake'le karşılaştığında ona iş teklif etmemiş ve orada yaşanan dramın tadına bakmamış olsaydı, Blake şu anda işsizdi ve başka bir kolluk kuvveti işi bulma ihtimali de yoktu. Şefe çok şey borçluydu, Blake'in geçmişi hakkındaki sessizliği de buna dahildi. Blake olanlarla ilgili ayrıntıları paylaşmak istememişti, çünkü hikâyenin kendi tarafıyla aynı fikirde olmamaları durumunda yeni ekibinin kendisine karşı önyargılı olmasını istemiyordu. Ama böyle günlerde ikisinin de hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Aralarındaki sessizlik anlaşması, Blake'in geçmişiyle ilgili sorulara cevap verirken ikisinin de ekibe yalan söylemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ve yalanlar, üzerine güven inşa edilebilecek en kötü temellerdi. Bu yüzden burada kendini hep bataklıkta koşuyormuş gibi hissediyor, ne kadar uyum sağlamaya çalışırsa çalışsın asla tutunamıyordu.

Donna hariç.

Güzel ve akıllı olan bu kadın, Destiny'nin hayatındaki tek parlak noktaydı, ona önemliymiş gibi davranan tek kişiydi. Ve onunla da işleri berbat etmişti. Antrenman olsun ya da olmasın, onun yanında kalması gerekirken bir şüphelinin peşinden kaçmıştı. Muhtemelen şimdi o da en az Dillon ondan nefret ediyordu.

Durumu yatıştırmaya çalışarak teslimiyet içinde ellerini kaldırdı. "Bakın, özür dilerim. Şüphelinin peşinden tek başıma gitmemeliydim. Bunu şimdi anlıyorum."

"Kendi başına mı gittin? O kadar basit değil. Ortağının *hayatını* tehlikeye attın. Ve sakın bana bunun *sadece* bir boya topu savaşı olduğunu söylemeye kalkma. Bu hafta sonu egzersizleri içgüdülerimizi test etmek ve tepkilerimizi geliştirmek için tasarlandı, tıpkı bu gerçek bir şeymiş gibi. Eğer bu gerçek bir şeyse, ortağınıza göz kulak olma ya da talimatları takip etme konusunda güvenilmez olduğunuzu kanıtladınız."

"Aşırı tepki veriyorsun. Eğer bu gerçek bir SWAT durumu olsaydı, Donna ile kalırdım."

Dillon başını salladı. "Hâlâ anlamıyorsun. Eğitimde bir şekilde davranıp gerçek bir görevde başka bir şekilde davranmayı planlayamazsın. Eğitimin her şeyi doğal hale getirmesi gerekir, böylece düşünmene gerek kalmadan kas hafızanla tepki verirsin. Her alıştırmaya gerçekmiş gibi davranmalısınız. Bunu size orduda öğretmediler mi?"

Blake kaskatı kesildi ve Thornton'a baktı. Ama o bölgeden yardım gelmedi. Thornton onun gözlerinin içine bile bakmıyordu.

"Burada işimiz bitti mi?" Blake sabrı tükenmiş bir halde talepte bulundu. Yetişkin bir adamın, tüm ekibi bir taş atımı ötede, aşağılanmasına tanıklık ederken, ancak bu kadar azar işitmeye tahammülü vardı.

"Evet. İşimiz kesinlikle bitti. Çünkü sen zehirlisin, hep de öyle oldun. Sen yalnız bir kurtsun, her şeyi kendi bildiği gibi yapmak zorunda olan bir haydutsun. Senin gibiler benim gibileri öldürtür. Şef seni işe aldığında sende bir şeyler görmüştü. İtiraf etmeliyim ki ben hiç . Ama çalıştım, şüphelerimin yanlış olduğunu kanıtlaman için sana her fırsatı verdim, bu ekibin nasıl bir üyesi olacağını anlaman için. Ama tek yapabildiğin beni haklı çıkarmak oldu. Ve senin egon için buradaki herkesin hayatını riske atmaya niyetim yok." Şef Thornton'a doğru işaret etti. "O da öyle. Bu konuda ikimiz de hemfikiriz. Bu iş bitti. Evine git, Blake. Pazartesi sabahı ekipmanlarını teslim edebilirsin. Artık ihtiyacın olmayacak. Kovuldun."

Üçüncü Bölüm

Donna, Sevier County'nin bu köşesinde bar olarak geçen adi işletmeye girdi. Destiny'de olsa, burası domuzların bile giremeyeceği bir yer olarak görülüp kınanır ve yıkılırdı.

Yine de bir artı tarafı vardı. Sessizdi, akşamın erken saatlerinde bir avuç müşteriden fazlası yoktu. Ve hiçbirisi odanın köşesindeki eski moda müzik kutusuna para atma eğiliminde değildi.

İdrar ve bayat bira kokusu karşısında burnunu kırıstırarak, önce bir kutu Lysol almak için acil bir koşu yapmak istese de, kendini içeri adım atmaya zorladı.

Tanıdık bir figür barın en ucundaki taburede oturmuş, barmenden gecenin ilk içkisi olduğunu umduğu şeyi alıyordu. Blake Sullivan'ın kafası iyiyse, bu onun küçük mücadelesini çok daha zorlaştıracaktı.

Shot bardağını ağzına götürdüğünde eli titredi ve bardağın kenarına bir miktar döktü.

Sarhoş olmamasını ummak buraya kadarmış.

Kehribar rengi sıvıyı bir dikişte yuttu ve elinin tersiyle ağzını sildi. Donna elini belinde kılıfında duran tabancaya doğru uzattı. Dokuz milimetrelik kurşunlar yerine boya toplarıyla dolu olsaydı, onu çoktan vurmuş olurdu. O kadar sinirlenmişti.

"Hey, bayan," diye seslendi barmen. "Burada silaha izin yok."

Blake yavaşça ona baktı, içkinin etkisiyle reflekslerinin köreldiği belliydi. Ayık bir polis, barmen silahtan bahsettiği anda tehlikeyi değerlendirmek için etrafına bakınırdı.

Kot pantolonunun cebinden rozetini çıkardı ve . "Polis."

Barmenin ifadesi donuklaştı, gözleri boynundan yukarı doğru kıvrılan kobra dövmesindekiler kadar karanlık ve ölümcül bakıyordu. "Benim için fark etmez. Silah yok."

"Merak etme. Kalmayacağım." Rozetini bir kenara bıraktı ve botları yaralı parke zeminde yankılanarak odanın içinde ilerledi. Blake'in taburesinin yanında durarak kapıya doğru işaret etti. "Hadi gidelim."

Adam ona kaşlarını çattı. "Bir viski daha." Kelimeleri geveliyordu, yüzü kızarmıştı.

Barmen elinde bir şişe Jack Daniel's ile ona doğru yaklaştı. Barmen kadehi yeniden dolduramadan Donna elini kadehin vurdu. "İşi bitti."

"Hayır, değil." Blake bardağı ondan çekip aldı ve barmene doğru uzattı. "Doldur."

Barmen şişeyi kaldırdı.

"O sarhoş," diye uyardı Donna. "Bunu dökerseniz ve direksiyona geçerse ikinizi de tutuklarım."

Tereddüt etti, omuz silkti ve barda daha az sorun çıkaracağına söz veren bir müşteriye doğru ilerledi

Blake donuk gözlerle ona baktı. "Blount County değil. Burada kimseyi tutuklayamazsınız."

"O bunu bilmiyor." Başparmağını barmene doğru salladı.

Blake arkasını döndü ve bara yaslandı. "Beni nasıl buldun?"

"Ağacı ara."

Kaşlarını çattı. "Neyi arayayım?"

İç çekti. "Sana daha önce anlatmış olmama rağmen öğrenemediğin pek çok şeyden biri. Destiny çok küçük bir kasaba, bu yüzden-"

Homurdandı. "Şaka yapmıyorum."

Onu yumruklamak istedi. Bunun yerine gülümsemeye zorladı. "Senin aksine, Destiny'nin rahat boyutunu pek çok özelliğinden biri olarak görüyorum. olarak, çağrı ağacı. Biri kayboluyor, bir arama yapabiliyorum ve çok geçmeden ilçedeki insanların yarısı pencerelerinden dışarı bakıyor. Büyük bir şehrin AMBER Alert sisteminden daha etkili."

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Benim için AMBER alarmı mı verdin? Bu kadar önemsediyini bilmiyordum."

"Bilmediğin çok şey var," diye homurdandı. "Belki de daha dikkatli olmalısın."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama sarhoş beyni onun ne demek istediğini anlayamadı. Tanrıya şükür. Çiş kokan bir bardayken o vahşiyi önemsediyini itiraf etmek, ayık Blake'in hatırlamasını isteyeceği bir şey değildi.

"Demek istediğim Destiny'de yaşamamanın faydalarından biri de birbirimizi kollamamız. Birkaç aramadan sonra, şehri terk ettiğini ve hangi yolda olduğunu biliyordum."

alacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki, tıpkı benim yetki alanımda olduğu gibi, faydalı bağlantılarım ilçe sınırında sona eriyor. Bu yüzden daha sonra kendi başıma biraz araştırma yapmak zorunda kaldım."

Boş kadehini aldı, kaşlarını çattı ve bardağa geri koydu. Ona tekrar baktığında, hâlâ orada olmasına şaşırılmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

Odadaki birkaç kişiye baktı ve onların bu alışverişi ne kadar dikkatle izlediklerini fark etti. Blake'in sarhoş olduğuna tanık olmaları yeterince kötüydü. Eğer haber Şef Thornton ya da Dillon'a ulaşırsa, muhtemelen zaten düzeltilemez olan bu durumu düzeltmesinin ve onu yeniden işe almalarını sağlamasının hiçbir yolu yoktu.

"Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burayı seviyorum."

Homurdandı. "Evet. Gerçekten güzel. Harika bir ambiyans. Oturduğun yerde bölgeni işaretleyebilirsin ve bahse girerim kimse gözünü bile kırpamaz."

Kaşları tekrar çatıldı. "Ha?"

Ona kadar saydı ve bu adamı gerçek mermilerle vurmayacak kadar sevmesinin tüm nedenlerini hatırlamaya çalıştı. Ama şu anda aklına bir tane bile gelmiyordu. "Dışarı çık da konuşalım. Daha sonra masanın altında kendini içkiye verebilirsin."

"Bar."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Ne?"

"Kendimi barın altında içiyorum." Vurgulamak için cilalı yüzeye vurdu. "Ona masa dedin."

"Hayır, ben..." Derin bir nefes aldı. "Her neyse. Hadi gidelim."

"Hayır. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, burada söyle. Sonra eve kaçabilir ve huzur içinde içmeme izin verebilirsin." Barmene doğru el salladı ve bardağını uzattı.

Barmen Donna'ya şöyle bir baktı ve başını salladı. "Kusura bakma dostum. Yapamam."

Shot bardağını adamın elinden kaptı ve ulaşamayacağı bir yere koydu. Adam şikâyet etmek için ağzını açtığı anda, kadın bir adım daha yaklaşarak kalçalarını adamın açık kalçalarının arasına sıkıştırdı. Yaklaştığında adamın nefesinin kesilmesi, kendisine bir kadın olarak tepki verdiğini düşünseydi tatmin edici olabilirdi. Ama ne kadar sarhoş olursa olsun, bunun başka bir açıklaması olmalıydı. Mesela

Belki de yeni aldığı duştan yayılan şampuan ve sabun kokusu, öğleden beri tadını çıkardığı sidik ve bayat sigara kokusuyla çok şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

Kulağına fısıldadı. "Bira fabrikası gibi kokuyorsun, bu yüzden mesanenin dolu olduğuna bahse girerim. Ayrıca tüm o güzel arkadaşlarının önünde altına kaçırmak istemediğine de bahse girerim - ki eğer buraya şok tabancamla gelip seni beş saniyelik bir gezintiye çıkarmak zorunda kalırsam yapacağın şey de tam olarak bu olacak." Geri çekildi ve omuz silkti. "Seçim senin. Buradan benimle birlikte tek başına çık.

Ya da burada şok cihazımı bekleyin."

Tehdidi samimiyetin ağırlığını taşıyordu. Blöf yapmıyordu. Birkaç kaba kelime mırıldandı ve tezgâha birkaç banknot fırlattı. Ama kadının peşinden dışarıdaki otoparka doğru tökezlerken daha fazla tartışmadı.

Onu bulmak için çamurlu arka yollardan geçerek *önceden* beyaz olan Ford Escape'ulaştıklarında, ön yolcu kapısına yaslandı. Bir yağmur damlası başının üstüne sıçradı.

Karanlık, uğursuz görünümlü bulutlara baktı. Hava durumu sunucusu bu gece daha fazla fırtına olacağını tahmin etmişti, bu yüzden Dillon eğitimlerini kısa kesmişti. Yağmur yağmaya başlamadan önce, gerçek silahlar olsun olmasın, ekipmanlarını iyice temizleyip yerleştirmeleri için yeterli zamanları olmasını istemişti.

Normalde Donna takım arkadaşlarının yanında olur, onlara yardım ederdi. Ama Blake'in kovulmasına o kadar üzölmüştü ki odaklanamadı ve hatalar yapmaya başladı. Dillon sonunda ona eve gitmesini ve eğitimin ikinci bölümü için sabah dinç bir şekilde geri gelmesini söylemişti.

Sıcak bir duş kendini daha iyi hissetmesini sağlayamayınca, aklına gelen tek şeyi yaptı. Blake'i aradı. Hem de çok. Ve mesaj attı. Cevap alamayınca endişelenmeye başladı. İşte o zaman nereye gitmiş olabileceğini anlamak için bir kaç yere haber saldı.

Şimdi onun önünde ayaklarının üzerinde sallanışını izlerken, bugün verdiği zararı geri alabileceğini düşünerek akıl sağlığını sorguluyordu. Ne de olsa, daha önce kimsenin yapamadığını başarmıştı.

Dillon Gray'i pes ettirmişti.

Tanrı aşkına, Dillon bir at kurtarma çiftliğinde yaşıyordu. Eşiyle birlikte her yaz engelli ve kimsesiz çocuklara yardım etmek için at klinikleri düzenliyordu. Her canlıya yardım edilebileceğine ya da rehabilite edilebileceğine inanıyordu.

yeterince güven ve destek vermişti. Blake'ten elini eteğini çekmesi Donna'yı hâlâ sarsan bir şoktu. Ama Dillon ondan vazgeçmeye hazır olsa bile, Donna hazır değildi.

En azından henüz değil.

"Sırılsıklam olmadan önce bunu çabucak halledeceğim," dedi. "Bence Dillon aşırı tepki gösterdi. Size zehirli demesi, o tatbikatta sahte ölümlerimizi sahneleyerek sizi şoke etmeye ve amacına ulaşmaya çalışması, sonra da yine de sizi kovması biraz aşırı oldu."

"Şaka yapmıyorum," dedi, sesine bir burukluk karışmıştı. "Ama," diye devam etti, "bir takım oyuncusu olmadığına katılıyorum. Ve o Bugün yaptığın numaralardan sonra kışına tekmeyi basmak için her hakka sahiptim."

Gök gürültüsü tepeden geliyordu. Ama bu, Blake'in ona bakarken gözlerinde beliren karanlık bakışla kıyaslanamazdı.

"Faillerden ikisini tek yakaladım. *İki*."

"Whoop-de-do. İçimizden herhangi biri senin yaptığını yapabilirdi. Ama eğitimin amacı bu değildi."

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin? kötü adamları yakalamak değil miydi?"

"Evet, tabii ki öyleydi. Ama tek başınıza değil. Amaç Bize birlikte nasıl çalışacağımızı, birbirimizin arkasını nasıl kollayacağımızı öğretin." "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

Binaya doğru geri dönmeye başladı.

Kadın adamın önüne atladı, onu arabasına doğru iterken botları çakılda çıkırtıyordu. "Seni aramak için ülkenin yarısını dolaştım. Şans eseri buranın önünden geçerken kamyonetini gördüm. En azından söyleyeceklerimi dinleyebilirsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Çağrı ağacı umduğun gibi işe yaramadı, ha?" diye alay etti.

"Seni aptal." Onu tekrar itti. "İşe *yaramasaydı* bu yöne doğru gittiğinden haberim bile olmayacaktı." Yanağına bir yağmur damlası daha düştü. Sildi ve ona ters ters baktı.

"Senden gelmeni hiç istemedim," dedi. "Hem ne istiyorsun ki?"

"İstediğim şey, hayatımın son dört ayını senin zavallı kışını iyi bir dedektif ve SWAT ekibi üyesine dönüştürmek için harcamadığımı bilmek. Sana bildiğim her şeyi gösterdim-"

"*Zaten bildiğim şeyler*." Vurgu yapmak için göğsünü yumrukladı. "Bütün bu *bana Kader'in nasıl yapılacağını öğretmek* bir hakarettir. Ben ordudaydım.

polis olmadan önce. Şaşırtıcı bir şekilde, bir kez bile bebek bakıcısına ihtiyacım olmadı. Ve ondan sonra Knoxville'de çok kötü bir dedektif değildim. Yine de hepiniz bana çaylakmışım gibi davranıyorsunuz. Ben de en az sizin kadar, hatta bazılarınızdan daha uzun süredir suçluları yakalıyorum. Ama önerilerimi görmezden geliyor ve yaptığım her küçük şeyi eleştiriyorsunuz. Son dört aydır benimle vaktini boşa harcadığımı mı düşünüyorsun? Benim dünyama hoş geldiniz, bayan. Ben de Destiny'ye gelmenin en akıllıca hareket olduğunu düşünmüyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, hem söylediklerine hem de ses tonundaki incinmişlik ve kızgınlığa şaşırmıştı. Gerçekten böyle mi hissediyordu? Yoksa içkinin etkisinde miydi? Kelimeleri bulanık olsa bile sesi kesinlikle tutarlıydı. Daha da önemlisi, haklı olabilir miydi? Onun takıma uyum sağlamasına yardım etme gayretleriyle tam tersini mi yapmışlardı? Onu uzaklaştırdılar mı?

"Blake, ne yapacağımı bilmiyorum-"

Konuşmalarını silmek istercesine elini havada salladı ve yana çekilerek onu yüzünü ona dönmeye zorladı.

"Unut gitsin," dedi, sesi kızgın ve bitkin çıkıyordu. "Beni elli bin voltla mı istiyorsun? . O yolculuğa ilk kez . Ama bir ders daha dinlemek için burada takılmayacağım. Benden bu kadar." Bara doğru ilerlemeye başladı.

"Blake, bekle." Adam durmayınca, "Lütfen" diye ekledi.

kesildi ve olduğu yerde durdu. Ama arkasını dönmedi.

Aceleyle yanına gitti ve önünde durdu. Adamın yüzündeki yenilmiş ifade, içindeki suçluluk duygusunu daha da körükledi. Başından beri, sorunun iki tarafta da olabileceğini hiç düşünmemişti - belki de onu suçlamak kendi başarısızlıklarıyla yüzleşmekten daha kolay olduğu için.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Asla ekibin değerli bir üyesi olmadığınızı hissettirmek istemedim. Bu hiç aklıma gelmemişti-"

Başını iki yana salladı. "Yapma. Özür dileme, Donna. Buraya geldiğimden beri hayatımdaki tek iyi şey sen oldun. Ama başlangıçta buraya gelmek bir hataydı. *Benim hatamdı*. Knoxville'deki kariyerimle ilgili zor bir durumdaydım. Şef bana onun için çalışmamı teklif ettiğinde kolay yolu seçtim ya da öyle sandım. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

Kaşlarını çattı. "Zor bir nokta mı? Şef mi? Seni onun işe aldığını mı söylüyorsun? Anlamıyorum. Dosyanda buraya değişiklik yapmak için geldiğin

Şehirdeki eziyetten uzaklaşmak için. Şefin sizden buraya gelmenizi istediğine dair herhangi bir ifade yoktu."

"Benim dosyam." Güldü, sesi yine acı geliyordu. "Thornton'un beni korumak için başka neler icat ettiğini merak ediyorum."

"Blake, mantıklı konuşmuyorsun. Neden sen? Başın belada mıydı? Neden seni korumak zorunda kalsın ki?"

Acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı ve ellerini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Sarhoşum. Mantıklı konuşmuyorum. Söylediklerimi unut." Ellerini iki yanına indirdi. "Bak, beni kontrol ettiğin ve iyi olduğumdan emin olduğun için minnettarım -sanırım bu yüzden buradasın. Ama ben büyük bir çocuğum. Ve kendime bakmaya başlamamın zamanı geldi."

Arabasının önünden dönüp kamyonetine doğru ilerlerken yaptığı küçük konuşma her türlü soruya yol açtığı için şaşkınlık içinde duruyordu. Bunca zaman boyunca, muhtemelen Destiny'nin daha iyi bir seçim olduğunu düşünme konusundaki kendi önyargısı nedeniyle, Knoxville'deki büyük bir takımdaki pozisyonunu bırakıp buraya gelme kararını bir kez bile sorgulamamıştı. Ama Blake gibi küçük kasaba hayatını pek de umursamayan biri için bu taşınma bir geri adım olarak görülebilir miydi?

Ücret daha az olmalıydı, buna şüphe yok. Ama daha küçük, daha samimi bir ekibin avantajlarının bunu telafi edeceğini düşünmüştü. Onun gibi biri için öyleydi. Ama şimdi yeni gözlerle baktığında, gerçekten mantıklı gelmiyordu. Küçük kasabalar yerine şehirleri tercih ettiğini gizlemeyen bir adam için değil. O zaman neden buraya gelmişti? Ve şef bu kararında nasıl bir rol oynamıştı? Daha da önemlisi, bundan sonra nereye gidecekti?

Adam yalpalayıp bir adımı kaçırana ve neredeyse kamyonetinin yanındaki arabanın üstüne düşene kadar müdahale etmesi gerektiği aklına gelmemişti. Aceleyle peşinden gitti ve tam anahtarını kilide soktuğu sırada yanına ulaştı. Ya da denedi. Iskaladı ve boyayı yaklaşık on santim sıyırdı. Kadın acıyarak yüzünü buruşturdu. Ama adam tekrar deneyip daha fazla zarar vermeden önce, kadın onun anahtarlarını aldı.

"Hey, geri ver şunları." Adam onları almaya çalıştı ama kadın dönüp arabasına doğru koştu.

Sallantılı yürüyüşüne rağmen onu üç adımda yakaladı. Bir koluyla onu belinden kavradı ve yüzünü ona dönmesi için çevirdi. Aman Tanrım, adam güçlüydü. Kadın ellerini adamın göğsüne bastırdı ama adamın göz gibi kavrayışını yerinden oynatamadı.

"Bırakın gideyim."

"Anahtarlarımı verdikten sonra." Boştaki elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Kızgın olması gerekirdi. Ama adamın söylediği her şey yüzünden hâlâ kendini suçlu hissediyor ve kafası karışıyordu. Bir de adamın sert vücudunun onunkine ne kadar iyi geldiği ve ne kadar harika erkeksi koktuğu dikkatini dağıtıyordu. Nefesindeki viski bile ona bu kadar yakın olmanın verdiği saçma ve istenmeyen tepkiyi engelleyememişti. Onu itmek yerine, ellerini göğsünden yukarı kaydırmak ve boynunun arkasına kilitlemek istedi. Bu yüzden gitmesine izin vermeliydi. Şimdi. Kendini aptal durumuna düşürmeden önce.

Kolunu çimdikledi. Sertçe.

Kolunu geri çekti ve tırnaklarının derisinde oluşturduğu girintileri ovuşturdu. "Bunu neden yaptın?"

"Sarhoşsun."

"Şaka yapmıyorum."

Başına bir yağmur damlası düştü. Sonra bir tane daha. "Bak, sadece seninle biraz mantıklı konuşmak . Buraya geri dönmeni istemek için geldim. Sen iyi bir polis, sağlam bir dedektifsin. Sen-"

"Öyleydi," diye araya girdi. "Ben iyi bir polistim. Geçmiş zaman. Dillon beni kovdu. Hatırladın mı?" Daha hızlı düşmeye başlayan yağmur damlalarının arasından gözlerini kısarak ona baktı.

"Belki bunu düzeltebiliriz. Dillon yarın sabah dokuzda bir eğitim tatbikatı daha planladı. Tekrar denemeye hazırmış gibi teçhizatınızla gelerseniz, onunla konuşabilir, özür dileyebilirsiniz."

"Özür dilemek mi? Şaka yapıyorsun, değil mi? Benim *zehirli* olduğumu söyledi. Bir özrü onun fikrini değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"Bence bu harika bir başlangıç olur."

Başını iki yana salladı. "Dillon'la konuşmanın bir anlamı yok. O kararını vermiş."

"Yani, bu kadar mı?" dedi. "Öylece bırakacak mısın?"

"Ben... *kovuldum*." Sanki duymakta güçlük çekiyormuş gibi her kelimeyi yavaş ve anlaşılır şekilde telaffuz etti. "Başka seçeneğim yok. Destiny'deki kariyerim sona erdi. Bitti. Yapabileceğim hiçbir şey yok." Elini tekrar uzattı. "Sırılsıklam olmak üzereyiz. Bana anahtarlarımı ver ve sonsuza dek hayatından çıkayım."

Sözleri kadının nefesini kesti. Gerçekten de onu umursamıyor muydu? Onun için neydi ki? Özleyeceği bir arkadaş bile değil miydi?

Bu noktada onun iyiliği için endişelenmekten çok öfkelenen kadın, arkasını döndü ve arabasına doğru koşmaya başladı.

Bu sefer, sürpriz unsuru onun tarafındaydı. Ya da belki yağmur onu yavaşlatmıştı. Adam ona ulaştığında kadın sürücü kapısını kapatıp kilitlemişti. Durmaya çalışırken ayakkabıları çakılların üzerinde kaydı. Ama sonunda kapısına çarptı ve yüz üstü düşmemek için yan aynasını .

Küfretti ve doğruldu. Sonra eğilip pencereden ona bakmadan önce kapının kolunu birkaç kez çekti. Bulutlar için o anı seçti. Yağmur çarşaflar halinde üzerine yağdı ve saniyeler içinde onu sıırıslam etti. Saldırıya karşı omuzlarını kamburlaştırdı, kara gözleri camdan intikam vaat ediyordu.

"Anahtarlarım ihtiyacım var," diye bağırdı gök gürültüsü ve yağmurun arasından sesini duyurabilmek için. Parmak eklemlerini cama vurdu.

"Anahtarlar."

"Sarhoşsun," bağırdı. "Araba kullanmaya hakkın yok. Eve yürü." Anahtarları yanındaki koltuğun üzerine bıraktı ve motoru çalıştırdı.

Elini kızın arabasının tavanına vurarak kızın sıçramasına neden oldu. "Evim yirmi milden fazla uzakta."

"Seni eve bırakabilirim. Ama kamyonetin burada kalacak." "Hayır."

Pencereden birbirlerine baktılar. Adam muhtemelen ondan nefret ediyordu. Kadın da hem kişisel hem de profesyonel olarak ona bu kadar zaman harcadığı için kendinden nefret ediyordu. Belki de erkeklerden tamamen vazgeçmeliydi. Bu zahmete değmezlerdi.

Ayağını frene bastı ve vitesi boşa aldı. Gözleri kısıldı. "Donna, sakın-"

Gaza bastı ve park yerinden hızla çıktı.

Dördüncü Bölüm

Blake neredeydi ve iyi miydi? Bu iki soru Donna'yı bütün akşam endişelendirmişti, onu yağmurun altında bırakıp arkasından bağırmaya başladığından beri.

Koltuğuna oturmuş, bacaklarını altına , elinde bir fincan sıcak çikolata tutuyordu. Sorun evin soğuk olması değildi. hava sadece hafif soğuktu, o da sadece yakındaki dağlardan esen rüzgârlar sırasında. Ama sıcak çikolata içmek için soğuk havaya ihtiyacı yoktu. Yatıştırıcıya ihtiyaç duyduğunda tercih ettiği zehir buydu.

Bu gece kesinlikle yatıştırılmaya ihtiyacı vardı.

Odanın diğer ucunda, şöminenin üzerinde asılı duran televizyon ekranı karanlık ve sessizdi.

Genellikle, annesi ya da annesinin iyi niyetli arkadaşlarından biri ona yine felaket bir tanışma randevusu ayarlamadığı sürece, Cumartesi gecelerini kaydedilmiş polis dizilerini izleyerek geçirirdi. Sahte adli tıp ve teknoloji içerenler en eğlencelileriydi. Bir dedektifin tek bir veritabanında arama yapıp saniyeler içinde bir kişinin tüm yaşam öyküsünü bulabildiği, örneğin o kişinin anaokulundayken kütüphaneden hangi kitapları ödünç alıp bir daha geri getirmediği gibi. Hiçbir şey onu bu mantıksız ve saçma hikâyeler kadar güldüremezdi. Ama bu gece onun yerine sehpanın üzerindeki anahtarlara baktı. Blake'in anahtarları.

Ve gülmüyordu.

Suçluluk duygusu onu zorluyordu. Anahtarlarını aldığı için değil. Araba kullanmasına izin vermeyerek muhtemelen onun ya da bir başkasının hayatını kurtarmıştı. Ama onu eve dönüş yolu olmadan o otoparkta bırakmamalıydı. Arabasına binmeyi kabul edene kadar onunla tartışmalıydı. Onu daha sonra - ayık olduğunda- kamyonetini almak için geri götürebilirdi.

Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Hiçbir fikri yoktu.

Onu terk ettiğinde, suçluluk duygusu onu o pis kokulu bara geri göndermeden önce sadece on beş dakika araba kullanmıştı. Ama siyah pikabı hâlâ bıraktığı yerde, çakılların üzerinde dursa da Blake durmuyordu.

Blake'in nereye gittiğini sorduğunda barmen sadece omuz silkmişti. Cevabı bildiğinden şüphelenmişti. Ama ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Dört saat sonra, saatler gece yarısına yaklaşırken, Blake hâlâ hiçbir aramasına ya da mesajına yanıt vermemişti.

Onu suçlayabileceğinden değil.

Eğer onu o otoparkta bıraksaydı, çok öfkelenirdi. Günlerce. Belki daha uzun. Annem her zaman onun öfkesinin bozuk bir radyatörden daha sıcak olduğunu ve aynı derecede yavaş soğuduğunu söylerdi.

Ağır bir iç geçirdi ve hâlâ dolu olan fincanını yan masaya koydu. Kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemenin bir faydası yoktu. Ne çikolata ne de aptal polisiye diziler onu rahatlatacaktı. Uyumaya çalışmanın da bir anlamı yoktu. Adam bir yerlerde yaralı yatarken, belki de bir çukurda sızmışken gözlerini kapatmayı nasıl deneyebilirdi ?

Bu güzel görüntü aklından o kadar çok geçmişti ki, Maryville'deki acil servisi arayıp onun getirilip getirilmediğini öğrenmek istemişti. Eyalet polisi ve hem Blount hem de Sevier ilçelerinin merkez operatörleri de onun hakkında hiçbir rapor vermemişti. Rahatlamış olması gerekirdi. Bunun yerine, her zamankinden daha fazla endişelenmişti. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Tamam, işte bu kadar. Burada daha fazla oturup asla gelmeyecek bir telefonu bekleyemezdi. Geri dönüp onu kendisi bulmak zorundaydı. Tekrar. Ve bu sefer, o evde güvende ve sağlam olana kadar ayrılmayacaktı.

Sandalyesinin yanındaki yerden ve tabancasını aldıktan sonra, geceliğini değiştirmek için yatak odasına gitti. Birkaç dakika sonra kot pantolon ve sade bir bluz giyerek ön kapıya yöneldi.

Gürültülü bir vuruşla tabancasını çıkardı ve kapının yanındaki duvara yaslandı. Nabızı kulaklarında hızla atıyordu. Bu saatte kapısını kim çalabilirdi ki? Ya da hiç? Taşrada yaşadığını söylemek hafif kalırdı. Kasabadan bu kadar uzağa, *her şeyden* bu kadar uzağa gitmeye istekli ziyaretçiler son derece nadirdi. Kendi ailesi bile bu yolculuğu yapmaktan ve evinin önündeki çukurlarla dolu caddeden aşağı inmekten çekiniyordu. Donna genellikle onları görmek için uzun bir yolculuk yapardı.

Kapı tekrar çaldı. "Donna?" Blake'in derin sesi böğürdü. "Uyanık olduğunu biliyorum. Seni ön pencereden gördüm."

Blake. O iyiydi. *Tanrı'ya şükür*. Omuzları düştü, silahını kılıfına sokup sürgüye uzanırken üzerindeki gerginlik boşaldı. Sonra sözleri kafasına dank etti. Kapıyı açmadan tereddüt etti. "Neden penceremi dikizliyordun?"

"*Dikizlemiyordum.*"

Onun gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Işıklarınız yanıyor ve panjurlar açık," diye devam etti. "Yol dediğin o ölüm tuzağının yarısından seni görebiliyorum. Muhtemelen kamyonetimin süspansiyonu artık çalışmıyor. Ne yaptın sen? Belediye başkanını kızdırdın ve şimdi de sokağının bakımı için belediyeyi göndermiyor mu?"

Sürgüyü çevirdi ve kapıyı açtı. "Aslında bu onun karısı. Bir okul bölgesinden hızla geçti, ben de telsizle bir devriye ekibi çağırdım ve onu belediye binasına kadar takip ettim. Üniformalı memur kadar onu alıkoymamdan hoşlanmadı. Özellikle de iki yüz elli dolarlık ceza hoşuna gitmedi."

İçeri girerken kaşları kalktı. "Onu hız yaparken gördüğünüzde kim olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, otobanda geçip gitmiş olsaydı muhtemelen rahatsız olmazdım. Burada kazaya neden olmasından endişe edecek kadar trafik yok. Ama birinin çocuğunu ezebilirdi. Bu benim kitabımda affedilmez bir günahıdır. Bu yüzden bir dahaki sefere durup düşünmesini sağlamanın bedeli her gün eve sarsıntılı bir yolculuk yapmaksa, bunu ödeyeceğim." Yüzünü buruşturdu. "Ama bu kan davası daha uzun süreceksa dört tekerlekten çekişli bir araç almam gerekiyor. Benim küçük SUV'um bu tür eziyetler için tasarlanmadı. Şimdiden takırdamaya başladı ve sadece birkaç yaşında."

Gülümsemi. "Çocuklara karşı zaafın olduğunu bilmiyordum. Bu hikayeyi neden daha önce duymadım?"

Başını eğdi. "Neden daha önce hiç evimi ziyaret etmedin? Ve neden beni seninkine davet etmedin? Biz ortağız. Bazen işten sonra ya da hafta sonları birlikte ."

Gülümsemesi soldu. "Artık polis olmadığım için bu soruların cevabı önemsiz."

Başını iki yana salladı. "Bir kere polis oldun mu, hep polis kalırsın. Ve bana kalırsa Dillon'la aramızdaki bu durum geçici."

"Aslında bu yüzden buradayım. En azından kısmen." Birkaç adım ötedeki iki deri kanepeye ve yatar koltuğa doğru el salladı. "Biraz konuşmamızın sakıncası var mı?"

dakika mı? Yoksa açık kapı gitmem gerektiğine dair üstü kapalı bir sosyal işaret mi?"

Gözlerini kırptırdı ve hâlâ kapı koluna tutunduğunu fark ederek şaşırdı. "Özür dilerim. Hadi, otur." Kapıyı arkasından kapattı ve onu evin aile odası olarak kullanılan bölümüne kadar takip etti.

İki kanepeden birinin kenarına tünemiş, ellerini birbirine kenetleyerek ön kollarını kalçalarına dayamıştı. Onu hiç bu kadar kendinden emin görünmezken gördüğünü sanmıyordu. Yaptığı her şeyde kendine güvenmesi Dillon'ı her zaman rahatsız eden şeylerden biriydi, çünkü bunu kibir olarak algılıyordu. Yeni adamın daha alçakgönüllü olmasını ve uyum sağlamak için daha çok çalışmasını bekliyordu. Blake'in otoparkta yaptığı küçük konuşmaya kadar o da hemen hemen aynı şeyi düşünmüştü. Şimdi ne düşündüğünden emin değildi.

"Güzel yer," dedi adam, kadın kanepede onun yanına otururken. "İçerisi dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük görünüyor."

"Tonozlu tavan ve açık konsept. Babam tadilat bana yardım etti. Birkaç yılını aldı. Gerçi bu uzun zaman önceydi. Yeni ışıklar, yeni sıhhi tesisat armatürleri gibi başka bir güncelleme için hazır. Zeminler yenilenebilir. Ama tam zamanlı dedektiflik görevlerime yarı zamanlı SWAT memurluğunu eklemeyen önce eskisi kadar boş vaktim yok."

"Bütün işi sen ve baban mı yaptınız?"

"Çoğunu. Üç kız kardeşimin kocalarını ağır işlerde yardım etmeleri için kandırdık. Ama çoğunlukla ben ve babamdık. Annem de tabii ki denetliyordu. Arka oturan şoförlerden daha kötü bir tadilatçıdır." Odanın geri kasap bloklu bir ada ile ayrılan mutfığa doğru el salladı. "Bira ya da başka bir şey ister misin?"

Kaşları tekrar çatıldı. "Sanırım ikimiz de bugün alkol kotamı aştığımızı biliyoruz. Ama teşekkürler."

"Doğru." Ellerini kot pantolonuna sürttü, aralarına yerleşen gariplikten nefret . "Görüyorum ki sen-"

"Sana sormak istiyorum-"

İkisi de durdu ve gülümsedi.

Adam ona el salladı. "Önce sen."

Boğazını temizledi. "Ben de tam buraya nasıl geldiğini soracaktım. Anahtarlarınız bende olduğu için."

"Komşum. Onu aradım ve sadece birkaç mil ötede bir iş için koşturuyordu. Evlerimizde ya da arabalarımızda kilitli kalırsak diye ikimizde de birbirimizin yedek anahtarları var. O ve oğlu beni bardan aldılar.

Ben içkinin etkisiyle uyurken oğlu kamyonumu eve götürdü. Kamyonumu nasıl geri aldığımı merak ediyorsanız diye söylüyorum."

"Aramaya çalıştım-"

Cebinden telefonunu çıkardı ve çevirmeden önce cama dokundu. "Fark ettim."

Ana ekranda on beş cevapsız arama görünüyordu.

Yüzü alev alev . "Bunların hepsi benden mi?"

"Her biri."

"Vay canına. Bu kadar büyük bir baş belası olduğumu fark etmemiştim."

"Aradığından daha çok mesaj atmışsın." Gülümsedi ve telefonu kaldırdı.

"Buraya gelmemin birkaç nedeni var. İlki özür dilemekti."

Kaşlarını çattı. "Ne için özür dileyeceksin ki? Seni yağmur altında, berbat kokan bir barda mahsur bırakan bendim. Kendimi savunmak için söylüyorum, sonunda geri döndüm. Ama sen gitmiştin."

"Evet, beni aramak için bara geri döndüğünde erkekler saklandığımı itiraf etmem gereken kısım burası. En gurur duyduğum anlardan biri değildi. Ama yine de kızgındım ve seninle konuşmak istemedim."

"O yılan dövmeli barmenin yalan söylediğini *biliyordum*. En azından sen iyisin. Ve kamyonetinle bir çukura düşmedin."

Çenesi gerildi. "İster inanın ister inanmayın, ben herkesin düşündüğü gibi kötü bir adam . Ve belediye başkanının karısının aksine, yoldaki diğer insanları önemsiyorum. Daha önceki davranışlarıma rağmen asla içki içip araba kullanmam.

Bunu yapacağımı düşünmüş olman sadece kötü ruh halime katkıda bulundu, bu yüzden sana tek yapacağımın kamyonumda uzanıp uyumak olduğunu söyleme zahmetine girmedim."

"Blake, öyle demek istemedim-"

Tekrar elini kaldırdı. "Lütfen, kendi yaptıklarım için seni suçladığımı düşünmeden önce tüm bunları anlatmama izin ver. Suçlamıyorum. Bugün sana karşı aptalca davrandım. Benim için endişeleniyordun." Cep telefonunu koyduğu cebini yokladı. "Belli ki. Ve iyi olduğumu bildirmek için yaptığın aramalardan ya da attığın mesajlardan birine bile cevap verme nezaketini göstermedim. Gerçekten üzgünüm, Donna. Her ne kadar anahtarlarımı almamın gerekli olmadığını iddia etsem de ve yağmur altında bekletilmek eğlenceli olmasa da, bu bir uyanış çağrısıydı. Bütün gün birçok açıdan bir uyandırma çağrısıydı. Umarım en derin, en içten özrümü kabul edersiniz. Beni affedebilir misiniz?"

Onu izleyip cevabını beklerken, ellerinden birini kendi ellerinin arasına alarak onu şaşırttı. Sertçe yutkundu, adamın ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu. İri, sıcak elleri onunkileri tutarken ve ona bu kadar yoğun bir şekilde bakarken odaklanmak zordu.

Adam kesinlikle mesleğini ıskalamıştı. Kanun uygulayıcı olmak yerine Hollywood'da seksi bir başrol oyuncusu olmalı, tüm kadınları kendinden geçirip ayaklarına kapanmasını sağlamalıydı. Dünyanın geri kalanını unutturmak için o yoğun, koyu mavi gözlerden bir bakış yeterliydi. Adamın ona daha önce hiç bu şekilde baktığını sanmıyordu. Karnına tuhaf şeyler yapıyordu ve nabızı o kadar hızlı atıyordu ki, bu konuda bir şey söylememiş olması bir mucizeydi.

Yakın zamanda duş almıştı. Kısa, neredeyse siyah saçları hâlâ nemliydi. Ve üzerinde yeni giysiler vardı; kot pantolon, botlar ve gözlerini her zamankinden daha da koyu mavi gösteren mavi bir kazak.

Bunların hiçbiri önemli değildi.

Adamın ne kadar muhteşem görüldüğünü ya da sıcak teninin onunkine karşı ne kadar harika hissettirdiğini umursamamalıydı. Ama daha önce hiç tüm dikkatini ona odaklamamıştı, bu şekilde değil, sanki dünyada önemli olan tek şey gibi.

"Donna? Bana yardım et. O keskin şu anda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Beni affedecek misin yoksa sen silahını çekmeden önce kamyonuma mı koşayım?" Adamın ağzı yarım bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı ve Donna'nın ayak parmakları yere değdi.

Tanrım, onun nesi vardı? Düşündüğünden daha yorgun olduğu belliydi. Ve gün içinde yaşananlar duygularını kabartmıştı. Polis memuru Blake'le başa çıkabilirdi. Karşısında oturan ve onun elini tutan seksi, hoş, dikkatli adam Blake ise IQ puanını her saniye biraz daha düşürüyordu. Hemen bir şey yapmazsa kekelemeye ve kirpiklerini ona doğru kırpmaya başlayacaktı. Ya da daha kötüsü, kanepeye doğru hamle yapacak ve onun her zaman hayalini kurduğu gibi mükemmel öpüşen biri olup olmadığını ilk ve son kez öğrenecekti.

Kaşları endişeyle çatıldı. "Donna? İyi misin? Kızarmış görünüyorsun." Ateşi olup olmadığını kontrol etmek istercesine yüzüne doğru uzandı.

Sarsılarak geri çekildi ve elini kurtardı. Kanepeden fırlayarak aklına gelen ilk şeyi söyledi. "İşemem lazım."

Gözleri büyüdü.

İnledi ve odadan koşarak çıktı.

* * *

AZ ÖNCE NE OLMUŞTU? Blake yanındaki kanepede Donna'nın birkaç saniye önce oturduğu boş yere baktı. Belli ki onu üzmüştü, yoksa odadan o şekilde kaçıp gitmezdi. Ama bir özür dışında, işleri daha da kötüleştirmeyi nasıl başardığını anlayamıyordu.

Sinirli bir nefes verdi ve ayağa kalktı. Kanepede oturmaya devam edemeyecek kadar tedirgindi, bu yüzden şöminenin önünde bir ileri bir geri volta attı. Felaketle sonuçlanan acınası özrünü iletmişine göre, burada olmasının diğer nedenini söylemek için oyalanması gerekip gerekmediğinden bile emin değildi. Ne de olsa endişelerinin düzinelerce açıklaması vardı ve bunların hepsi de geçerli ve kafasında dönüp duran çılgın senaryodan çok daha olası görünüyordu. Belki de senaryoyla başlamalı ve özür kısmını atlamalıydı. Ama önce işleri yoluna koymazsa onu dinlemeyecek kadar kızgın olacağından endişeleniyordu.

Çok işe yaramıştı.

Saatini kontrol etti. Cumartesi günü gece yarısına otuz dakika vardı. Bu çok aptalcaydı. Eve gitmeli ve aldığı aspirine rağmen başını ağrıtmaya başlayan akşamdan kalmalığın etkilerini atmaya çalışmalıydı Sabah her şey farklı görünecekti. Endişelerinin yersiz olduğu kanıtlanacak ve herkes normal hayatına devam edecekti.

O hariç.

Çok uzun zamandır hayatında hiçbir şey normal değildi.

"Blake."

Döndüğünde Donna'nın koltuğun yanında durduğunu gördü, alnı endişeyle kaplanmıştı. Boğazını temizledi ve ona doğru bir adım attı. "Her ne yaptıysam, özrüm sizi bir şekilde kırdıysa, gerçekten özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Ne? Hayır, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece..." Başını salladı.

"Unut gitsin. Aptalca bir şeydi. bir şey yok. İyi olmana sevindim."

"O zaman aramız iyi mi? Bana kızgın değil misin?"

"Kendini kovdurduğun için üzgünüm. Ve eğer işini geri almak için Dillon'la konuşmaya çalışmazsan gerçekten üzülürüm. Belki ondan özür dileyip, tarafını açıklarsan-"

"Ben de bu yüzden buradayım. Yani, aramızdaki şeyleri düzeltmeye çalışmaktan başka. Buraya geldim çünkü Dillon'a ulaşmaya çalıştım. Onunla buluşmak istedim, sadece ikimiz, ve bu konuyu konuşmak."

"Oh, peki, bu harika. Sabah dokuz gibi başka bir tatbikat için Hawkins Ridge'e geri dönmemiz gerekiyor. Belki o zaman oraya gidip onunla konuşabilirsin, geri kalanımız her şeyi ." Kaşlarını çatı. "Neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun? Sorun ne?"

"Hiçbir şey olmayabilir." "Söyle bana."

Uzakta çakan şimşek ön pencereleri aydınlattı. Bunu uzaklardan gelen bir gök gürültüsü takip etti. Yine de sözcükleri zorlayamıyor gibiydi. Orada dikildikçe daha da aceleci davrandığını hissediyordu. Viski ve akşamdan kalma hali beynini köreltiyordu, saatin geçliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Ee?" diye sordu.

"Unut gitsin. Bu çok aptalca. Dediğini yapacağım, sabah antrenmanından önce Dillon'ı yakalamaya çalışacağım. Seni bu kadar geç rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kadının etrafında döndü ve kapıya yöneldi. Tam sürgüyü çevirmiş ve kapı koluna uzanmıştı ki, kadın onun yerine kapı kolunu yakaladı. Adam soru sorarcasına ona baktı.

"Henüz gitmiyorsun. Gece yarısına doğru buraya gelip benimle konuşacak kadar canını sıkın bir şey var. Bu sadece bana üzgün olduğunu söylemek için değildi. Neler oluyor? Konuş benimle."

Elini bıraktı ve başını salladı. "Unutun . Eminim sadece fırtına sinyalleri engelliyordur. Ya da belki de hepsi bana cevap veremeyecek kadar kızgındır. Senden gelen düzinelerce mesajı ve aramayı görmezden geldim ve bu yardıma ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyordu."

"Blake, eğer mantıklı konuşmaya başlamazsan, yemin ederim seni vuracağım."

Yüzündeki sinirli ifadeye bakılırsa öyle olacağından şüphesi yoktu. Derin bir nefes aldı ve kendini onun kahkahalarına hazırladı. "Dillon kayıp."

Göz kırptı. Sonra tekrar göz kırptı.

"Gördün mü?" dedi. "Sana aptalca olduğunu söylemiştim. Bu saçmalık. Yarı sarhoş bir halde kendimi kaybettim ve her türlü çılgınca şeyi hayal ettim. Eminim

O iyi." Kapı koluna uzandı ve elini çekmesini işaret etti.

Birden parmak uçlarında durdu, yaklaştı ve kokladı. Adam geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Nefesinden viski kokusu alabiliyor muyum diye bakıyorum."

Dişlerini sıktı. "Sarhoş değilim. Beni barda bıraktığından beri bir damla bile içmedim."

"Ve yine de Dillon'ın kayıp olduğunu söylediniz. Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarında gezinen gülümseme onu daha da gülünç hissettirdi. "Dediğim gibi, onunla konuşmak istedim. Ayılır ayılmaz hem cep telefonundan hem de telsizden aradım. Cevap vermedi."

Omuz silkti. "Neden kovsun ? Seni kovdu. Seninle bir daha konuşmak şüpheliyim. Bu yüzden gidip onunla yüz yüze görüşmelisin."

". At çiftliğine gittim. Orada değildi. Karısı ve kızı da öyle. Operasyonları denetleyen adam-"

"Griffin."

Başını salladı. "Griffin. Bayan Gray ve kızının bir gemi yolculuğuna çıktıklarını söyledi. Ama Dillon'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Hâlâ ormanda olduğunu, eğitim çalışmaları yaptığını düşünüyordu."

"Saat kaçtı?" "Dokuza yakın, sanırım."

yanından geçip muhtemelen daha önce televizyonun üzerinde fark ettiği duvar saatine baktı. "Onu tekrar aramayı denemek için çok geç. Yine de iyi olduğuna eminim. Dillon tanıdığım en yetenekli adamlardan biri. O-"

"Randy'yi de aradım."

"Tamam. Dillon hakkında ne söyledi?" "Hiçbir şey. Randy de telefonuna cevap vermedi."

Kaşları çatıldı. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Üzgün olsa bile, ki bu onun için nadir görülen bir şeydir, çağrınızı görmezden gelmezdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben de Max'i aradım. Sonra Chris'i. Şefi bile aradım, ev telefonundan. Aramalarım kimse cevap vermedi. En azından şefin karısının cevap vermesini beklerdim."

Başını iki yana salladı. "Ashley'le birlikte gemi yolculuğuna çıktı. Tüm ekibin eşleri gitti-Dillon'ın eşi Ashley ve bebekleri, şefin eşi Claire, Max'in eşi Bex ve Chris'in eşi Julie. Bu, bir hayır kurumunun bir araya getirdiği bir kolluk kuvvetleri aile gezisi, bu kadar çok şey yapan aileler için bir kaçamak.

destek olmak için. En azından bu şekilde duyuruldu. Dillon bu yüzden bu hafta sonu eğitim planladı. Bütün bunları bildiğine yemin edebilirim. Scenic Cruises? Miami'den mi? Knoxville'deki bir yardım grubu tarafından organize edilmişti. Eminim Dillon bahsetmiştir."

"Eminim sana pek çok şeyden bahsediyordur. Bana emir vermediği ya da işleri batırdığımı söylemediği sürece onunla nadiren konuşuruz." Elini havada salladı. "Unut gitsin. bu değil. Bu gece hepsini aramaya çalıştım. Kimse cevap vermedi. Büyük olasılıkla bugün olanlar yüzünden beni görmezden geliyorlar ve ben de aşırı tepki verdim. Ama sana haber vermeden bunu görmezden gelemedim. Her ihtimale karşı."

"Ne olur ne olmaz diye?"

Kendini aptal gibi hissederek ellerini iki yanında kavuşturdu. Ama bu kadar ileri gitmişti. Sonuna kadar gidebilirdi. "Tüm SWAT ekibinin kaçırılması ihtimaline karşı. Sen ve ben hariç tabii."

Tekrar gözlerini kırptırdı. Sonra gülmeye başladı.

Onun kahkahalarına tam bir dakika boyunca katlandı. Daha dayanamadı. Kadının elini kapı kolundan çekip kapıyı açtı.

"Blake, bekle. Özür dilerim. Lütfen gitme. Sana gülmemeliydim. Ama biliyorsun ki buralarda telefon çekmiyor. Muhtemelen aramalarınız ulaşmamıştır bile."

Sesi hâlâ kahkahalarla dolu olduğu için cevap verme zahmetine girmedi. Evden dışarı çıktı ve verandanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

"Blake?"

Kamyonetine atlayıp yola koyuldu ve gaza basarak asabi ruh halini ve öfkesini serbest bıraktı. İşte o zaman ilk büyük çukura çarptı. Ön sağ lastik çukura çarptı ve lastik tekrar dışarı fırlamadan önce kamyonun tamamı mide bulandırıcı bir açıyla yalpaladı. Küfretti ve neredeyse sürünecek kadar yavaşlamak zorunda kaldı. Cehennemden gelen sokağın sonuna ulaşması bile on dakikasını almıştı.

Soldan beyaz bir ışık ona doğru yaklaştı. Sarsılarak döndüğünde Donna'nın beyaz Ford Escape'inin büyümüş bir tarladan yola çıktığını gördü. Küfrederek frene bastı, savruldu ve Donna'nın şoför kapısından sadece birkaç metre ötede zıplayarak durdu.

O da durdu, farların aydınlatığı sürücü tarafındaki camdan ona bakarken yüzü solgun ve çizilmiş görünüyordu. Adamdan önce

daha emniyet kemerini çözemeden, cipinden inmiş ve yolcu kapısına doğru koşmaya başlamıştı. Camı açmak için düğmeye bastı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. "Neredeyse sana çarpmama neden olacaktın."

"Onları aradım," dedi. "Tüm ekibi. Kimse cevap vermedi. Bir grup mesajı gönderdim. Hiçbir şey yok." Yutkundu, gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyordu. "Telsizi bile denedim. Tek duyduğum parazitti. Artık yağmur yağmıyor. Artık fırtınayı suçlayamayız. Telefonlarına cevap vermemelerini anlayabiliyorum. Ama beni böyle endişelendirmezlerdi. Tanrım, Blake. Neler oluyor?"

Yolcu kapısını açtı. "."

Beşinci Bölüm

Blake kamyonetini yavaşlatarak onları o sabah paintball tatbikatı yaptıkları ormanlık alana götürecek olan çakıllı yola saptı. Yanında Donna elinde bir el feneri, endişeyle ön camdan dışarı bakıyordu.

"Ben Hawkins Ridge'den ayrıldıktan sonra ne oldu?" diye sordu. "Dillon ekibi başka bir eğitim alanına mı götürdü, belki de şu iletişimin kesildiği bölgelerden birine? O noktada bir ortağın olmadığına göre, seni eve erken gönderdiğini tahmin ediyorum. Belki de geç saatlere kadar kalmaya karar verdiler ya da sen gittikten çok sonra ikinci raunt için geri geldiler." Yoldaki bir tümseğin etrafından dolaştı.

"Hayır. Yani, evet. İkisi de." Kâküllerini karıştırdı, üzgün olmadığı sürece nadiren yaptığı bir şeydi bu. "Dillon... gitmeni emrettikten sonra, ben... şey... eve erken gittim. Senin de dediğin gibi. Bilirsin, çünkü bir ortağım yoktu."

"Tamam. O zaman eğitime sensiz devam etti. Dediğim gibi, iletişim çalışmıyor olabilir. Ya da belki fırtına onları hazırlıksız yakaladı ve beklemek zorunda kaldılar. Yağmurdan taşan bir dere geçmelerini engellemiş olabilir ve dere yatışana kadar bekliyorlar."

"Hayır. Öyle değil. Beni eve erken gönderdi. Ama eğitim o gün için bitmişti. Geriye kalan tek şey ekibin ekipmanları temizlemesi ve bir sonraki sefer için bagajlarına koymasındı. Dillon'ın ekipmanların bakımı konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsiniz, sahte silahların bile. Onları temizlemek ve teçhizatı dönüş yolculuğu için hazırlamak yarım saat, belki de kırk beş dakika sürerdi. Ama kimseyi bundan fazla tutmazdı. Hava raporlarını takip ediyordu, bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Onları fırtınanın ortasında bırakarak kimsenin güvenliğini riske . Size söylüyorum, eğitim almıyorlar."

Çakıllı yol sona erdi ve kalan elli metrelik yol topraktı. Kamyon son virajda sıçradı ve ilerideki açıklık ortaya çıktı. Ama boş değildi. Beş kamyon yan yana park etmişti, tıpkı o sabah olduğu gibi. Blake yanlarına park ederken Donna'ya şaşkın bir bakış attı. Motoru durdurdu ve boş olduğu belli olan araçlara baktı.

"Neden hâlâ burada olsunlar ki?" diye sordu. "Araçlar hiç hareket etmiş gibi görünmüyor. Dillon'ın fırtına yaklaşırken herkesi evde, güvende istediğini söylediğini sanıyordum."

"O yaptı." Sesi sessiz ve gergindi, yüzü arkadaşları için duyduğu endişeden solgundu. Kapısını açtı.

"Bir dakika. Daha önce tüm o aramaları yaparken istasyonu aradın mı?"

"Evet. Şef ve ekip gelmemişti. Ama iskelet halindeki gece personelini telaşlandırmamaya dikkat ettim. Soruyu soruş tarzım da çok soğukkanlıydı."

"Yeterince makul," dedi. "Bakalım makul bir açıklaması var mı, yoksa alarm vermemiz gerekecek mi?"

Daha iyi görebilmelerine yardımcı olmak için motoru farlar açıkken çalışır durumda bıraktı. Ancak bununla ve parlak ayla bile, el fenerlerinin ışınlarının ötesinde pek bir şey görmek zordu.

Sırayla takıma seslendiler. Ama kimse cevap vermedi. Birkaç dakika süren aramadan sonra, arkadaşlarının nereye gittiğine dair hiçbir ipucu olmadan park alanına geri döndüler.

Daha doğrusu Donna'nın arkadaşlarının nereye gittiğini.

Blake için onlar her zaman sadece iş arkadaşlarıydı. Şimdi, kovulduktan sonra, o bile değillerdi. Ama hepsi mavi kanlıydı. Eğer bir şey olduysa, onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

İsteseler de istemeseler de.

Blake, "Belki de tıbbi bir acil durum vardı," diye tahmin yürüttü. "Siz gittikten sonra bir süre burada kaldırsa -belki başka bir eğitim tatbikatı yapmak için

-ve fırtınaya yakalandılar-"

"Dillon bunun olmasına izin vermezdi. Fırtına dinmeden önce onları buradan çıkarırdı."

Dillon'a olan sarsılmaz güveni biraz rahatsız ediciydi. Blake adamın Donna gibi suyun üzerinde yürüyebileceğini sanmıyordu. "O bir meteorolog değil. Bir an için fırtınayı yanlış değerlendirdiğini, siz gittikten sonra biraz daha eğitim yapmaları gerektiğine karar verdiğini ve burada yakalandıklarını varsayalım.

Bir yere sığındılar, belki de sahte failimizin boya topu tatbikatı sırasında saklandığı eski ahıra. Fırtınayı beklemek için içeride saklanmış olabilirler. Şimşek durduktan sonra başka bir şey oldu. Belki şef kalp krizi geçirdi ya da içlerinden biri kesildi.

bir şey. Bu yüzden yardım alabilmek için onu dağdan aşağı indirmeleri gerekti."

Topraktaki su birikintilerini ve açıklığa en yakın ağaçların ıslak noktaları işaret etti. "Buradaki eğime bakılırsa, bu park yeri muhtemelen yağmurda bir çanak gibi oluyor. Fırtına geçene kadar küçük bir göl olabilirdi ve araçlarına ulaşamadılar."

"Ne yani, ormanda yürürken kayboldular mı? Biri yaralandıysa ve dağdan aşağı inmek zorunda kaldılsa bile, şimdi neredeler? Buralarda büyümüşler. Kaybolmak başlarına gelebilecek bir şey değil."

"Başka ne olmuş olabilir? Lastik izi ya da ayak izi görmüyorum. Buraya başka birinin geldiğine dair bir işaret yok. Daha önceki korkularına rağmen, bütün bir SWAT ekibine karşı cinayet işlendiğine inanmak zor görünüyor."

"Sahte silahları olan bir SWAT timi," dedi sesi kısık bir şekilde. "Dillon'ın tek derdi güvenlikti. Tatbikat yaparken gerçek silahlarımızı ve cephanemizi kilitlememizi istedi. Kazara ateş etme riskini almak istemedi."

Onu inceledi. "Ne demek istiyorsun? Ormanda kaybolmuş olabileceklerini kabul etmek yerine, birinin buraya gelip... ne yaptığını düşünüyorsun? Onlarla ne yaptı?"

"Hayır, hiç de öyle demiyorum. Ben sadece bildiğimiz gerçekleri söylüyorum. Ekip yukarı ama geri dönmedi. Telefonlarına, telsizlerine ya da avazımız çıktığı kadar bağırımıza cevap vermiyorlar. Kötü bir şey olmalı."

Bir sonraki konuşmasında sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Sanırım boyumuzu aşan bir işe kalkışmış olabiliriz. İstasyonu aramalıyız, daha kapsamlı bir arama yapmamıza yardımcı olacak gönüllüler bulmalıyız. Kaybolmamış olsalar bile bir yerde mahsur kalmış olabilirler, belki de cep telefonu ve telsizin çekmediği bir bölgede. Belli ki başlarına bir şey gelmiş, yoksa araçları hâlâ burada olmazdı."

"Katılıyorum. Buraya biraz yardım getirmeliyiz."

El fenerinin ışığını kaldırdı ve yaklaşık yirmi metre ötedeki ağaçların ve çalılarının karanlığında bir ışık yolu açarak ileriye doğru tuttu. "Sen o aramayı yaparken ben de daha derine inip ahır ve önündeki açıklığı kontrol edeceğim. Orada bazı ayak izleri olmalı, belki bir dala takılmış yırtık bir kumaş parçası. Bu olayla ilgili somut bir kanıt bulmak istiyorum."

Bu bize ekibin en son nerede olduğunu gösterebilir. İzleyiciler bilinen son konumdan başlamak isteyeceklerdir."

Cep telefonunu tekrar cebine soktu. "

Ben senin ortağınım. Birlikte kontrol edeceğiz. *Sonra da* bunu bildireceğim." Kadının sesindeki yalpalama onu tereddüde düşürdü.

Ona baktı,

yüz ifadesindeki yoğunluğu, gözlerinde akmayan yaşların parıltısını fark etti. Bir önceki yılın son sonbaharından beri Destiny Polis Departmanı'ndaydı ve dört aydan uzun bir süredir onun ortağıydı. Tüm bu süre boyunca her zaman kararlı ve kontrollü olmuş, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşırsın asla yıkılmamıştı. Onu bir kez bile sarsılmış görmemişti. Ama şu anda kırılğan ve savunmasız görünüyordu. Ve bunun sadece arkadaşları için endişelenmesinden kaynaklanmadığına bahse girerdi. Burada başka bir şeyler oluyordu. Ve bunun ne olduğunu bildiğini düşünüyordu.

"Donna?"

"Öyle mi?"

"Bu senin hatan değil."

Kaşlarını çattı. "Benim hatam olmayan ne?"

"Her ne olduysa, takımda her ne oluyorsa. Bence kendini sorguluyor, suçlu hissediyorsun. Ama suçlanacak biri varsa, o da benim. Eğer sana iyi bir ortak olsaydım, ikimiz de burada onlarla birlikte olurduk.

."

"Ne zaman? Uzaylılar onları ana gemiye ışınladığında mı? Hadi ama Blake. Bu çılgınlık. Dört iyi eğitilmiş SWAT ekibi üyesi ve polis şefi öylece yeryüzünden kaybolmaz. Ne olduğunu düşünmeye başlıyorum biliyor musun? Grup histerisi, kitle histerisi ya da psikologlar ne diyorsa. İkimiz de birbirimizin korkularından besleniyoruz ve bunu olmadığı bir şey haline getiriyoruz."

"Umarım haklısındır." "Ama

haklı olduğumu düşünmüyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim." Kadın onu gerçekten ne düşündüğü konusunda sorgulamadan önce, "Durum tespitimizi tamamlayıp bu işi bitirsek nasıl olur? Bütün bu yer beni ürpertiyor."

"Bu konuda benden bir itiraz alamayacaksın," diye mırıldandı, el feneriyle sağı solu taradıktan sonra tekrar önüne tuttu.

Yan yana ormana doğru ilerlediler. Ağaçlar ışığı engellediği için kamyonun farları bir düzine metreden fazla içeri giremiyordu. Yalnızca el fenerlerine ve tepelerindeki ay ışığına güvenmek zorunda kaldıklarından, geçtikleri ağaçların zeminini, dallarını ve kabuklarını incelediler.

Üzerinde kırmızı ve mavi boya lekeleri olan bir ağacın yanında durduklarında Donna küçük bir tebessüm etti. "Dillon'ın biyolojik olarak parçalanabilen boyamızın ilk yağmurda solacağı iddiası buraya kadarmış. Bu konuda hiç mutlu olmayacak. Muhtemelen satıcıyı bırakacak ve yeni bir tane araştırmaya başlayacak." Arkadaşları için duyduğu korkunun düşüncelerini işgal etmesiyle gülümsemesi çabucak öldü. Kadın ağacın yanından hızla geçti ve adam da ona yetişmek için acele etti.

"Neden bana emniyet güçlerinin aile gezisinden bahsetmedin?" sordu, onlar araştırmalarını yaparken onun düşüncelerini daha zararsız olanlara yönlendirmeye çalışarak.

Tereddüt etti, sonra el fenerini yerde gezdirerek ilerlemeye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu konuyu konuşmak hiç aklıma gelmedi. İşten sonra bizimle hiç sosyalleşmiyorsun. En azından çok sık değil. Chris'in karısı Julie'yle tanıştığından bile emin değilim. Ve muhtemelen Max'in karısı Bex'i de sadece geçen yıl birisinin onu öldürmeye çalıştığı ilk gerçek davandan tanıyorsun. Dillon'ın karısı Ashley'i tabii ki herkes tanıyor. Ev yapımı ikramlarını bırakmayı bıraksa muhtemelen istasyon ayaklanırdı."

"Çok güzel yulaflı kuru üzümlü kurabiye yapıyor."

"Muzlu fındıklı ekmek. Bu benim favorim. Tarifine bayılıyorum ama paylaşmayı reddediyor. İnan bana, sordum. Birçok kez. Bu şey inanılmaz." Saygı gösterir gibi bir elini kalbine bastırdı.

"Muzlar iğrenç," dedi. "Bana değil." "Muzlu puding yok mu?"

Burnunu kırıttı. "Açlıktan ölüyor olsam bile olmaz."

"Takıma uyum sağlayamamana şaşmamalı," diye alay etti. "Muzlu puding her dengeli diyetin temelidir. Özellikle de Güney'de."

"Ve yine de bir şekilde bunca yıl onsuz hayatta kaldım." Durdu ve etrafına bakındı. "Burası ahırın ikinci katında vurduğum adamı ilk gördüğüm yer."

"Larry. İkinci adam, nehirde yakaladığınız Tim'di. Mike üçüncü adamdı. Onu hiç gördüğünü sanmıyorum."

İlk iki adamın adını bilmesi gerektiğini düşündü. Belki de o ve Dillon haklıydı ve o gerçekten de uyum sağlamak için yeterince çaba göstermiyordu. İşlerin gidişatıyla ilgili suçu hiçbir zaman kabullenmemiş, bir yabancıyı kabul etmemelerinin hep başkalarının suçu olduğunu düşünmüştü. Gerçek, çoğu şeyde olduğu gibi, muhtemelen ortada bir yerdeydi.

"Siz ayrıldığınızda Larry, Tim ve Mike ekiple birlikte miydi?"

Elini onun koluna koydu ve onu durdurmak için çekerken gözleri büyüdü. "Mike erken ayrılmak zorunda kaldı. Ama Larry ve Tim hâlâ oradaydı. Onları aramayı düşünmedim bile. İçlerinden biri cevap verirse, belki adamların nereye gittiğini biliyorlardır. Belki de bir sebepten Tim ve Larry'nin kamyonetlerine doluşup bir bara gitmişlerdir ve telefonlarını duyamayacak kadar gürültülüdür. Eşleri şehir dışındayken, bu mantıklı. Erkekler gecesi yapıyorlar. Bunu neden düşünmedim ki? Belki Tim ve Larry şoförlük yapıyordur. Bahse girerim bir dakika içinde kendimizi gerçekten aptal gibi hissedeceğiz. Bunu biliyorum."

"Ben aptallığa varım. Diğer alternatiften iyidir."

Saatini kontrol etti ve yüzünü buruşturdu. "Eğer bir barda değillerse, Larry ya da Tim'in evinde içki aleminden sonra uyuyorlarsa, birileri sabahın birinde uyandırılmaktan . Ama aramak için uygun bir saate kadar beklemeyeceğim. Hangi şanssız ruh uyandırılacak?"

Larry mi Tim mi?"

"Bence Tim iki kez vurularak yeterince acı çekti. Ben Larry'ye oy veriyorum." "Larry ." El fenerini kolunun altına sıkıştırdıktan sonra kişi listesini taradı ve gönder düğmesine bastı.

Birkaç saniye sonra parmaklarını havada birleştirdi ve telefona konuştu. "Larry? Evet, merhaba. Ben Dedektif Waters. Donna, doğru. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim ama önemli. Ne? Oh, evet. Ben iyiyim. Özür dilerim. Sen?"

Larry'nin gevezeliğini bitirmesini beklerken eliyle sabırsız bir yuvarlanma hareketi yaptı.

Blake beklemedi. Larry'den bir şey öğrenmek bu kadar uzun sürüyorsa ve Tim'i de araması gerekiyorsa, en azından ahır kontrol edebilirdi, çünkü ilerideki ağaçların arasındaki bir boşluktan görülebiliyordu. Adam boşluğu işaret etti, kadın da telefonu göstererek ona çaresiz bir hareket yaptı. Gülümsedi ve el fenerini ileri geri sallayarak ahıra doğru yöneldi.

Harap yapı tıpkı hatırladığı gibiydi uzun zaman önce hayaletten vazgeçmiş olması gereken sarmaşıklarla kısmen kaplanmış, eğri büğrü gri tahtalardan oluşan sarkık bir koleksiyon. Bunun, Cades Cove yakınlarında bulunanlar gibi Smokies'teki diğer birçok eski yapıya benzediğini düşündü. Başka bir yüzyılın kalıntısıydı. Ancak Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'nda oldukları için korunan kuzenlerinin aksine, bu yapı açıkça tarihi toplumun koruma eksikliğinden muzdaripti.

Eğer bina konuşabilseydi, yaşlı adamların ön verandalarda sallanmayı sevdikleri gibi anlatacak harika hikayeleri olacağını hayal etti, dinleyen herkesle görkemli günleri yeniden yaşadı. Bu düşünceye gülümsedi ve büyük çift kapılardan birini çekerek açtı.

Ve dondu.

Arkasından ayak sesleri geliyordu.

"Blake? Larry onlarla barda değildi. Ve Tim-"

Onu durdurmak için döndü ama artık çok geçti. İçeriye çoktan görmüştü. El fenerinin ışığında görünen şey karşısında gözleri dehşetle açıldı.

"Oh, hayır. Hayır, , hayır. Oh, lütfen, Tanrım. *Hayır.*"

SWAT görevlisi ve dedektif arkadaşı Randy Carter'ın kurşunlarla delik deşik olmuş cesedinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Altıncı Bölüm

Donna, Blake'in ellerini kollarından çekmeye çalıştı. Blake onun yanına çömelmişti ve Randy'ye dokunmasına izin vermiyordu.

"beni," diye yalvardı. "Nabzını kontrol etmem gerek. Belki onu hâlâ kurtarabiliriz."

"Bunun için çok geç. Kan çoktan kurumaya başladı. O öldü." Onu hafifçe salladı. "Donna, gözlerime bak, ona değil. İnan bana, arkadaşının beynine kazınan son görüntüsünün bu olmasını istemezsin. Hayatının geri kalanında onu bu şekilde hatırlamak istemezsin."

Hâlâ adamın parmaklarını üzerinden çekmeye çalışıyordu ama adamın sesindeki ıstırap, kendi keder ve umutsuzluk sisini yarıp geçerek duraklamasına neden oldu. Bir yanı Randy'nin yardım edilemeyecek durumda olduğunu biliyordu. Ama bir yanı da inkâr ediyordu ya da etmişti. Blake'in ses tonu bu ikinci parçayı gerçeğe döndürmüştü.

Bakışlarını onunkilere kaydırdı. Koyu renk gözlerindeki boşluk ve acı neredeyse nefesini kesiyordu. Kendi geçmişinden ne hatırlıyordu? Ne tür bir trajedi birinin gözlerine bu gölgeleri düşürürdü? Hiç düşünmeden onun yanağını okşadı.

Başını eğerek onu elini bırakmaya zorladı.

"Hadi," dedi, sesi nazik ama gergindi, düşündüğü her neyse yüz ifadesinden silinmişti. "İstasyona şu aramayı yapalım."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Randy senin arkadaşındı. Polis olsan da da burada olmamalıydın."

Şu anda ona yardım etmenin en iyi yolu, olay yerini başkalarının incelemesine bırakmaktır."

Ona itiraz etme şansı vermedi. Onu kollarına aldı ve ahırın dışına taşıdı. O kadar şaşırmıştı ki, adam onu tekrar ayağa kaldırana kadar itiraz etmeyi düşünmedi.

Gömleğini düzeltti ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben önce bir polis memuruyum, sonra bir kadını. Ve hayatımın yarısını erkek meslektaşlarımın gördüğü saygının bana da gösterilmesini sağlamak için çok çalışarak geçirdim."

tedavi edildi. O yüzden sevgili olmadığımız ve beni yatağa taşımadığın sürece bir daha beni böyle taşımaya kalkma. Anladın mı?"

Adamın gözleri büyüdü ve kadın, seçtiği kötü kelimeler yüzünden yüzünün alev alev yandığını hissedebiliyordu. Ama o anda, onu bir suç mahallinden taşıırken, tüm mücadeleleri, erkeklerin egemen olduğu bir meslekte saygıyla muamele görmek için verdiği savaşlar yüzeye çıktı. Uzun süredir birlikte olduğu arkadaşı için daha sonra acı bir şekilde yas tutacaktı. Ama şu anda olabileceği en iyi polis -en iyi dedektif- ki katili yakalayabilsinler ve ekibin geri kalanını bulabilsinler.

"mı?" diye tekrarladı.

"Anladım."

salladı, biraz aptalca hissediyordu ama bazı sınırlar koyduğu için memnundu. Bu ona kendini daha güvende, daha kontrollü

hissettirdi. "Larry ve Tim ne dedi?"

Onlarla konuştuktan sonra daha önce hissettiği hayal kırıklığı yine kara bir bulut gibi üzerine çöktü. "Larry kesinlikle içki içiyordu. İlk başta bunun iyiye işaret olduğunu, haklı olduğumu ve diğerleriyle bara gittiğini düşündüm. Belki de Tim herkes için DD olmuştu. Ama kestiğimde, benden kısa bir süre sonra ayrıldığını itiraf etti. Tim de hemen hemen aynı şeyi söyledi. İkisinin de sabah buraya, Hawkins Ridge'e gelip başka bir egzersiz yapmaları gerekiyordu. Ben ayrılmadan önce Dillon'ın bana bahsettiği egzersiz."

"Tamam. Donna? Beni içeride bir dakika yalnız bırak, tamam mı? Sen telefonla konuşurken ben de etrafa hızlıca bir göz atmak istiyorum."

"Daha fazla ceset olabileceğini , değil mi? Randy'ye o kadar odaklanmıştık ki etrafımıza bakmadık."

Daha sözünü bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Burası küçük bir ahır. Çevresel görüşümüzde bile başka bir cesedi gözden kaçırabileceğimizi sanmıyorum. Ama yine de daha önce orada başka birinin olduğuna dair belirgin bir işaret olup olmadığını görmek istiyorum. Tamam mı? Burada bekler misin?"

Beklemeye hiç niyeti olmamasına rağmen başını salladı. Adamın onun iyiliği ve huzuru için duyduğu endişeyi anlıyordu. Ne de olsa bu insanlar onun arkadaşlarıydı. Ama onun ahıra girip el fenerini yerde ileri geri hareket ettirmesini izlerken, bir polis memuru olarak görevinden kaçamayacağını da anladı. Ve orada

Ahır olay yeri teknisyenlerine teslim edilmeden önce kontrol etmesi gereken bir şey vardı.

Karakolu aradıktan sonra aceleyle içeri girdi ve Blake incelemesini bitirip onu gördüğünde Randy'nin cesedinin yanında diz çökmüştü. Koşarak yanına gitti ve bu kez ona dokunmadan durdu.

"Donna. Yapma. Lütfen yapma."

Bir çift lateks eldiven giymişti bile. Tanıdığı çoğu dedektif gibi, acil durumlar için cebinde her zaman bir çift bulundururdu. Bu kesinlikle yeterli bir durumdu.

"Karakolu aradım bile," diye güvence verirken eldivenlerini düzeltmeyi bitirdi. "Devriyelerden biri buraya gelip teknisyenler gelene kadar olay yerinin güvenliğini sağlayacak. Bir diğeri Maryvillei arayıp adli tabiplerini ödünç alacak ya da Maryville'adli tabip müsait değilse yaşlı Doktor Brookes'u adli tabip rolüne sokacak. Kurbanın kim olduğunu söylemedim. Randy'nin annesine haber verene kadar bunun duyulmasını istemedim. Bu onu mahvedecek. Bekar ve tek çocuk. Annesi de dul. Muhtemelen annemin oraya gidip onunla oturmasını sağlayacağım."

"Annenin yardım etmesi harika bir fikir gibi geliyor. Ben bunu düşünemezdim. Donna, ne yapıyorsun?"

"Gitmeden önce hızlıca bir şeyi kontrol ediyorum. Diğerlerinin burada olduğuna dair herhangi bir işaret gördün mü?"

"Hayır. Tam olarak neyi kontrol etmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz?"

Tam ona cevap verecekti ki, ahıra girdiğinden beri ilk kez Randy'nin yere serilmiş bedenine tam olarak baktığında nefesi boğazında düğümlendi. İçinde derin bir hüznün kabardı. Üç kız kardeşin en büyüğüydü ama erkek kardeşi olmadığı için hiçbir zaman yoksunluk hissetmemişti. Dedektif arkadaşları, SWAT ekip arkadaşları onun kardeşleriydi. Randy daha çok, çünkü çok tatlı huyluydu. Ama kederine teslim olamazdı. Henüz veremezdi. Bir kez ağlamaya başladı mı, bir daha asla durmayabilirdi. Şu anda için yapabileceği en iyi şey duygularını değil, beynini devreye sokmaktı. Onu bir kurban olarak objektif bir şekilde incelemeli ve ne yazık ki çok geniş olan yaralarından toplayabileceği tüm bilgileri içine çekmeliydi.

"Donna."

"Sessizce gitmedi, değil mi?"

Bakışları cesede kaydı. "Hayır, yapmadı. İyi bir mücadele verdi."

Randy sırtüstü yatıyordu, kolları ve bacakları iki yana açılmıştı, görmeyen gözleri kirlere bakıyordu. Yeşil gözler, bahar rengi, onunla hep dalga geçerdi. Onun en iyi özelliği idi. O gülen gözlere bir daha asla bakamayacağına inanamıyordu.

Gömleği kan olması gereken bir şeyle doluydu. Kırmızımsı bronz rengindeydi, kesinlikle paintball silahlarından çıkan parlak kırmızı değildi. Kan, gözlerinin hemen altındaki derinin altında belli belirsiz birikmiş, muhtemelen yumrukla vurulduğu için hücresel hasarı ortaya çıkarmıştı. Eğer çürüklerin tam olarak oluşmasına yetecek kadar uzun süre hayatta kalsaydı, gölgeler siyah ve mor parıltılar olurdu.

"Umalım da o piçten bir gemi dolusu DNA çıkarmış olsun ve profilleri çoktan sisteme girmiş olsun," dedi. "Gömleğine bakılırsa, vurulmanın yanı sıra bir şekilde kesilmiş de diyebilirim - bıçaklanmış olması şart değil. Dört kurşun deliği saydım."

"Beş. Bacağında da bir tane var. Sağ baldırında."

Beşinci deliği fark ettiğinde nefes alışını sabit tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. Pantolonu da gömleği gibi giriş noktasından ıslanmıştı. Kalbi durmadan önce bacağından vurulmuştu. Bu da acı çektiği anlamına geliyordu.

Oh, Randy. Tatlı, tatlı Randy. Bu sana nasıl oldu?

"Artık gidebilir miyiz?" Blake, onu bir daha kucağına almaması ısrarına saygı duyarak sordu, her ne kadar almamak onu öldürüyor gibi görünse de. Sorumluluk alan bir adamdı, muhtemelen koruyucu içgüdülerini dizginlemek zorunda kalmaya alışık değildi.

"Yakında. Telefonunu getirdin mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Neden?"

"O kâğıt parçasını çıkarmadan önce Randy'nin sağ elinin çekmeni istiyorum."

El fenerini yere bırakmış, Randy'nin eline doğru tutmuştu. Blake yere baktı, yüzü şaşkınlığı yansıtıyordu. Kâğıdı daha önce fark etmemiş .

Onun yüz ifadesindeki çelişkili duyguları görebiliyordu. İkisi de cesede ya da etrafındaki hiçbir şeye dokunmamaları gerektiğini biliyordu. Kanıt toplama işini olay yeri teknisyenlerine ve adli tabibe bırakmalıydılar. Ama burada Randy'nin katilini adaletle teslim etmekten çok daha fazlası söz konusuydu. Çok geç olmadan bulunması gereken dört kayıp insan daha vardı.

Eğer çok geç .

Randy'nin elinde tuttuğu kâğıt parçası, arkadaşlarının hayatını kurtarmak için ihtiyaç duydukları ipucu olabilirdi. Ve o kâğıtta ne olduğunu öğrenmeden önce teknisyenleri ve adli tabibi beklemek zorunda kalacakları saatler, beklemeyi göze alamayacakları saatlerdi.

Ahır kapılarına, park alanına doğru baktı. Sonra telefonunu çıkardı. "Pekâlâ." İlk fotoğrafı çekmek için telefonu kaldırırken kararından memnun görünmüyordu. "Ama elinde ne olduğunu görür görmez, onu bulduğumuz gibi yerine koyacağız."

"Anlaştık."

Randy'nin elinin farklı açılardan yarım düzine fotoğrafını çektikten sonra başını salladı.

Blake cesedin daha fazla fotoğrafını çekmeye devam ederken o öne doğru eğildi ve parmaklarını dikkatlice açtı.

"Henüz tam olarak katılaşmadı," dedi ona. "Öleli çok uzun zaman olmadı."

İkisi de açık ahır kapılarına doğru baktı.

"El fenerlerimiz bizi bir tetikçi için aydınlatırken burada mükemmel hedefleriz," dedi. "Ördek gibi oturuyoruz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Acele edeceğim."

Kâğıdı yavaşça çözdükten sonra açtı. Normal bir defter kağıdının yaklaşık üçte biri büyüklüğündeki beyaz karenin üzerine mavi el yazısı ile bir şeyler karalanmıştı. Sadece iki cümle vardı, düzgün ve kesin, sanki yazar bunları tam olarak yazmak için özenli bir zaman harcamış gibiydi.

Bu anlık bir cinayet değildi. Planlanmıştı. "Ne yazıyor?" Blake sordu. "Anlayamıyorum."

Elini havaya kaldırdığında eli titriyordu.

Çenesinin gerilmesi okuduğunun tek . Birkaç fotoğraf daha çekti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Bu konuda süvarilere ihtiyacımız var. Ama özel durumları bilmeden bize yardım etmezler. Bu da notu okuduğumuzu anlamına geliyor. İki arada bir derede kalmış durumdayız."

"Bu sadece içinden çıkmaya çalışırsak bir tuzak olur. Kağıdı katlar ve bulduğumuz gibi yerine koyarız. İtiraf edeceğiz, dokunduğumuzu kabul edeceğiz, ancak eldiven kullandığımızı ve kanıtın bütünlüğünü korumak için bulduğumuz şekilde bırakmaya çalıştığımızı söyleyeceğiz. Sonra da sonuçlarına katlanacağız."

"Bunun sonuçları davadan alınmamız olur. Bunun asla izin vermeyeceğim. O notta yazılanları okuduktan sonra, cidden orada durup beni yargılayacak ve keşke adli tabibin bize rapor vermesi için saatlerce bekleseydik mi diyeceksiniz? Gerçekten mi?"

Derin bir nefes verdi. "Tamam, . Haklısın. Bu durumda, okumamız iyi oldu. Ama olaydan sonra üstünü örtmek-"

"Okumadan *önce* *ikimiz* de tam olarak bunu yapmayı kabul etmiştik. Bu küçük çabada tam olarak kusursuz değilsin. Bu işte beraber miyiz, değil miyiz?"

Randy'nin cevabını beklemeden notu yeniden katladı ve her iki cümleyi de daha önce olduğu gibi gizlemek yerine açıkça görülebilecek şekilde bıraktı. Sonra kâğıdın düşmesini engellemek için kenarını Randy'nin başparmağı ile işaret parmağı arasında kaydırıldı. "İşte. Cesede bakan herkes katilin ne yazdığını açıkça görebilir. Buraya geldiğimizde böyle görünmediğini kabul etmek için hiçbir neden yok."

"Ya katilin sunumu katlama ve sahneleme şekli suç için önemliyse? Kimliğini bulmak için önemli bir ipucu olabilir."

"Bu açığı kendi başımıza takip edeceğiz. Eğer gerçekten önemli olduğunu tespit edersek, başkalarına haber vermenin bir yolunu bulacağız."

Gazabını serbest bırakmaya hazır bir baş melek gibi kaşlarını çatarak ona bakarken, onaylamama her gözeneğinden sızıyor gibiydi.

"Boş ver Blake. Bu soruşturmayı mahvetmeyeceğim. Ama soruşturmadan da atılmayacağım."

Daha fazla tartışmak ister gibi görünüyordu ama uzaktan gelen siren nefesinin altından küfretmeye başladı. "Buradan çıkmamız gerekiyor. bir polis memuru ol ya da olma, eğer harekete geçmezsen omzuma atılıp bu ahırdan çıkarılmak üzeresin."

"Yani bu işin peşini bırakacak mısın?"

Başıyla onayladı ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

olduğu için rahatlamış bir şekilde elini tuttu ve ayağa kalktı. "Eldivenleri unutma." Ellerine doğru işaret etti.

Lateksi bileklerinden aşağı yuvarladı ve arka cebine sokmadan önce ters çevirdi.

Başını iki yana salladı. "Artık pütürlüler. Birileri bunu fark edip sorabilir. Senin de kovulmanı istemiyorum. Onları cebime koyacağım. Biri öğrenirse, önemli değil. Beni iki kez kovamazlar."

"Hayır." Eldivenleri kaptı ve sütyeninin içine soktu. "Kimse kovulmayacak. Sen de dahil."

Kadının eldivenleri saklamasını izlerken gözleri büyümüştü. Şimdi boğazını temizledi ve tekrar onun gözlerinin içine bakmak için bakışlarını kaldırmakta zorlanıyor gibiydi. "Ne demek istiyorsun, buna ben de dahil miyim?"

"Dedektif Waters? Dedektif Sullivan?" Kelimelerin sesi kısıktı, oldukça uzak bir mesafeden geliyordu. Telefonda konuştuğu üniformalı devriye polisi gelmiş ve onları arıyor olmalıydı.

"Diyorum ki," dedi sesini alçaltarak, "burada Dillon'ın sizi kovduğunu bilen tek kişi benim. Ve bu davada tek başıma çalışmak istemiyorum. Yardımına ihtiyacım var. Sivil olursan bana yardım edemezsin."

Onu durdurdu. "Kanıtlarla oynamanın yanı sıra-" "Ben buna tam olarak oynamak demezdim. Bir şey keşfettik son derece önemli ve hızlı bir şekilde paylaşıp harekete geçilebilmesini sağladı."

"Kurcalamaya ek olarak," diye tekrarladı, "şimdi de yalan söylememi ve kovulmamışım gibi davranmamı mı istiyorsunuz?"

"Arkadaşlarımızı, iş arkadaşlarımızı kurtarmak için gereken buysa, o zaman kesinlikle evet. Yalan söyleyin."

Vicdan sahibi olmayı çok severdi. Ama şu an onunla boğuşması için çok uygun bir zamandı. Tekrar.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ciddi misin? Bunu *gerçekten* zorunda mısın?"

Telefonu kalçasında vızıldadı. Sabırsız bir nefes verdi ve aramaya cevap verdi. "Dedektif Waters." Bir süre dinledikten sonra, "Evet, bize seslendiğinizi duydum Memur Lynch. Şu anda park alanına doğru gidiyoruz."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu tekrar cebine soktu. "Evet, Blake? Bunu düşünecek zamanın oldu. Buna ihtiyacın olduğundan değil."

Acımasızca küfretti. "Tamam. . Ama bundan hoşlanmıyorum."

"Bu çok açık." Gözlerini uyarırcasına kısmıştı. "Tereddüt ettiğine bile inanamıyorum."

Memur Lynch'in beklediği yere doğru tekrar yola koyuldular. "Kaygan bir yokuştan aşağı iniyoruz," diye . "Bir yalan her zaman bir diğerine yol açar. Bu gerçekten çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşabilir ve

daha davayı tehlikeye atabilir. Yüzümüze patlayabilir ve öngörülemeyen her türlü yansıması olabilir."

"Bir mahkeme davası ya da tepkiler konusunda endişeli değilim. Ben arkadaşlarımla hayatları için endişeleniyorum."

"*Arkadaşın* Dillon beni teşkilattan çıkarmak istedi. Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Evet, pekala. Onun hayatını kurtarmama yardım ederek doğru olanı yap. Seni affetmesini daha sonra isteyebilirsin."

Gözlerini devirdi.

Birkaç dakika sonra ormandan çıkıp Chris'in mavi pikabının yanına geldiler. Arabasının yanında duran, bar ışıkları kırmızı ve mavi yanıp sönen devriyeye işaret etti.

"Karar vermemiz gereken bir şey daha var," diye fısıldadı. "Harika."

Sözlerinden neredeyse alaycılık damlıyordu. "Sabırsızlanıyorum duyun."

Elinin düz kısmını onun göğsüne bastırdı, boğazı aniden sıkıştı. "Bir delinin Randy'yi öldürdüğü ve ekibimizden üç kişiyi ve polis şefini rehin tuttuğu haberini nasıl vereceğiz?"

Yedinci Bölüm

Blake, Donna'nın yanındaki uzun beton yürüyüş yolunda ilerlerken, saat sabahın ikisine yaklaşmış olmasına rağmen el fenerini kapatmıştı. Bayan Donna'nın evinin dışı

Carter'ın kulübesi, yolun her iki tarafını çevreleyen güvenlik ışıkları ve ön verandanın duvarı boyunca uzanan araba lambalarıyla gün ortası gibi aydınlanmıştı. Hareket sensörleri, kamyonetini öndeki çakıllara park ettiği anda ön ve yan bahçeleri ışıkla doldurmuştu.

Şu anda bile içeride ışıkların yandığını görebiliyordu, muhtemelen hareket sensörleri ev sahibini uyandıran bir tür alarmla bağlıydı. Genel olarak polisleri ve sevdiklerini her gün karşılaştıkları kötülüklerden korumaya duydukları yoğun ihtiyacı bilen Blake, annesinin evindeki tüm bu aletlerden Randy'nin sorumlu olduğunu düşündü.

"Annenin Bayan Carter'la oturmak için buraya gelmesine ne kadar var?" diye sordu.

"Muhtemelen beş ya da on dakika." Durdu. "Beklemeliyiz. Ne düşünüyordum ki? Bunu tek başıma yapamam. Ona söyleyemem. Bunu yapamam."

Kamyona doğru döndü ama adam onun omuzlarını kavradı ve nazikçe yüzünü ona dönmeye zorladı. "Donna, bunu yapabilirsin. Yalnız değilsin. Ben seninleym ve hiçbir yere gitmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz. Randy benim için bir kardeş gibiydi. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Anaokulundan itibaren okula birlikte gittik. Baloya birlikte gittik çünkü ikimizin de sevgilisi yoktu. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi, çünkü sadece eğlenen iki arkadaşlık, anlıyor musun? Baskı yoktu. Garip bir iyi geceler öpücüğü ya da birinin benden vermek istediğimden fazlasını isteyeceği endişesi yoktu. Hayatı boyunca bu evde yaşadı. Küçükken arka bahçede oynardık. O benim bebeklerimi çalardı, ben de onun Matchbox arabalarını." Burnunu çekti, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Ona öldüğünü nasıl söyleyeceğim? Beklemeliyim, annem ona söylesin."

Yavaşça başını salladı. "Bekleyemeyiz. Bayan Carter şu anda kapının girişinde duruyor ve fırtına kapısından bizi izliyor."

Gözleri büyüdü ve eve doğru hızlı bir bakış fırlattı. "Blake, ona söylemelisin. Özür dilerim. Bırak gideyim. I-"

Fırtına kapısının gıcirtısı sessizliği bozdu. "Donna? Tatlım? Sen misin?" Bayan Carter verandaya çıktı, mavi havlu kumaştan bornozunun kuşağını bağladı. Eşleşen mavi tüylü terlikler ayaklarını koruyordu.

Donna Blake'e yalvaran bir bakış attı.

Onun omuzlarını sıktı. "Onu tanıyan, seven ve oğlunu seven duymak daha iyi olacak."

"Donna? Yanındaki kim canım?" Derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha.

"Donna mı?" Blake sordu.

"Tamam. Tamam. Tamam. Bunu yapabilirim."

Ellerini kadının omuzlarından indirdi.

Yüzünü eve döndüğünde yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Bayan. Carter, sabahın bu delice saatinde rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." Aceleyle verandaya çıktı ve Randy'nin annesinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Blake basamakları tırmandı ve birkaç adım geride durup bekledi.

Bayan Carter Donna'nın gözlerinin içine baktı, soluk mavi gözleri Donna'nın kileri arıyordu. Tüm kolluk kuvveti aile üyeleri gibi bu kadın da polis hayatına yabancı değildi ve oğlu olmadan sabahın ikisinde gelen polis ziyaretinin sosyal bir ziyaret olmadığını biliyor olmalıydı.

"Yaralı mı ölü mü?" Donna'nın cevabını beklerken Bayan Carter'ın sesi titriyordu.

Donna yavaşça başını salladı. "Oh, Bayan Carter. Çok ama çok özür dilerim."

Yaşlı kadın küçük bir çığlık attı ve çökmeye başladı. Blake ileri atıldı ve kadın düşmeden onu kollarıyla yakaladı. Donna kapıyı açtı, Blake kadını içeri taşıırken gözyaşları yanaklarından özgürce süzülüyordu.

Onu bebek mavisi çiçek desenli kanepeye oturtuktan sonra başının altına yastıklardan birini sıkıştırdı. Donna, yan sandalyeden aldığı krem rengi bir yorganı onun üzerine örttü.

Yaşlı kadının gözleri kapalıydı ama uyumuyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Donna kanepenin önündeki yere yerleşti, kadının ellerinden birini tutarken saçlarını nazikçe okşadı ve yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Nasıl yardım edeceğini bilemeyen Blake küçük odaya göz gezdirdi. Kemerli bir açıklıktan görülebilen mutfak gibi oda da tertemizdi.

"Çay. Ona çay yapmalısın," diye seslendi kadınsı bir ses arkasında bir yerden.

Döndüğünde verandada duran, kırlaşmış sarı saçları Donna'ninkine ikiz olabilecek bir yüzü çerçeveleyecek şekilde kesilmiş bir kadın gördü, aralarındaki yirmi küsur yılı saymazsak.

Blake ona kapıyı açmak için acele etti. "Bayan Waters, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Dedektif-"

"Kim olduğunu biliyorum." Sözlerini yumuşatmak istercesine gülümsedi. "Bana Miranda de, Blake. Sıcak çay yapmayı biliyor musun?"

"Evet, hanımefendi."

Kaşları yukarı kalktı.

"Evet, Miranda," diye düzeltti.

Gülümsedi ve yüzünün yan tarafını okşadı. "O iki kesme şeker ve bir tutam krema alıyor. Ben benimkini sade alıyorum." Ona bir kıst hareketi yaptı ve aceleyle kanepeye gidip Donna'ya sarıldı. Ardından sehpanın üzerine oturdu ve Bayan Carter'ın diğer elini kendi elinin içine aldı.

Yapacak bir işi olduğu için rahatlamış hisseden Blake mutfağa gitti ve sıcak çayın nasıl yapıldığını hatırlamaya çalıştı. Annesini çay yaparken görmeyeli yıllar olmuştu ve neyse ki hatırladığı kadar kolaydı. Randy'nin annesi belli ki çayı çok seviyordu. Ocağın üzerinde bir çaydanlık vardı ve Randy onu suyla doldurup kaynamaya bıraktı. Tezgâhın üzerinde bir çaydanlık ve servisin yanı sıra çeşitli çay poşetleri, narin bir kâsede küp şeker ve krema için olduğunu tahmin ettiği küçük boş bir sürahi duruyordu.

Buzdolabını araştırdıktan sonra hangi kapta krema olabileceğini bulmaktan vazgeçti ve onun yerine süte yöneldi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Elindeki bir litre sütü küçük sürahiye dökmek için döndü. Donna açıklıkta durdu ve sütü görünce başını salladı.

"Yarım buçuk," diyerek sütü ondan aldı ve buzdolabına yöneldi. Dört litre sütü minyatür bir süt kutusuna benzeyen küçük bir kapla sonra küçük sürahiyi doldurdu. "İşte.

Su hariç her şey hazır."

"Teşekkürler," dedi kadın yarım buçukluk kabı buzdolabına yerleştirirken.

"Kendi başına harika iş çıkardın," dedi. "Sadece seni kontrol edeyim dedim. Çay içen biri olduğunu hatırlamıyorum."

"Bana göre değil," diye itiraf etti. "Ama birkaç fincan içmişliğim var. Boğazımız ağrıdığında annem çaya viski ve bal katardı. Pes etmemin tek nedeni viskiydi."

Gülümsedi. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Ben çayı hiç sevmem."

Ocaktaki çaydanlık ısılk çalmaya başladı. Blake ona doğru hareketlendi, ama Donna onu nazikçe yolundan itti. "Ben ." Ocağı ve çaydanlığa sıcak su doldurdu. Tepsiyi ikinci bir fincan ekledi. "İşte. Annem ve Bayan Carter bir demlik çay eşliğinde Randy hakkında hikâyeler anlatabilirler. Zaten çocukken yaptığı aptalca şeylerden bahsediyorlar. Annem mucizeler yaratıyor. İyi ki geldi."

Randy'nin annesinin koltukta Donna'nın annesinin yanında oturduğunu görünce rahatlayarak onun arkasından baktı. Konuşurlarken başları birbirine yakındı ve Donna'nın annesi diğer kadının elini tutuyordu.

"Annen saçma sapan bir kadına benziyor," dedi. "Güçlü ve nazik. Tıpkı senin gibi."

"Şu anda ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorum. Zar zor bir arada duruyorum." Çay tepsisine doğru el salladı. "Onu benim için taşımak ister misin? Yapamayacağımdan değil. Ama etrafta bir erkek varsa ağır işleri ona bırakacak kadar feminist değilim."

Cevap olarak tepsiyi diğer odaya taşıdı.

Tepsiyi üzerine bırakırken kanepede oturan iki kadın onu fark etmemiş gibiydi. Alçak sesle fısıldayarak konuşuyorlardı ve Bayan Carter'ın gözyaşları arasında gülümserken Randy'nin adını andığını çok net bir şekilde duydu.

"Biz çıkıyoruz anne, Bayan Carter." Donna iki kadına da sarıldı, Randy'nin annesine bir şeyler fısıldadı, sonra Blake'e başını salladı.

Sessizce dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı indiler. Blake kamyonetinin yanına gelene kadar bekledi ve sordu: "Burada annenle kalmak istemediğine emin misin? Karakolda işleri ben halledebilirim."

Başını salladı ama yolcu tarafına tırmanırken şey söylemedi.

köşeyi dönmüşlerdi ki, kadın kapının kolunu tuttuğunda kulübe dikiz aynasında gözden kayboldu. "Kenara çek."

Ön cama baktı ama onu telaşlandıran şeyi göremedi. "Ben bir şey görmüyorum. Ne-"

"Kenara çek. Şimdi."

Direksiyonu kırdı ve kamyonu yolun kenarına çekerek . "Donna-"

Yolcu kapısını fırlatıp açtı ve öğürmeye başlamadan önce zar zor çalılarının arasına girebildi.

Blake kamyondan atladı, motoru çalışır durumda bıraktı ve ona doğru koşarken yolu aydınlatması için farları yaktı.

"Yapma," diye nefes nefese kaldı. "Beni yalnız bırak." Tekrar kusarken tüm vücudu titredi.

Emrine aldırmadan arkasına çömeldi ve saçlarını yüzünden geriye çekti.

Görünüşe göre ona tekrar bağıramayacak kadar hasta olan kadın, kuru kusmaya başlayana kadar defalarca kustu. Fırtına nihayet dindiğinde başını salladı ve adamın ellerini geri iterek saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi.

Blake yana doğru hareket etti ve ona bakması için çenesini hafifçe eğdi. "Sorun Randy mi? Yoksa hasta mısın?"

Başını geriye atarak onu elini indirmeye zorladı. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve hızlı, sık nefesler aldı. "O... Bayan Carter, bana sordu..." Başını salladı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını . "Öldüğünü biliyordum. Yani, parçalanmış bedenini gördüm, kanı gördüm. Ama ben... Annesi benden cenazesini planlamama yardım etmemi isteyene kadar onun gerçekten gittiğini, onun... öldüğünü anlamadım."

Hıçkırıklar aniden vücudunu sararken omuzları sarsıldı, bu az önceki kuru kabarmalardan bile kötüydü.

Blake küfretti ve onu kucağına aldı. Kız önce sertleşti ama sonra kollarını ona doladı ve başını göğsüne gömdü. Onun ağlamasını dinlerken, sıcak ve ıslak gözyaşlarının gömleğine işlediğini hissederken kalbi çıkacak gibiydi. Eğer arkadaşının katili tam o anda karşısına çıksaydı, Blake Donna'ya böyle bir acı yaşattığı için adamın boğazını çıplak elleriyle parçalardı.

Onu kendisine doğru salladı ve sakinleşene kadar sırtını nazikçe ovdu. Sonra, sanki aniden nerede olduğunu fark etmiş gibi, adamın göğsünü itti. "Ne yapıyorsun?" Gözleri irileşti. Sonra yüzünü sarsarak ve bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım. Berbat kokuyor olmalıyım."

"Nasıl koktuğun umurumda değil." Onu kollarına aldı ve ayağa kalktı.

Bir elini hâlâ ağzının üzerinde tutarak, "Sana beni taşımamanı söylemişim. Gayet iyi yürüyebilirim."

"Tüm vücudun titriyor ve yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmeyecek kadar inatçısın."

İtirazlarına rağmen kendini onun kollarından kurtarmaya çalışmadı; yolun geri kalanında onu kamyonu kadar taşımasına izin verdi. Onu yolcu tarafına yerleştirdikten sonra emniyet kemerine uzandı.

Elinden almaya çalıştı ama o sadece yerine oturttu. Sonra koltuğun arkasında duran malzeme kutusundan temiz bir bez ve bir şişe su aldı.

Tek kelime etmeden ona uzattı.

"Teşekkür ," dedi isteksizce onları alırken. "Bir şey değil."

Yavaşça kamyonun arkasına doğru yürüdü, ona mahremiyet ve ağzını çalkalaması için yeterli zaman verdi. Adam kabine atlayıp kendi kapısını kapattığında, kadın da kendi kapısını kapattı ve ön camdan dosdoğru ileriye baktı. Yanakları kızarmıştı ve onu iyi tanıdığından, hasta olduğuna şahit olduğu için muhtemelen utandığını fark etti. Tabii ki bu aptalcaydı. Onun önünde yüzlerce kez hasta olabilirdi ve bu onu rahatsız etmezdi. Onu rahatsız edecek olan şey, ona ihtiyacı olması ve yardım etmek için orada olamamasıydı.

Kendi kendine başını salladı.

Donna o bara girdiğinden beri, pis kokulara ve insanlığın en kötü kalıntılarına göğüs gererek işini kurtarmaya çalışacak kadar onu önemseydiği için, dengesizleşmişti. Görmezden gelmek için çok uğraştığı duyguları yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu - özellikle de Randy'yi öldürülmüş olarak bulduktan sonra. Kovulmasaydı, Donna peşine düşmeseydi neler olabileceğini hayal edip duruyordu. Öldürülen kişi o mu olacaktı? Katil kurban olarak Randy yerine onu mu seçerdi? Donna'nın orada kırık ve kanlar içinde yattığını hayal etmek bile içini ürpertiyordu.

"Blake? İyi misin?"

Kadının sorusu onu gülümsemeye zorladı. "Elbette." Ne düşündüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi ona dikkatle baktığı için, ona bir falsolu top attı. "Seni yatağa götürme işini ertelemek zorundayım. Belki

tüm bunlar bitene kadar. Biliyorsun, senin emirlerine karşı geldiğim ve seni tekrar taşıdığım için." Ona çirkin bir göz kırptı.

Gözleri büyüdü. Sonra da gülmeye başladı. Bu hoş ses ruhuna bir merhem gibi geldi, bir şekilde ona saçma duygularını bir kenara bırakıp önündeki görevle yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu gücü verdi - soruşturma ve arkadaşlarını arama.

Kamyonu vitesine taktı ve yola koyuldu. Birkaç dakika sonra bir kavşakta durdu. "İstasyona dönelim mi? Yoksa biraz uyumak için seni evine bırakmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Uyuyamam. Henüz uyuyamam. Neler olup bittiğine ışık tutabilecek bir şey, herhangi bir şey öğrenene kadar olmaz."

Kasabanın birkaç mil dışında, ormanla çevrili müstakil binanın boş otoparkına girene kadar yarım saat geçti. Şefin kendisine anlattığına göre, karakol inşa edilirken kasabanın sonunda bu kadar büyüyeceği ve etrafını saracağı düşünülmüştü. yüzden, Destiny'deki daha pahalı araziye kullanmak yerine, karakol hemen hemen hiçliğin ortasına inşa edilmişti. Bu on yıl önceydi. Ve Destiny, Tennessee, mevcut sınırlarının dışında büyüme belirtisi göstermiyordu.

Ön cam kapıya doğru ilerliyorlardı ki, kadın elini koluna atarak onu durdurdu.

"Beni hiç ağlarken görmedin," dedi. "Ve beni kusarken de hiç görmedin."

"Neden bile bilmiyorum." Yüzündeki ifade rahatladığını yansıtıyordu. "Teşekkür ederim."

Tekrar yürüyüşe çıktılar. Kapıya , adam kapılardan birini onun için açtı. "Donna?"

Tereddüt etti ve ona baktı. "Evet?"

"Ağlamak ya da sevdiğiniz biri için üzüntüden hasta olmak, bunların hiçbiri sizi zayıf yapmaz. Seni insan yapar. Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Bugün olan hiçbir şey bunu değiştirmedir."

Gözlerini kırptırdı, sonra boğazını temizledi ve içeri adım attı. Sadece birkaç adım gitmişlerdi ki omzunun üzerinden ona baktı. "Blake?"

"Evet?"

"Teşekkür . Her şey için." Onun cevabını beklemeden ekip odasına doğru yürüdü, masasından küçük bir tuvalet çantası aldı ve

aceleyle arka koridordan banyoya gitti.

Sekizinci Bölüm

Sıradan bir Pazar günü sabah saat 4:00'te Destiny, Tennessee'de bir ya da iki polis memuru görev başındaydı. Bu Pazar, on tane ve bir düzine eyalet polisi vardı. İlçede görevde olmayan her kolluk görevlisi Donna'nın çağrılarına cevap vermek için gelmiş, memur arkadaşlarına yardım etmeye heveslenmişti. Hatta Donna'nın meşhur çağrı ağacıyla uyanan bazı yerel siviller bile ellerinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Ama karakolda sadece Blake ve Donna vardı.

Diğer herkes ya Hawkins Ridge'de kanıt toplamaya yardım ediyor ya da olası tanıklar için ilçeyi tarıyordu.

Blake çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu ve masa sandalyesinde arkasına yaslanarak neredeyse boş olan ekip odasına baktı. Müstakil binanın doğrudan bu odaya açılan tek bir girişi ve çıkışı vardı. Girişin sağındaki duvar boyunca bir mini mutfak uzanıyordu. Onu geçince polis şefinin ofisi ve özel banyo vardı. Arka tarafta iki nezarethane ve memurların kullandığı tuvaletin bulunduğu kısa bir koridor vardı. Girişin solunda ise bir görüşme odası vardı. Burası küçük ama verimli ve çok sessizdi.

Çok sessiz.

Diğer herkesle birlikte dışarıda olmayı, ipucu aramayı çok istiyordu. Ama geriye kalan tek dedektif o ve Donna olduğu için burada, son sıradaki masada klavyelerinin başında kambur kambur oturuyorlardı.

Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturdu. Bir masa , Donna odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bilgisayar ekranına bakıyordu.

Omuz hizasındaki sarı saçları, yüzünün etrafında hafifçe kıvrılan düz bir küt şeklinde kesilmişti ve Blake'in her zaman peri görünümü olarak düşündüğü, ölümlülerin arasında yaşamak için aşağıya gönderilmiş küçük bir sihirli peri gibi bir görünüm veriyordu. Ya da en azından normalde yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Şu anda saçları başının her tarafına yayılmıştı. Hawkins Ridge'e çıkmadan önce kot pantolonunun içine özenle soktuğu bluzu şimdi arkadan sarkıyordu ve ciddi şekilde kırıışmıştı. Saatler önce sürdüğü azıcık göz makyajı şimdi bulaşmış, ona bir rakunu hatırlatıyordu.

Kızın hiç bu kadar güzel göründüğünü düşünmemişti. Ne yazık ki iş arkadaşlarıydılar ve şef iş arkadaşları arasında flört edilmesini hoş karşılamıyordu. Görünüşe göre Max bir zamanlar karakolda bir kadın avcısıymış, stajyerlerle çıkıyor ve ilişkileri sona erdiğinde ortalığı kasıp kavuruyormuş. Artık karısı Bex tarafından temelli yakalandığı için işler yoluna girmişti. Ama geri kalanlar için her şeyi mahvetmişti. Bu da Blake'in Donna'ya son birkaç aydır ona gereğinden fazla değer verdiğini belli etmemek için çok daha fazla çalışması gerektiği anlamına geliyordu. Her ne kadar zeki, güzel ve eğlenceli bir kız olsa da, bu hiç de kolay değildi.

Üzerinde çalıştıkları davanın ışığında bu kadar önemsiz bir şeyi düşündüğü için bile kendine sessizce lanet okudu. Kayıp iş arkadaşlarını bulmaya çalışması gerekirken burada oturup Donna'yı düşündüğü için tahmin ettiğinden daha yorgun olmalıydı. Şimdi ona baktığında, yüzünün ne kadar solgun ve çizgili olduğunu gördüğünde, onun da kendisi kadar bitkin olduğunu fark etti. Belki de davaya yeniden odaklanabilmek için ikisinin de bir molaya ihtiyacı vardı.

"Çok yorgunsun," diye açıkladı sandalyesini onunkinin yanına yuvarlayarak. "İkimiz de yorgunuz. Eve gidip biraz uyumalıyız."

Transa gibi gözlerini kırıştırdı, parmakları klavye üzerinde kıpırdamadan duruyordu. "Saat kaç?"

"Dördü biraz geçe."

"Dördü biraz geçe," diye tekrarladı, gözlerinde perili bir bakışla ekrana bakıyordu. "Kaçırılan insanların çoğunun ilk üç saat içinde öldürüldüğünü biliyor muydun? Onları hayal kırıklığına uğrattık, Blake. Bundan çok daha uzun süredir dışarıdalar."

"Bu istatistik yetişkinler için değil, gençler için geçerlidir. Ve genellikle pedofilleri kapsıyor. Biz burada tamamen farklı bir şeyle uğraşıyoruz. Randy'nin cinayetini çözmeye odaklanalım. Çoğu cinayetin çözüldüğü kırk sekiz saatlik altın zaman aralığının içindeyiz. Buna odaklanalım. Katili bulursak, diğerlerini de sağ salım bulup evlerine getiririz."

Başını iki yana salladı. "Elimden gelen her şeyi yapıyorum ama yeterli gelmiyor."

"Burada gerçekten önemli bir şeyi unutuyorsunuz."

Sonunda başını çevirdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "O da ne?"

"Bu katil herhangi birini kaçırmadı. Tanıdığım en iyi eğitilmiş, zeki, anlayışlı polislerden bazılarını kaçırdı. Pek polisle çalıştım, yani bu da bir şeydir. Burada hâlâ bir takımız. Sen ve ben

Bu davaya dışarıdan bakıyorlar. Ama Dillon, Chris, Max ve şef içeriden çalışıyorlar. Bu etkileyici bir grup. Birlikte ne yapacakları belli olmaz. Önümüzdeki birkaç saat içinde buraya elleri kelepçeli bir şekilde gelmeleri beni şaşırtmaz."

Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kalktı. "Bunu kesinlikle hayal edebiliyorum." "Güzel. Bu görüntüye sımsıkı sarılın ve cesaretiniz kırılmasın. Biz gidiyoruz

bu adamı bul ve takımımızı eve getir."

"Guy. Bir katil. Bunu göremiyorum. Kendin söyledin, Dillon ve diğerleri etkileyici bir ekip, hatta zorlu. Tek bir kişinin Randy'yi öldürüp diğerlerini rehin almasına imkan yok. Burada bir grup kötü adamla karşı karşıyayız."

"Bu seninle tartışmayacağım. Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Sandalyesini ona doğru çevirdi ve parmaklarıyla dikkat çekici noktaları işaretlemeye başladı. "Lastik izi eksikliği var. Önceden yazılması ve olay yerine getirilmesi gereken titiz bir not. Ulaşım. Birinin bunu önceden halletmesi gerekiyordu; bir kamyon ya da minibüs, tüm adamlarımızı taşıyabilecek bir şey. Ve adamlarımızı kavga etmeden o araca bindirmek için çok fazla ateş gücüne ve insan gücüne sahip olmaları gerekiyordu. Çatışma olsaydı olay yerinde bariz boğuşma izleri kalırdı ki öyle bir şey olmadı. Tüm bunlar bunun büyük ve iyi planlanmış bir operasyon olduğunu gösteriyor."

Kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Suçluların son derece organize, iyi planlanmış, iyi kaynaklara sahip ve polislerin peşine düşmeye istekli olduklarını duyduğunuzda - Tanrı aşkına bir SWAT ekibi - bu size ne düşündürüyor?"

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Uyuşturucu."

Başını salladı. "Aynen öyle. Ben de öyle düşünüyorum. Ama yıllardır bu ilçede büyük bir uyuşturucu vakası . En kötü ihtimalle tütün tarlalarında ot yetiştiren birkaç çiftçi oldu, kimsenin oraya buraya karışmış birkaç Mary Janes'i fark etmemesini umuyorlardı. Ama o kişisel kullanım içindi. Bu ondan çok daha büyük bir olay."

"Metamfetamin düşünüyorsun."

"Muhtemelen. Ya da yerel bir laboratuarda üretilen yeni bir egzotik uyuşturucu. Büyük şehirlerde sokaklarda her zaman yeni bir şeyler olur. Knoxville'de çalıştım. Bunlardan herhangi birini gördün mü?"

"Cinayetler üzerinde çalışıyordum, bu yüzden uyuşturucu operasyonlarına ilk elden çok fazla maruz kalmadım. Ama cinayetlerde yeterince kesişme vardı."

hissetmek için çalıştım. Orada hala birkaç bağlantım var. Birkaç saat içinde geldiklerinde onları arayabilir ve bu işin arkasında kırsal bir ilçeye yayılmak isteyen bazı gruplar olup olmadığını öğrenmek için bazı duyumlar alabilirim. Ama bu da doğru gelmiyor. Büyük bir uyuşturucu operasyonu polis memurlarını esir alarak dikkat çekmek istemez. Eğer polisler laboratuvarlarına ya da onun bir şeye rastlarsa, elbette, bir kan banyosu, bir çatışma . Ama burada öyle bir şey yok."

"Not," dedi.

"Not. Eğer bu uyuşturucuysa, neden polisleri kaçırp fidye notu bıraktılar? Bu, dikkat çekmemeye ve yakalanmamaya çalışmanın tam tersi. Bunun arkasında kim varsa dikkat çekmek istiyor."

Başını salladı ve hayal kırıklığı içinde ellerini yumruk yaptı. "Uyuşturucu değil o zaman.

Peki ne oldu?"

"Uyuşturucu olmadığını söylemedim. Bu hala işin iyi finanse edilen, iyi kaynaklara sahip tarafına uyuyor. Ama belki de amaç bir şeyleri saklamak değildir. Belki de amaç bir mesaj göndermektir."

"Mesaj nedir? Şu anda devam eden herhangi bir uyuşturucu soruşturmamız yok. Yani birinin bizi geri çekilmemiz için tehdit etmesine gerek yok." Masasının uzak köşesinden küçük bir klasör yığını aldı ve Blake'e en yakın köşeye yerleştirdi. "Destiny'de üç açık soruşturmamız var. İkisi tipik yerel olaylar - küçük hırsızlıklar - ve kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. Bu sadece mahkemeye gitmek için yeterli kanıt toplama meselesi. Üçüncüsü ise tek ciddi olanı."

"Geçen ay John Doe cinayetimiz."

Başını salladı. "Bir yabancı, bir otostopçu defalarca vurulmuş halde bulundu, cesedi bir çukurda yatıyordu. İlçenin ücra bir köşesinde, çoğunlukla sadece yerel halkın kullandığı iki şeritli bir otoyolun yakınındaymış. Görgü tanığı yok. Lastik izi yok. Doktor Brookes'un cesetten çıkardığı dokuz milimetrelik mermiden başka ipucu yok. Yürüyüşçünün sırt çantasında tipik yürüyüşçü eşyaları vardı. Anladığımız kadarıyla Smokies'de yürüyüş yapıyordu ve patikadan çıkıp buraya geldi. Kim olduğunu bulana ya da öldürülmeden önce onu gerçekten gören birini bulana kadar bir çıkmazdayız. Ama nereden bakarsam bakayım, onun öldürülmesinin burada olup bitenlerin bir parçası olabileceğini düşündüren hiçbir şey yok."

Parmaklarıyla sayı sayma sırası Blake'teydi. "Birden fazla kez vurulmuş. Görgü tanığı yok. Lastik izi yok. Uzak bir bölgede ölü olarak bırakılmış. Ses

Tanıdık mı?"

Gözleri büyüdü. "Randy."

Omuz silkti. "Belki. Belki de değil. Ama en azından John Doe'nun cinayetinin yeniden incelenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Anlaştık." Dosyayı çevirerek açtı. Blake dosyayı kapattı.

"Ne yapıyorsun?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Saat neredeyse dört buçuk. İkimiz de neredeyse yirmi dört saattir uyumadık. Açlıktan ölüyoruz. Bu-" dosyaya dokundu "-bekleyebilir. En azından birkaç saat uyumazsak kimseye bir faydamız dokunmaz."

Omuzları çöktü. "Haklısın. Zar zor doğru dürüst görebiliyorum. Ama kaleyi koruyacak biri gelene kadar öylece gidemeyiz."

"Mevcut koşullarımızda kimseye bir faydamız dokunmuyor."

Başını salladı, ağzı isyankâr bir çizgiye dönüşmüştü. "Durmaya hazır . Henüz değil. Biz hiçbir şey yapmadan yatarken kimsenin soruşturma üzerinde çalışmaması fikrine katlanamıyorum."

"Bu hiçbir şey değil. Tekrar faydalı olabilmemiz için pillerimizi şarj ediyoruz."

Sessizliği onun cevabıydı. Şu anda onu buradan çıkarmasının tek yolu onu kucağına alıp taşımasıydı. Ve onun bu plan hakkında ne düşündüğünü çoktan öğrenmişti. Tabii onu yatağa taşıyan sevgilisi değilse. Yutkundu ve yorgun, kontrolden çıkmış düşüncelerini bir daha o yönde dolaşmamaları için zorladı.

"Süvarilerin buraya ne zaman gelmesi gerekiyor?" diye sordu.

"Söylemediler. Ama bir memurun öldüğü ve dördünün de kayıp olduğu düşünülürse, şimdiye kadar burada olmalarını beklerdim. Özellikle de Knoxville FBI saha ofisi bir saatten daha az bir mesafede olduğu için."

Dosyayı eline aldı. "Bak ne diyeceğim. Onları beklerken, John Doe davasını biraz daha kurcalamama izin verin. Kayıp kişilerle ilgili çapraz kontrolü yüz mil yarıçaplı bir alana genişleteceğim, bakalım yeni bir şey çıkacak mı? Ekibimiz için zaman çizelgeleri üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Tamamlanmalarına ne kadar kaldı?"

"Bazı açıkları kapatmak için birkaç saat daha kullanabilirim."

", " diye izin verdi. "Biraz saat daha bekleyeceğiz. Eğer altıya kadar burada olmazlarsa-"

"Yedi. Onlara yediye kadar süre vereceğiz."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam. Yedi. Yediye kadar gelmezlerse, biz eve gidip geri dönmekten önce en azından birkaç saat uyurken, telefon ağacındaki arkadaşlarından birini telefonlara bakması için tutarız. Anlaştık mı?"

İsteksiz görünüyordu ama burada oturup onunla konuşurken bile gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Yediye kadar dayanabileceğinden bile emin değildi ama onu yatıştırmaya çalışıyordu. Sonunda başını salladı ve klavyesine geri döndü.

"Biraz kahveye ihtiyacım olacak." Yazmaya başladı ve kaşlarını kaldırdı. "Sıra sende."

Gülümsedi. "Her zamanki gibi siyah mı?"

"Acıyı kesmek için krema ve şeker, tabii taze bir tencere yapmıyorsanız?"

Kadının umutlu bakışları onu tekrar gülümsetti. "Taze bir fincan kahve geliyor."

Çift kapılı cam duvarlı girişin solundan geçerek, otomatları olmadığı için uzun tezgâhta bir mikrodalga fırın, bir kahve fincanı ve çeşitli atıştırmalıkların bulunduğu yere gitti. Tezgâhın altındaki mini buzdolabında gazlı içecekler ve su bulunuyordu. Yanındaki mini dondurucuda ise Dillon'ın karısı Ashley'in arada bir stokladığı çeşitli unlu mamuller bulunuyordu, böylece her zaman atıştıracak güzel bir şeyleri oluyordu.

Tezgâhın üzerine birkaç tepsi kek koydu, gün doğarken istasyonda kim varsa kahvaltı saatinde çözülmüş olacaklarını düşündü.

Kahve makinesine yeni bir filtre ve telve koyarken omzunun üzerinden seslendi: "Ashley ve diğerleri ne zaman dönecek? Neler konusunda onları bilgilendirmemiz gerekecek. Zaman çizelgesine katkıda bulunabilirlerse diye onlarla da görüşmeliyiz."

"Gemi bugün öğleden sonra beş gibi Miami'ye yanaşıyor. Alışverişe çıkacaklar ve etrafı gezecekler. Yarın da Nashville Uluslararası Havaalanı'na uçacaklar. Oradan McGhee Tyson'a atlayacaklar. Sanırım öğlene doğru orada olurlar. Yolun birkaç dakika aşağısında olduğu için, uçaktan indiklerinde sen ve ben onları karşılayabiliriz. Destiny'de henüz haberi almadıklarını fark etmeyen iyi niyetli arkadaşlarından bunu duymaları riskini almak istemiyorum. Ve onları şimdi arayıp tatillerinin sonunu mahvetmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

elimizde hiçbir ipucu olmadığını söylemek için. Ailelerine olanları anlatmak zorunda kalmadan önce ekibimizi sağ salim bulmayı ummayı ve bunun için dua etmeyi tercih ederim."

Blake onun planına katıldığından pek emin değildi. Onları uyandırmayı ve zaman çizelgesini oluşturmaya yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediklerini görmeyi tercih ederdi. Ama bu zaman çizelgesi üzerinde çalışan kişi Donna olduğu için, herhangi bir boşluk olup olmadığını, doğrulaması gereken herhangi bir şey olup olmadığını bilmesi konusunda ona güvenirdi. Şu anda keşfedebilecekleri pek çok araştırma yolu vardı. Olay yerinden herhangi bir bilgi almak için sabırsızlanıyordu. Ve otopsi onlara katille ilgili bir DNA bağlantısı sağlayabilirdi. Umarım Doktor Brookes ya da Maryville Adli Tabibi cesedi şu anda ofisinde tutuyordur ve ipucu aramakla meşguldür.

Tezgâha yaslanıp gözlerini dinlendirirken Donna'nın parmaklarının klavyedeki tıkırtılarını ve cezveye dökülen kahvenin rahatlatıcı sesini dinledi. Makine, cezvenin dolduğunu ve on fincanın tüketime hazır olduğunu bildiren bip sesini duyduğunda sadece birkaç saniye geçmiş gibi görünüyordu. Ayakta uyuyakalmış olmalıydı. Başını salladı ve odanın arka tarafındaki masalarına dönmeden önce ikisine de birer fincan doldurdu.

Donna teşekkürlerini mırıldandı ve biraz içmeden önce derin, minnettar bir koku aldı.

Blake elindekini yudumladı ve Donna'nın klavyesinin yanında ne olduğunu fark edince kenara koydu. "Şefin ajandası mı? Nereden buldun bunu?"

Esnedi ve fincanını yere bıraktı. "Ofisinde tabii ki. Sen tezgâhın yanında uyuklarken aldım. Horluyorsun bu arada."

Daha önce kimse ona bunu söylemediği için, kızın alay ettiğini düşündü. azından öyle olmasını umuyordu. "Buraya ilk geldiğimizde ofisini aradım. Bir planlayıcı görmedim."

"Duvar kasasını kontrol ettin mi?" "Duvar kasası mı?"

"Masasının arkasında, pencerenin solunda, geçen yaz astığı o iğrenç geyik başıyla gizlenmiş. Avlandığından bile değil. Sanırım bunu ona yeğeni verdi. Kasayı kullandığını hiç görmedin mi?"

"Ben onun sırdaşı sayılmam."

Ağzı gerildi. "Evet, bunun için üzgünüm. Bu iş bittiğinde belki hep birlikte bir kumbaya anı yaşayabilir ve gerçek bir takım olabiliriz."

Ona kovulduğunu ve bir daha asla ekibin bir parçası olmayacağını hatırlatmaya zahmet etmedi. Şu anki rolleri sadece kayıp meslektaşlarını bulana kadardı. Dillon döner dönmez -ve Blake onun dönmeyeceğine inanmayı reddediyordu- ona defolup gitmesini söyleyecekti. Bu da Donna'ya olan ilgisini sürdürmesine izin vermemesi için bir başka nedendi. Yakında başka bir ilçeye, hatta iş bulması gerekiyorsa belki de başka bir eyalete taşınacakken bir ilişkiye başlamaya çalışmanın anlamı yoktu.

"Bu arada kombinasyon şefin karısının doğum günü. Ay, gün ve yıl için ikişer rakam var, her ihtimale karşı oraya girmeniz gerekebilir. Bu şeye sahip olmasının asıl nedeni yedek silahını kilitli tutmak. Tüfeklerimizle birlikte silah dolabında saklamaktan hoşlanmıyor."

Başıyla onayladı ve elinde kahvesiyle masasına döndü. Claire Thornton'ın doğum tarihini bilmediğini ya da şefin kasanın şifresini bilmesini istemeyeceğini ona hatırlatma zahmetine girmede. Blake'e bir kasası olduğunu hiç söylemediği için bu son kısım hiç de akıllıca değildi.

Sessizlik içinde çalıştılar, sırayla birbirlerine kahve doldurdular, uyanık kalmak için umutsuzca kafeine ihtiyaç duyuyorlardı.

"Zaman çizelgesi nasıl ?" diye sordu, ön kapıların üzerindeki duvar saati altı buçuğu geçtiğinde.

"Aslında gözden geçirmeye hazır." katılması için işaret etti. Adam sandalyesini çevirdi ve kadın çalışma sayfasının düzenini açıkladı, Ekip üyelerinin her biri için bir sekme var. Randy için de bir tane.

Dışarıdan gelen sesler ikisinin de başını kaldırmasına neden oldu. Koyu renkli takım elbiseler giymiş, beyaz düğmeli gömlekleri ve kravatları olan yedi erkek ve kadından oluşan bir grup, ön kapıya doğru ilerliyordu. Her elinde bir evrak çantası vardı.

"Görünüşe göre süvariler sonunda geldi." Blake ayağa kalktı. "Sadece federaller iş kıyafetlerini birbirinden ayırt edemeyeceğiniz kadar iyi eşleştirmeyi bilirler."

Donna iç geçirdi ve onunla birlikte ön tarafa doğru yürüdü. "Şef yardım için federalleri çağırmandan nefret ederdi. En son bir FBI ajanı bizimle bir dava üzerinde çalışmak için buraya geldiğinde işler pek iyi gitmemişti."

"Gerçekten mi? Ne oldu?"

"Öldürüldü."

Dokuzuncu Bölüm

Donna, Denetleyici Özel Ajan Richard Grant'i şefin ofisine aldığı anda bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye ya da en azından rahatsız ettiğini belli etmemeye çalıştı. Grant'in yanında getirdiği diğer FBI ajanları, Destiny Polis Departmanı memurları ve eyalet polisiyle aynı anda orada olduklarında, ofis dolup taşacaktı. Grant'e bu ofisi vermek çok mantıklıydı. Ama yine de patronuna ihanet ediyormuş gibi hissediyordu.

Federallerden *gerçekten* hoşlanmıyordu.

Kapının yanında, masasına dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi duran Blake'e baktı. Onu suçlayamazdı. Küçük karakollarını gezdirmek için zaman ayırmak bile soruşturmadan zaman çalmak anlamına geliyordu ve bu zamanı boşa harcamayı göze alamazlardı. Ve her ne kadar ikisi de ayakta uyuyor olsalar da, biraz uyumak zorunda kalmadan önce tamamlamak istedikleri şeyler vardı.

Grant evrak çantasını masanın üzerine bıraktı ve özel banyosuyla birlikte oldukça geniş olan ofise baktı. "Bu süre için şefinizin ofisini önerdiğiniz için teşekkür ederim. Görünüşe göre buraya birkaç küçük masa ve doğrudan raporlarım için katlanır sandalye sığdırabiliriz."

Kendisiyle birlikte içeri giren üç özel ajanı işaret etti. İsimlerini çoktan unutmuştu.

"Böyle bir şeyiniz var mı?" diye sordu. "Katlanır masalar? Sandalyeler?"

Masanın arkasındaki pencereyi işaret etti. "Arka tarafta bakım elemanlarının buraya geldiklerinde kullanmak üzere aletlerini ve çim ekipmanlarını koydukları bir depo var. Katlanır masa ve sandalyeler de olabilir, emin değilim. Ama şef hiçbir şeyi atmaz.

Ne zaman yeni bir mobilya ya da ekipman alsak, eskisi kırılmış ya da kırılmamış olarak dışarı çıkar. Anahtar masanın üst çekmecesinde. Kendinize yardım edin. İhtiyacınız olan ofis malzemeleri -kağıt, kalem, bu tür şeyler- görüşme odasının yanındaki duvar boyunca uzanan dosya dolaplarında olmalı. Onlar kilitli değil."

Üst çekmeceyi açtı, karıştırdı ve kadının gösterdiği anahtarı çıkardı. "Joel, Colin, neden arka tarafta bir şey var mı diye bakmıyorsunuz?"

kullanabilir miyiz? Burası dar bir alan olacak ve en azından herkesin oturacak bir yeri olsa iyi olur."

"Yapacağım."

Colin dediği kişi -şimdi hatırlıyordu, adı Colin Lopezdi- anahtarı aldı ve yanında Joel olduğu halde kapıya yöneldi. Blake onlar için kapıyı açtı ve ofisten çıktıklarında başıyla onayladı.

"Stacy," dedi Grant, diğer ajanı göstererek. "Beni Dedektif Waters ve Dedektif Sullivan ile birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz lütfen?"

"Elbette." Donna'nın yanında durakladı. "Kaybınız için çok üzgünüm, Dedektif. Ben Özel Ajan Stacy Bell, unuttuysanız diye söylüyorum. Sizin için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen . İkimizin de amacı aynı. Kötü adamları yakalamak ve iyi adamları kurtarmak."

"Teşekkür ." Donna ajanın elini sıktı, yaptığı küçük konuşmaya şaşırmıştı.

Stacy, Blake'in yanında durdu ve ofisten ayrılmadan önce ona başsağlığı diledi.

Donna ona baktığında Blake omuz silkti. Belli ki o da bu konuşmadan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Grant masanın arkasına oturdu ve önündeki iki sandalyeyi işaret etti o.

"Dedektifler, ikiniz de oturmaz mısınız, böylece daha fazla şey konuşabiliriz- Bana daha önce verdiğiniz özetten daha mı derin?"

Donna yavaşça sandalyelerden birine çöktü, Blake kapıyı kapatırken ne kadar şaşkın görünüyorsa o kadar şaşkındı. Blake de onun yanındaki sandalyeye yerleşti. Grant geldiğinde ona *özet* geçmemişlerdi. Ona hatırlayabildikleri her ayrıntıyı anlatmışlardı. Paylaşmaya hiç niyeti olmadığı iki ayrıntı dışında - Randy'nin elindeki nota dokunduğunu ve Blake'in teknik olarak bir sivil olduğunu.

"Başka ne konuşmak istediğinizi gerçekten bilmiyorum," dedi. "Sanırım size her şeyi anlattık. Ne yazık ki henüz çok fazla şey bilmiyoruz. Bu yüzden Blake de ben de soruşturma üzerinde çalışmak üzere masalarımıza dönmek istiyoruz."

"Beni ve ekibimi buraya getiren not hakkında konuşalım."

Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın düzeltti. Tam sayfa bir kâğıttı, belli ki Randy'nin elindeki orijinal kâğıdın bir kopyasıydı. Kelimeleri yüksek sesle okudu.

"Fidye için talimatlar takip edecek. Eğer talimatlara uymazsanız, SWAT ekibinizin geri kalan üyelerinin sonu da bunun gibi olacak."

"Yazı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Donna boğazındaki sıkışma karşısında yutkundu. Duyguları hâlâ çok hamdı. Kendini zar zor bir arada tutuyordu. "Bana neden sorduğunuzu anlamıyorum. Ben el yazısı uzmanı değilim. Bu sizin yaptığınız türden bir şey değil mi?"

Gülümsedi. "Evet, yaptığımız pek çok şeyden biri. bakarsanız orijinali şu anda bir uzmanla birlikte elimde. Ama zaman çok önemli. Ve ben bu bölgeden değilim. Belki de içgüdüleriniz notun yazarıyla ilgili ipuçlarını ortaya çıkarmaya yardımcı olabilir diye düşündüm."

Boğazını temizledi. "Demek anlıyorum. Özür dilerim. Çok , her zamanki gibi sağlıklı düşünemiyorum. İzin verir misiniz?"

"Lütfen."

Notu ondan aldı ve de inceleyebilmesi için Blake'e doğru eğildi. Ama gözleri yazıyı okumaya ve harfleri çıkarmaya çalışırken haç çıkarıyormuş gibi hissediyordu. Saat sabahın yedi buçuğuydu, bu da uykusuz yirmi beş saate yaklaştığı anlamına geliyordu.

"Kelimelere odaklanamıyorum bile." Notu Blake'e uzattı. "Peki ya sen?"

Kaşlarını çatarak kâğıda baktı. "Açık olan şu ki, bunu muhtemelen birisi önceden yazmış. Olay yerinde karalanmış olamayacak kadar mükemmel. Hawkins Tepesi'nde dün öğleden sonra esen fırtınadan dolayı kirli ve ıslak. Orijinal kâğıdın temiz ve olduğunu hatırlıyorum. Ya da en azından öyle görünüyordu."

"Devam et."

"Günlük konuşma yazılmamış. Resmi-mükemmel dilbilgisi, noktalama işaretleri. Neredeyse fazla mükemmel."

Richard sandalyesinde öne doğru oturdu. "Çok mu mükemmel?"

Blake notu ona geri verdi. "Sanki birileri hata yapmamak için çok uğraşıyor gibi. Acaba İngilizce ikinci dilleri olabilir mi, o yüzden mi bir dilbilgisi kılavuzuna başvurdular? Her halükarda, buralı olduklarından şüpheliyim. Biz böyle konuşmayız."

Donna ona gülümsedi ama neden olduğundan emin değildi.

"İlginç bir aç1. Başka bir şey var mı?" Richard sordu.

"SWAT ekibinden bahsediyor ama şef SWAT ekibinin bir parçası değil ve o da kaçırıldı. Ayrıca, Donna ve ben de ekipteyiz ve diğerleri kaçırıldığında orada değildik. Yani peşine düşeceğimiz her ipucu niyete dayanmalı, gerçekte ne olduğuna değil. Bence amaç sadece SWAT ekibini kaçırmaktı, şefi değil. Bu da onu kurban bilimi açısından denklemden çıkarıyor." Omuz silkti. "Donna'nınki gibi benim zihnim de şu anda tüm sinapslarıyla çalışmıyor. İkimiz de bütün gece ayaktaydık. Bu yüzden az önce söylediklerimin gerçekten ne anlama geldiğinden ya da soruşturmada bir önemi olup olmadığından emin değilim. Daha sonra tekrar bakmam gerekecek."

Richard şefin en sevdiği kalemi masanın üstündeki kurutma kâğıdına vurdu. Donna kalemi elinden almak, ona şefin eşyalarına dokunmamasını söylemek istedi. Bu çocuksu dürtüye karşı koymak için parmaklarını avuçlarına doğru kıvrırmak zorunda kaldı.

Grant'in arkasındaki pencereden, dışarıya gönderdiği iki ajanın bir şeyler çıkardığını görebiliyordu. O da onları durdurmak istedi. Şefin eşyalarını karıştırıyor, mahremiyetini ihlal ediyorlardı. Ve bunların hiçbirini onu ya da diğerlerini bulmaya yardımcı olmuyordu.

"Ekip kaybolduğunda ikinizin de tepede olmadığından bahsetmiştin," dedi Grant, düşüncelerini bölerek. "Neden?"

Gözlerini kırptırdı. Birden, ajanlar buraya gelmeden önce ne Blake'le ne de kendisiyle bu olayı örtbas etmek için bir hikâye konuşmadıklarını fark etti. Orada olmamasının tek nedeni Blake'i bulup Dillon'dan özür dilemesini ve işini geri almasını sağlamak istemesiydi. Eğer bunu kabul ederse, Blake davayı bırakıp gitmek zorunda kalacaktı. Ona ne olacaktı? FBI'ın onun üzerinde herhangi bir yetkisi var mıydı? O öyle düşünmüyordu.

"Dedektif Waters?"

Blake elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. "Muhtemelen üniversiteden beri bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamışsındır, ha?"

Sözleri alaycı olabilirdi ama kız onun gözlerindeki ciddiyeti okudu. Onun tereddütlerini örtmeye, yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Zihni tamamen boşalmıştı.

"Bu benim hatam," dedi Blake, garip sessizliği doldurarak. Kadının elini bıraktı ve sandalyesinde öne doğru oturdu. "Her şeyi berbat ettim. Eğitim tatbikatının kurallarına uymadım. Aslında Dillon'ı kızdırdım."

"Dillon? SWAT komutanı mı?"

"SWAT lideri, evet. Bana vurdu ve ben-"

"Sana vurdu mu?" Ajanın sesi şok olmuş gibiydi.

Blake kaşlarını çatı. "Önemli şey değil. Onun olsaydım, muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Sen hiç birine yumruk atmadın mı?"

"Benim için çalışan biri mi? Asla."

"Sen benden daha iyi bir adamsın. Birçok kez kavgaya karıştım."

"Duyduğuma göre. Öfke kontrolü konusunda biraz sorun yaşıyormuşsun. Knoxville'de cinayet masasında çalıştım. Bu yüzden ayrıldın mı? Ya istifa edecektiniz ya da kovulacaktınız? Sanırım başka bir memurun size karşı beslediği kin yüzünden endişeliydiniz, hatta belki de kalırsanız hayatınızdan endişe ediyordunuz?"

Donna gerildi. Ajan doğruyu söylüyor olabilir miydi? Blake Destiny'ye bu yüzden mi gelmişti? Şef ona bir iyilik yapmış, kovulmadan önce onu dışarı çıkarmış mıydı? Ya da incinmeden? Boynunda hafif bir kızarıklık belirmişti, bu da yeterli bir cevap gibi görünüyordu.

"İzin belgesi olmadan birinin personel dosyalarını okumak suçtur" dedi. "Ve bir yargıcın size izin vermesi için tek bir neden bile düşünemiyorum."

"Dosyalarınızı okumama gerek yoktu. Tek yapmam gereken teşkilattaki bazı arkadaşlarımı aramaktı."

"Bahse girerim o arkadaşlar sabahın beşinde mi altısında mı uyandırılmaktan ve bu davayla hiç ilgisi olmayan dedikodu ve imalar yaymaktan hoşlanmışlardır. Bu yüzden mi sen ve ekibinin buraya gelmesi bu kadar uzun sürdü? Boş yere geçmişimi araştırarak zaman mı harcıyordunuz?"

Blake'in sesi bu konuşma sırasında yükselmemişti. Aksine, her zamankinden daha sabit, daha derin ve ölümcül bir sakinlik kazanmıştı. Blake'in gözeneklerinden sızan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu. Ve eğer onu bu kadar iyi tanımasaydı, muhtemelen şu anda korkuyor olurdu. Öte yandan, hiç paylaşmadığı bu tür sırları varsa, onu gerçekten tanıyor muydu?

Grant kesinlikle etkilenmiş ya da korkmuş görünmüyordu. Sanki eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "SWAT ekibi liderinin seni yumruklamasının gerçek nedeni bu, değil mi? Çünkü öfkenizi kontrol edemediniz ve önce ona yumruk attınız. Böyle mi oldu?"

"Hayır," diye araya girdi Donna, Blake'in adına en az onun kadar tedirgin olmaya başlamıştı. Onun sırlarıyla daha sonra, özel olarak ilgilenecekti. Ama onlar bir takımdı ve başkalarının önünde onun sadakatini hak ediyordu - özellikle de sözde onlara yardım etmek için gelen ve küçüklükle zamanlarını boşa harcayan bir yabancının önünde.

Konuştuğunda iki adam da şaşkınlıkla ona bakmıştı ve başka ne söylemek istediğini görmek için bekliyor gibiydiler. Omuzlarını dikleştirdi. "Gerçek şu ki, Dillon onu bir takım oyuncusu olmamakla suçlamaya başladığında Blake olağanüstü bir itidal gösterdi. Blake tatbikattaki  sahte kötü adamdan ikisini tek başına yakalamıştı ve bununla gurur duyuyordu. Dillon'ın tüm bu olanlar yüzünden öfkeli olduğunu fark etmek onu şaşırtmıştı. Ama Blake bunu iyi idare etti. Başa ıkamayan Dillon'dı. Geriye dönüp baktığında, her ikisi de bu olayı çok daha iyi idare edebilirdi. İkiisi de hata yaptı. Ama buradaki asıl gizem, tüm bunların davayı çözmemize nasıl yardımcı olduğu."

Blake, SSA'nın izlediğinden habersiz, onun elini tekrar tuttu ve sıktı. Başıyla teşekkür etti ve elini .

Ajan ikisine de kaşlarını çattı. Bir sonraki sorusunu Blake'e yöneltti. "Lideriniz performansınız yüzünden size yumruk atacak kadar sinirlendi. Ondan sonra başka bir şey yaptı mı?"

Blake kıpırdamadan durdu, bakışları ajana kilitlenmişti. "Ne gibi?"

"Ne bileyim, açığa almak gibi mi? Kovmak mı?"

"Tabii ki hayır," diye araya girdi Donna. "Bu ařırđ tepki olurdu. Dillon onu tatbikattan kovdu. Hepsii bu."

Bakışları yavaşça ona döndü. Onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalışırken, Blake'in yalan söyleyip söylememeleri konusunda tartışırken yüzde yüz haklı olduğunu düşünmeden edemedi. Bir yalanın her zaman başka bir yalana yol açacağı ve işlerin çok hızlı, gerçekten karmaşık bir hal alabileceği konusunda onu uyardmıştı.

İşler kesinlikle karışmaya başlamıştı.

Sürekli istiyormuş gibi görünen boğazını temizledi. "Tekrar söylüyorum, bizi sorgulamakla neden vakit kaybettiğinizi anlamıyorum. Dava hakkında bilmeniz gereken her şey Blake ve benim son birkaç saattir üzerinde çalıştığımız raporlarda var. Geldiğinizde size her şeye ücretsiz erişim teklif ettik. şu anda bile ajanlarınız dışarıda o raporları okuyor. Tüm bunlar onların içinde."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturarak ajanın yüzünde şüpheciliğe, hatta belki de hayal kırıklığına benzer bir ifade belirdi. "Madem ikiniz de bu soruları sorma nedenimi sorgulayıp duruyorsunuz, ben de meselenin özüne inip açık konuşacağım. Jason Kent ismi size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Nefesini içine çekti. Midesi, içinde bir kelebek tarlası havalanmış gibi çırpındı.

"Jason Kent?" Blake sordu. "Kim o?"

"Daha önce bahsettiğim özel ajan," dedi. "Hani şu öldürülen."

"Öldürüldü demek istiyorsun," diye tersledi Grant. "Çünkü ekip lideriniz Dillon Gray, şefiniz ve tüm polis teşkilatınızla birlikte Kent'i yanılttı ve burada bir zimmete para geçirme davası üzerinde çalışırken onu oyaladı. Hepiniz Dillon'ın sonunda evlendiği kadını korumaya çalışırken-"

"Elbette onu koruduk. Ashley masumdu ve FBI onu yakalamaya çalışıyordu. Kent bize başka seçenek bırakmadı. Eğer Kent'in onu hapse atmasına izin verseydik, zimmete para geçirme olayının arkasındaki adamlar, ona komplo kuranlar, onu öldüreceklerdi."

"Ayrıntıları gözden geçirmeye gerek yok. Takip eden soruşturma sırasında öne sürülen tüm bahanelere oldukça aşınayım." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Destiny Polis Departmanı ile büro arasındaki bu geçmiş, buradaki herhangi birinin bana söylediği her şeyi büyük bir dikkatle ele almam konusunda beni uyarıyor. Eminim "güven ama doğrula" mantrasını duymuşsunuzdur. Ben de burada öyle yapıyorum. Bu da demek oluyor ki Dedektif Carter öldürüldüğünde ve ekibin geri kalanı kaybolduğunda nerede olduğunuza dair mazeretlerinizi duymam gerekiyor. Ve sizi temin ederim ki ekibim bana anlattığınız her hikâyeyi doğrulayacaktır. Bu yüzden kelimelerinizi dikkatli seçin."

Donna konuşamayacak kadar şaşkın ve öfkeliydi. Neyse ki bu kez sakın ve ölçülü olan Blake'ti. Dillon'la tartıştıktan sonra oradan ayrıldığını ve Donna'nın da olanlardan dolayı üzgün olduğu için kısa bir süre sonra takımdan ayrıldığını yumuşak bir şekilde açıkladı. Barda olanları, daha sonra Dillon'ı ve ekibi aramaya çalıştığını ve sonunda Donna'nın evinde durduğunu anlattı. Araya girmesi gereken tek zaman, ormandan ayrıldıktan sonra Blake'i barda bulduğu zamana kadar geçen süreyi açıklamaktı. Evdeydi, yalnızdı, düş alıyor, üstünü değiştiriyor ve onun peşinden gitmekten vazgeçmeye çalışıyordu. Bu da Randy'nin ne zaman öldürüldüğüne bağlı olarak bir mazereti olabileceği ya da olmayabileceği anlamına geliyordu.

"Eee?" diye sordu Blake'le konuşmaları bittiğinde. "Mazeret soruyorsanız otopsi raporunu okuduğunuzu varsayıyorum, her ne kadar ikimiz de henüz görmemiş olsak da. Ölüm saati neydi?"

"İddialarınızı kontrol edene kadar bu bilgiyi açıklamamayı tercih ediyorum - başka bir şey hatırlamanız ve hikayelerinizi değiştirmeniz ihtimaline karşı."

Ağzı bir karış açık kalmıştı. Onun bu şekilde davrandığına inanamıyordu. "Doktor Brookes'u kendimiz arayabileceğimizi ve ona T.O.D.'u sorabileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Farkında olduğum şey, bunu yaparsanız, mazeretlerinizle ilgili soruşturmayı ciddi şekilde tehlikeye atabileceğinizdir. Aklanana kadar otopsi hakkında kimseyle konuşmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Eğer aklanırsanız."

Blake'le bir kez daha şaşkın şaşkın bakıştılar. "Temizlendi mi? Gerçekten mi? Katili bulmamıza ve ekibimizi geri getirmemize yardım edebileceğinizi düşünerek sizi buraya davet ettik. Ama peşimizden gelerek zamanınızı boşa harcayacaksanız, kendinizi kovulmuş sayın. Siz ve ekibiniz Knoxville'e geri dönebilirsiniz. Biz bu işi kendi başımıza hallederiz." Ayağa fırladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Donna," diye seslendi Blake. "Bekle."

Elini kapı tokmağına dayayarak sertleşti. "Neden? Zamanımızı boşa harcıyor." "Onu buraya bize yardım etmesi için davet ettik," dedi Blake.

"Senin ve benim

kaçırma ve fidye talepleriyle ilgili deneyimlerimiz var. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, birlikte çalışmamız ve işi bitirmek için incinmiş duygularımızı kapının önüne bırakmamız gerekiyor." Sandalyeye doğru el salladı. "Lütfen."

Grant masasının üzerinde duran evrak çantasını tıklayarak açtı.

"Mükemmel noktalar. Ama korkarım bundan çok daha fazlası var, Dedektifler. Buraya gelmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü sordunuz." Evrak çantasından bazı kâğıtlar çıkardı ve önüne koydu. "Sanırım ikiniz de burada kalıp bu sorunun cevabını öğrenmek isteyeceksiniz."

Döndü ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. Blake'e bakmayı reddetti. Muhtemelen yüzünde belirecek olan hayal kırıklığını görmek istemiyordu. Normalde övündüğü profesyonelliği uzun zaman önce, muhtemelen yirmi saat uykusuz kaldıktan sonra dağılmıştı.

Söylediği her şey muhtemelen daha sonra başına bela olacaktı. Ama şu anda bunu umursayacak durumda değildi. Randy ve diğerleri yüzünden şu anda diplomasiyle uğraşamayacak kadar kızgın ve üzgündü. Federallerin yardımına ihtiyaçları olduğundan da emin değildi. Eyalet polisi onlara yardım etmekten mutluydu. Daha önce de adam kaçırma olaylarında çalışmışlardı.

Şef Thornton'ın FBI'dan neden bu kadar hoşlanmadığını anlamaya başlamıştı.

"Devam edin." Önündeki kâğıtlara doğru salladı. "Bizi aydınlat.

Saha ofisiniz kırk beş dakika uzaklıkta olmasına rağmen buraya gelmeniz neden yedi saate yakın sürdü? Açıkla. Açıklayın. Can kulağıyla dinliyorum."

Kaşları kalktı. "Acil ekibim ve benim önemli, çok yıllı, milyonlarca dolarlık bir davanın kovuşturmasının ortasında olmamız ve takım arkadaşlarınızı kurtarmaya yardım edebilmemiz için bir yargıcı duruşmayı ertelemesi için uyandırmak zorunda kalmamız dışında mı? Gecikmelerden kastınız bu mu? Eminim Sanchez davasını duymuşsunuzdur."

Her kelimesinden küçümseme damlıyordu ve Donna üzülmekten kendini alamadı. Sanchez davasını duymuştu. Kim duymamıştı ki? Sanchez, Knoxville'den Nashville'e kadar organize suçları elinde tutan Kolombiyalı bir uyuşturucu baronuydu. Ama şimdi söylediklerinden geri adım atamazdı. Bu işe iki ayağıyla birden girmişti. Tek çıkış yolu ileri gitmekti. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

Sanki özellikle bir tanesini arıyormuş gibi kâğıtları karıştırdı. Sonra birini diğerlerinin üzerine yüzüstü çevirdi. "Daha önce de söylediğim gibi, geçmişimiz nedeniyle Kader polisiyle çalışma konusunda temkinliydim. Bu yüzden, buraya geldiğimde bazı şeylerin koku testini geçememesi ihtimaline karşı gerekli koruyucu önlemleri aldım."

"Ne tür önlemler?" Blake sordu.

Donna sormadı. Adamın uzattığı kâğıdın üzerindeki antete göz atmıştı. Başına gelecekleri zaten biliyordu. Şu anda ayağa fırlayıp hışımla kaçmamasının tek nedeni, yanılıyor olma ihtimaliydi.

Gerçekten ama gerçekten olmayı umuyordu.

"Bu soruya başka bir soruyla cevap vereceğim. Polis şefiniz kayıp olduğuna göre, ikiniz de kime rapor veriyorsunuz?"

Blake Donna'ya baktı, belki de onun bir şey söylememesine. "Sanırım belediye başkanı geçici bir şef atamak zorunda kalacak."

Grant başını salladı. "Doğru. Bu meseleyi halletmek için yolda onun evinde durdum." Kâğıdı ters çevirdi. "Kimsenin ona cinayet ve kaçırılma hakkında bilgi vermediği ya da FBI'ın çağrıldığını söylemediği için üzgündü."

"Evet, pekala." Donna boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, onu aramayı düşünmedim bile. Eminim arardım, bugün bir ara, belki kafamı toparlamak için biraz kestirdikten sonra." Belediye başkanına haber vermediği için gerçekten utanıyordu. Olay yerinden karakola döndükten sonra yapması gereken ilk şey bu olmalıydı. Ama belediye başkanıyla her zaman konuşan kişi şefti. Bu onun aklına bile gelmemişti.

"Eminim yapardınız." Grant en azından bu konuda ona inanmış gibiydi. "Ama departmanda kimin şef vekili olması gerektiğini tartıştığımızda, Dedektif Waters'ın müsait olmasına ve neredeyse on beş yıllık olmasına rağmen beni şef vekili yaptığında şaşkınlığımı hayal edin." Kaşlarını çatı. "Bu arada, belediye başkanının eşi size selamlarını iletmemi söyledi. Bunun bir anlamı var mı?"

Ona karşı dürüst olmadığı için duyduğu suçluluk buharlaşıp uçmuştu. Belli ki ne anlama çok iyi biliyordu ya da en azından kadının Donna'ya karşı bir kin beslediğinden şüphelenmesi gerekiyordu. Şu anda o kadar öfkeliydi ki, tüm vücudu gerilmişti. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve aslında SSA Grant'i yumruklarsa ne gibi cezalar alabileceğini ve bu tatminin buna değip değmeyeceğini merak ediyordu.

"İdari senin ilgileneceğini bilmek güzel," dedi Blake aceleyle, sanki onun söyleyebileceği ya da yapabileceği her şeyi kesmek istercesine. "Böylece bize de en iyi yaptığımız şeyi yapmak, araştırmak kalıyor. Hadi Donna. İşimize dönelim." Sandalyesinden fırladı ve ona kendisiyle gelmesini işaret etti.

"O kadar çabuk değil. Belediye başkanının Hawkins Ridge'de yaptığınız eğitim tatbikatlarından haberdar olduğunu söylemiş miydin? Görünüşe göre tatbikata yardım etmeleri için üç sivil ekstra ödeme yapılmasını onaylamak zorunda kalmış. Bana isimlerini ve telefon numaralarını verdi, böylece orada gördükleriyle ilgili ifadelerini alabilecektim. Bir tanesi belediye başkanının bir sokak ötesinde oturuyor.

Mümkün olduğunca çabuk, olabildiğince fazla bilgi almak amacıyla durduk ve onunla konuştuk. Tim Nealy adlı beyefendinin Dillon Gray ile olan tartışmada gerçekte ne olduğunu söylediğine dair bir tahmininiz var mı? Bilirsiniz, ikinizin de bana anlattıklarının aksine?"

Yığından bir kâğıt parçası daha çıkardı. Daktiloyla yazılmış bir ifadeydi ve altında Tim'in imzası kalın bir şekilde karalanmıştı.

Blake'e bakarken Donna'nın midesi ayaklarına kadar inmiş gibiydi. Kıpırdamadan duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Fakat

Ajana bakmıyordu. Ona bakıyordu. Ona söylediği yalanlar yüzünden. Etraflarındaki her şey çöküyordu. Ve hepsi onun suçuydu.

"SSA Grant," dedi. "Açıklayabilirim-"

"Neyi açıklayayım? SWAT ekibinin lideri ve kıdemli dedektif Dillon Gray'in Dedektif Sullivan'ı kovduğunu ama onun hâlâ burada olduğunu, çalışıyormuş gibi davrandığını ve aktif bir soruşturmada çalıştığını mı? Ya da ikinizin de olayı örtbas etmek için yalan söylediğinizi mi? Bir polis memurundan beklediğim etik davranışlar değil.

Sonra tekrar..." Ellerini sanki tüm istasyonu kapsayacak şekilde salladı.

"Burası Destiny Polis Departmanı. Hiç şaşırmadım."

Masaya doğru bir adım attı.

Blake onu yakaladı. "Yapma. O buna değmez."

Çakıllı sesi kızın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Adam öfkeliydi ama ona değil. Öfkesi şimdi ajana yönelmişti.

"et." Grant kapıya doğru işaret etti. "İkiniz de kovuldunuz. Ekibimin ihtiyacı olan kalan dosyaları ya da erişim kodlarını teslim edin. Sonra da dışarı çıkın. Cömert davranıp size on dakika vereceğim. On dakikadan sonra hâlâ karakolda olursanız, ikinizi de tutuklatırım."

Blake Donna'yı ofisten dışarı sürüklemek zorunda kaldı. Ayaklarını hareket ettiremiyor gibiydi. Hem kendisinin hem de Blake'in görevden alınmasına ve davadan men edilmesine neden olduğu için öfke, inançsızlık ve dehşet arasında gidip geliyordu. Bu onun en kötü kâbusunun gerçeğe dönüşmesi idi; arkadaşlarının başı dertteydi ama onlara yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Blake kapıyı kapattı. "Nefes al," diye fısıldadı kızın kulağına. "Bayılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"Bunun inanamıyorum. Her şeyi mahvettim. Şimdi onları nasıl kurtaracağız?"

"Onları en başta nasıl kurtaracaksak öyle. Sağlam bir dedektiflik çalışmasıyla. Bunu başka kimsenin yardımı olmadan yapmamız gerekecek." Ön kapının üzerindeki duvarda asılı duran büyük yuvarlak saati işaret etti.

"Dokuz dakikamız kaldı. Zamanımız dolmadan ekibinden alabildiğimiz kadar çok bilgi almalıyız. Ben derim ki, paylaşabilecekleri her türlü istihbarat için ipuçlarını araştıralım. Henüz davadan alındığımızı bilmiyorlar. Bize karşı dürüst olmamaları için bir sebep yok. Özel Ajanlar Joel Lawrence ve Colin Lopez'i ben alıyorum." İlk sıradaki masalara doğru el salladı.

iki ajan da başka bir ajanla konuşuyordu. "Sen kadını al, Özel Ajan Stacy Bell."

Stacy arka sırada bir masada oturuyordu. Az önce patronuyla yaşadığı dramdan habersiz, onlara gülümsüyordu.

Donna da gülümsedi.

"Git." Blake, Joel ve Colin'e doğru ilerlerken onu Stacy'ye doğru biraz itti.

Blake'le birlikte kamyonete atlayıp kapıları kapattıklarında Donna'nın nefesi kesilmişti. Donna ince bir klasörü aralarındaki koltuğa bıraktı, Blake de aynı incelikte iki klasör daha ekledi.

"Önce sen," dedi.

"Ayrılmadan önce Memur Lynch ile konuştum. Bize bilgi vermeye çalışacak, kimseye haber vermeden bizi güncel tutacak."

"İyi düşünmüşsün."

"Ben de öyle düşünmüştüm. de bir kanıt torbasına koydum ve Lynch'e verdim. Ondan eldivenleri özel bir laboratuara gönderip DNA profillerini çıkarmasını istedim. Ama sistemde herhangi birinin DNA'sıyla eşleşme olup olmadığını görmek için bu profilleri CODIS'le karşılaştırması gerektiğini söyledim. Eğer eşleşme olursa beni hemen arayacak."

"Sen git," dedi. "Eldivenleri unutmuşum. Umarım işe yarar. Başka ne var?"

"Otopsiyi Doktor Brookes yapmadı. Maryville'den bir adli tabip yaptı, Brookes da yardım etti. Bu iyi ve güzel. Ama ölüm saatini vermenin dışında - ki bu tam olarak seninle benim barda olduğumuz zaman, neyse ki, yani bu konuda bir sorunumuz yok- rapor ayrıntılar konusunda kabataslak. Bende bir kopyası var." Klasör yığınınına dokundu. "Eğer sorularımız olursa en azından Brookes'u arayabiliriz. Kovulup kovulmadığımızı umursamayacaktır. Bunun saçmalık olduğunu anlayacaktır. Ölüm nedeni belli, silahla vurulmuş. Ama şunu dinle. Otopsi sırasında alınan tüm örnekler FBI laboratuvarına gönderildi, eyalet laboratuvarına değil. Bana öyle geliyor ki bu çok daha fazla zaman alacak ve soruşturmayı geciktirebilir."

"Katılıyorum. Bu çok garip. Stacy bunu neden yaptıklarını söyledi mi?"

"Grant'ın emirleri, her *t*'nin üstünü çizmek ve her *i*'yi işaretlemekle ilgili bir şey. çünkü bu davada mağdur olan memurlardır."

"Bu aynı zamanda bir adam kaçırma vakası, hız her şeyden daha önemli." Blake başını salladı. "Anlamıyorum."

"Bende de var. Olay yeri raporunun bir kopyası bende de var. Oldukça kapsamlı. Ekibimizin giydiği botlarla uyuşmayan ayak izleri buldular. Ve ahırda bir ton parmak izi. Bu izlerden herhangi birinin geçerli bir şüpheliye ait olup olmadığını görmek biraz zaman alacak. Cesetten ve ahırın içinden kan örnekleri aldılar. Ama yine laboratuvarımıza göndermek yerine Quantico'ya doğru yola çıktılar. Yine bir gecikme. Adamlar size ne söyledi?"

"Ölenlerin ve kaçırılanların ailelerine haber verme konusunda endişeliydiler. Onlara tüm iletişim bilgilerinin sizin hazırladığınız elektronik tabloda olduğunu ama Randy'nin annesine zaten haber verdiğimizizi söyledim. Bunu takdir ettiler. Onlara eşlerinin gemi seyahatinde olduğunu söylemedim."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bilgi mi sakladınız?"

"Evet, şey. Bir kez yola çıktığınızda..." Omuz silkti. "Onlara anlatacaktım ama diğer ajanlardan biri gelip bir soru sordu, gerçekten basit bir soru. Colin Lopez'le onunla birlikte gelen ekip hakkında konuşmamı sağladı. Kendisi, Özel Ajan Joel Lawrence ve Özel Ajan Stacy Bell dışında diğerlerinin oldukça acemi olduklarını ve fazla tecrübeleri olmadığını itiraf etti. Normalde böyle bir davaya daha kıdemli ajanların getirilmesini beklediğini söyledi. Ama Sanchez olayı yüzünden hepsinin eli kolu bağlanmış. Mahkemenin ertelenmesine rağmen birçoğuna Knoxville'de kalıp davayı güçlendirecek daha fazla kanıt toplamaya çalışmaları söylenmiş. Davanın sıkı bir şekilde kilitlenmesi gerektiği halde. Bana garip geliyor."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Baş dedektif kaçırılma olayımızın o kadar önemli olduğunu düşünüyor ki, uzmanlığını bize aktarmak için büyük bir davayı erteliyor. Bundan önce Sanchez davasında çalışmış olan en iyi üç ipucunu getiriyor. Ama sonra ekibinin geri kalanı için yeşil yeni elemanlar mı seçiyor? En tepede A takımı, en altta D takımı var. Bu hiç mantıklı değil."

"Katılıyorum. Bu şekilde söylemesem de Grant'in gergin olduğunu ima ettim. Ajanlardan biri, Lawrence, güldü ve hepsinin aynı şeyi fark ettiklerini ve bu sabah onun etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüdüklerini söyledi. Normalde, süper aile odaklı ve birlikte çalışmak için harika bir insan olan kibar, iyi bir adam olduğu varsayılır. Son birkaç haftadır tam bir ayı gibi davranıyor. Hiçbiri nedenini anlamıyor gibiydi."

"Sanchez davasının baskısı olup olmadığını sordunuz mu?" diye sordu.

"Söyledim. Ama davanın yıllardır devam ettiğini söylediler. Son zamanlarda bunu açıklayacak bir şey olmadı. Karısı ve çocukları geçen hafta onsuz tatile gitmişler. Bunun olabileceğini düşünüyorlar. Belki de karısıyla kavga etmişlerdir ve karısı onu terk etmiştir. O zamandan beri ailesi hakkında tek kelime etmedi."

Başını salladı. "Evdeki sorun pek çok şeyi açıklayabilir, o pisliğe davranışları için bir bahane vermek istediğimden değil. Peki şimdi ne yapacağız? Biraz uyumalıyız. İrade gücü tek başına gözlerimi açık tutmaya yetmez. Ama soruşturmayı ilerletmek için bir şey yapmama düşüncesinden nefret ediyorum. Grant'in bu işi halledeceğine güvenmek bana pek iyi gelmiyor. Ama beni her şeyden çok rahatsız eden şey, Ashley ve diğerlerini olanlardan haberdar etme fikri. Keşke federallerden önce onlarla konuşabilseydik."

"Belki . Gemi tekrar ne zaman limana yanaşacak?"

"Bugün, saat beş civarında, Miami'de. Federallerin orada bir saha ofisi var. Onları sorgulamak için birkaç ajan göndereceklerini garanti ederim. Tek yapabileceğim onlar limana yanaşır yanaşmaz Ashley'i aramak ve federallerden önce ona ulaşmayı ummak. Gerçi böyle bir haberi ona telefonda söylemekten nefret ediyorum."

"Katılıyorum. Yine de zaman çizelgenizi genişletmek ve bunların kişisel olduğuna dair herhangi bir kanıt aramak için hepsiyle görüşmek istiyorum - belki de SWAT ekibinin bir üyesi, hatta şef hedef alındı. Bunu telefonda yapmak zor."

Ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Derin düşüncelere dalmış gibi direksiyona vurdu. "Özel bir uçağa erişimimizin olmaması çok kötü. Güvenliği atlayabilir, tarifeli bir uçuş için beklemekten kurtulabilir ve arada hiç durmadan doğrudan Miami'ye gidebilirdik. Yolda uyuyabilir ve ajanlar rıhtımda olmaları gerektiğini düşünmeden çok önce limana varabilirdik, bu da bize, ne bileyim, bir yerlerde pozisyon alma ve bir şekilde ajanlar onları bulmadan önce eşleri yakalama şansı verirdi."

Tekrar başını salladı. "Özel bir uçağa erişimimiz olsa bile bunu nasıl başaracağımızı bile bilmiyorum. Bırakın bizi götürmeyi kabul etseler bile uçuracak bir pilotu olmasını, uçağa sahip olacak kadar parası olan birini bile tanımıyorum."

"İstiyorum."

Kaşlarını çattı. "Sen neden ?"

"Carroll ailesi. Geçen yaz kızlarını boğulmaktan kurtarmıştık, hatırlıyor musunuz? Dumanlı Dağlar'da tatil yaptıktan sonra Maryville'den geçerek Nashville'e manzaralı bir yoldan dönen turistlerdi.

Hatırladın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Evet, evet, biliyorum. Bir soygunu araştırıyorduk ve bu bizi Maryville'de bir otele götürdü. Havuzun yanında yürüyorduk ve küçük kızları bir şekilde otel odalarından çıkıp suya atlamıştı. Yüzme bilmiyordu ve siz onun hayatını kurtardınız."

"Hatırladığım kadarıyla ikimiz de onu kurtardık. Ben onu dışarı sürükledim, sen de kalp masajı yaptın. Ne olursa olsun, baba ticari bir pilot ve anne de şu sosyete kadınlarından biri, paradan geliyor. Tennessee'nin her yerindeki havaalanlarında özel uçakları var. Ve bize bir şeye ihtiyacımız olursa onları aramamızı söylediler. Şahsen şu anda daha fazla ihtiyacım olan bir şey düşünemiyorum."

"Ben de öyle. Ve yapabilecekleri en kötü şey hayır demek. Hadi yapalım şu işi."

Onuncu Bölüm

Donna terminalin diğer ucunda, yolcu gemisi yolcularının inmek üzere olduğu yerde bekleyen iki FBI ajanına ters ters baktı.

"Federalleri burada yenmek için yaptığımız büyük plan buraya kadarmış. Burası bir havaalanından bile daha sıkı kilit altında ve bu iki ajan güvenlik ekibinin kulağını çekmiş durumda."

Koyu renk takım elbiseleri ve siyah kravatlarıyla gözden kaçmaları zordu. Özellikle de birinin elinde Destiny, Tennessee yazılı bir tabela, diğerinin elinde ise SWAT ekibi üyelerinin eşlerinin soyadlarının yazılı olduğu bir tabela olduğu için. Güvenlik, sevdiklerini bekleyen diğer herkesin birkaç metre önünde, iskele çıkışında durmalarına izin veriyordu.

"Ashley'nin telefonunu tekrar denedin mi?" Blake sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Ona ve diğerlerine o aptal paintball tatbikatının olduğu gün seni aradığımdan daha fazla mesaj attım ve aradım. Seyirlerinin tadını çıkarırken hepsi telefonlarını kapatmış, dünyadan kopmuş olmalıDikkatlerini ilk bizim çekmemiz mümkün değil. Gemilerindeki herkes tünelden geçen hamsterlar gibi aynı geçitten aşağı inecek. Ve biz de ajanların önüne geçemeyiz."

Blake yavaş bir daire çizerek etrafına bakındı. "Belki de buna gerek yoktur. Bir fikrim var."

Donna omzunun üzerinden baktı. Tuvaletler dışında gördüğü tek şey, muhtemelen bu terminali paylaşan yolcu gemisinin yolcularını kontrol eden yoğun bir bilet gişesiydi. Gişenin üzerindeki elektronik pano, diğer geminin bir saat içinde Bahamalar'a yedi günlük bir yolculuk için hareket edeceğini gösteriyordu.

"Senin fikrin ne?" diye sordu. "Yangın alarmını çalıştırmak mı?"

Göz kırptı. "Bu son derece yasadışı olur, terminaldeki herkes için tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Ben daha ince bir yaklaşımı tercih ederim. Gözünüz yürüyüş yolunda olsun. Partimizi gördüğünüzde bana haber verin."

Bu şakacı göz kırpışa o kadar şaşırmıştı ki, adam bilet gişesine doğru yürürken olduğu yerde donakaldı. Arkasına baktı ve işaret etti

iskeleye doğru ilerleyerek ona yapması gereken bir işi olduğunu hatırlattı. Boğazını temizleyerek başını salladı ve Ashley ile diğerlerini izlemek için geri döndü.

Aradan tam bir dakika geçti ve Blake onu kontrol etmek için tekrar dönecekti ki terminalin içindeki gürültü seviyesi değişti. Blake'le birlikte bekledikleri geminin yolcuları artık uzaktan görünüyordu; renkli tişörtler ve bermuda şortlarla tüneli dolduran kalabalık aceleyle ilerliyordu.

Donna kalabalıktaki birkaç kişinin etrafından dolanarak görmek için boynunu eğdi.

Bir tutam beyaz saç dikkatini çekti. Gözlerini kısarak kadını netleştirmeye çalıştı ve gelecekte bir göz doktoruna gidip gitmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı. Son zamanlarda gözlerini çok fazla kısıyordu. Birkaç saniye sonra kadının yüzü netleşti -Claire Thornton, şefin karısı. Sağında Ashley Gray bir bebek arabasını itiyordu. Solunda Chris ve Max'in eşleri Julie ve Bex gülümsüyor ve elleriyle bir şeyler anlatıyorlardı.

İki FBI ajanına hızlıca bir göz atınca, hâlâ eskisi ayakta durduklarını ve ellerindeki pankartları kaldırırken sıkılmış göründüklerini fark ettiler. Kalabalığın arasında kadınları henüz fark etmemiş olmalı. Ama artık uzun sürmezdi.

-Eşlerinin neye benzediğini bildiklerini varsayarak. Belki de bilmiyorlardı ve tamamen işaretlere güveniyorlardı? Elbette sorun, bunun gerçekten önemli olmamasıydı. Eşler işaretleri görür görmez durup neler olduğunu soruyorlardı.

O ve Blake gerçekten daha iyi bir plan yapmalıydılar. Ya da en bir plan. Oraya vardıklarında güvenliği geçip iskelenin tepesine çıkarak arkadaşlarının yolunu kesebileceklerinden o kadar ki. Ama bu gerçekleşmemişti. İşten kovulduktan sonra gizlice yanlarına aldıkları rozetlerini göstermeleri bile güvenlik görevlilerinden ekstra bir ilgi görmelerini sağlamamıştı. Onlara ailelerle birlikte beklemeleri söylenmişti, orada birini durdurmaya çalışırlarsa küçük iskelede tehlikeli bir duruma yol açabilecekleri söylenmişti. Güya burada beklemek daha güvenliydi ve aynı amaca hizmet edecekti.

Peki şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Dönerek Blake'i aramaya başladı. Boyu sayesinde kalabalığın arasından kolayca görülebiliyordu. Sırıttırıyor ve bilet gişesinin arkasındaki dolgun bir sarışına bir şeyler uzatıyordu. Yanaklarındaki hafif kızarıklık ve cilveli gülümsemesi Donna'nın ellerini yumruk haline getirmişti. Kızın etrafında dönmek üzereydi.

Kadın masa telefonunu eline alıp birkaç tuşa bastığında tiksinti ve biraz da kıskançlık duydu. Dahili telefon hoparlörleri tepeden çatırdadı.

"Dikkat, Destiny, Tennessee'den gelen paketler için terminallerde bir değişiklik oldu. Paketler şu anda Terminal D'ye ulaşmaktadır. Tekrar ediyorum, Destiny, Tennessee'den gelen paketler şu anda Terminal D'ye ulaşmaktadır. Teşekkürler."

Paketler? D Terminali mi? O terminal yolcu salonunun karşı tarafındaydı. Blake onun bakışlarını yakaladı ve ona doğru ilerlerken dudaklarında kocaman bir Cheshire Kedisi sırtışı belirerek başıyla onay işareti yaptı. Büyük planı bu muydu? Kimseyi kandıramayacak o aptalca mesajı duyurması için bilet görevlisine kur mu yapacaktı? Blake arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Tam zamanında arkasını döndüğünde iki FBI ajanının koşarak geçtiğini gördü, yüzlerinde panik dolu bir ifade vardı ve *koridordan* aşağıya doğru koşuyorlardı; güvenlik görevlilerinin yanında durmuş olan Ashley ve diğer eşlerden uzaktaydılar, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Muhtemelen ajanların ellerindeki işaretleri görmüşler ve dahili telefonda yapılan tuhaf anonsu duymuşlardı. İşe yaramıştı. Blake'in çılgın, saçma planı işe yaramıştı.

." Adamın sesi aniden kulağının dibindeydi. "Ajanlar ne olduğunu anlamadan önce arkadaşlarımızı yakalayalım."

"Buna kandıklarına inanamıyorum. Bu... harikaydı" diye itiraf etti aceleyle ilerlerken.

"Bana yirmi dolara ve bir akşam yemeği randevusuna mal oldu. Vardiyası bittiğinde burada olamayacak olmam çok kötü. İyi bir kadına benziyordu.

Ona yalan söylemekten nefret ettim."

Donna'nın elleri yeniden yumruk haline gelmişti. "Eminim bu hayal kırıklığını atlatacaktır."

"Donna, burada ne işin var?" O ve diğerleri güvenlik görevlilerinin yanından hızla geçip onları karşılarlarken bu haykırışı yapan Bex'ti. Kolluk kuvvetlerine mensup ailelere özgü bir şekilde, Bex'in ve diğerlerinin yüz ifadelerinde zevkten endişe vardı.

"Eee?" Ashley Bex'in yanından seslendi, Blake'ten Donna'ya bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. " oluyor? Dahili telefonda Destiny'den gelen paketlerle ilgili anons da neydi? Dillon iyi mi?"

"Peki ya Chris?" Julie ısrar etti, yüzü endişeden solmuştu.

Donna boğazındaki ani yumruyu atlatıp konuşmaya çalışırken Blake, "Hanımlar, tüm sorularınızı birkaç dakika içinde yanıtlayacağız," dedi. "Öncelikle, güvenliğiniz konusunda bizi endişelendiren bir güvenlik sorunu var. Buradan çıkmamız gerekiyor. Hemen."

Yine, polis memurlarının eşleri olarak deneyimleri devreye girdi. Hepsi endişeli görünse de tereddüt etmediler. Hep birlikte Blake'in onları yönlendirdiği çıkışa doğru ilerlediler. Donna önden giderek en yakın kapıya doğru ilerlerken, Blake de Bex'in yanına geçti ve yanında taşıdığı iki bavuldan birinin sapını tuttu. Claire Thornton onun yanında, Blake'in sesindeki aciliyeti fark etmiş bir ana tavuk gibi herkesi ileri doğru kışkırtıyordu.

"Alacak başka çantanız var mı?" Donna sordu.

Ashley başını salladı. "Benimki Bex'te, ya da ." Blake'e başıyla teşekkür etti, elleri küçük kızının içinde olduğu bebek arabasının üzerindeydi, neyse ki her şeye rağmen uyuyordu.

Kapılar vınlayarak açıldı ve altı yetişkin ve bir bebek arabasından oluşan grup hep birlikte dışarı çıktı.

"Nereye?" Claire, sesi bir talim çavuşu gibi çıkarak sordu.

"Şurada." Blake kaldırımındaki bir noktayı işaret etti. Sonra elini havada salladı.

Havaalanına benzer şekilde, hiç kimsenin ön tarafta bir araçta boşta durmasına izin verilmedi.

Güvenlik görevlileri bu kuralı uygulamak için kalabalık yürüyüş yolunda bir aşağı bir yukarı devriye geziyorlardı. Ama Donna ve Blake'in kiraladıkları limuzin çoktan terminalin karşısındaki otoparktan hızla çıkmış ve kornalarına aldırmadan bir sıra taksinin etrafından dolanmaya başlamıştı. Bir dakika sonra limuzin önlerinde gıcırdayarak durdu ve bagaj açıldı.

Blake ve şoför bagajda buluşup kadınların valizlerini içeri yerleştirmeye başladılar.

"Bekle," dedi Ashley. "Letha'nın araba koltuğu valizimde." "Limuzinin arkasında onun için bir araba koltuğu var," dedi Donna.

Ashley ona minnettar bir bakış attı ve uyuyan kızını bebek kaldırdı. Herkes arabaya doluşurken Donna etrafına bakındı. Blake'in yemine kanan ve diğer terminale doğru koşan iki ajan binadan dışarı fırlamış, kalabalığı tararken efordan göğüsleri kabarmıştı.

"Acele edin," diye ısrar etti Donna. "Herkes binsin."

Blake onun yanından geçerken çenesi gerildi. "Bunu ben hallederim" dedi ofre ve son valizi aldı.

Sürücü aceleyle arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Blake bagajı kapattı ve Donna'yla birlikte diğerklerinin yanına atladı.

"Hadi, hadi, hadi," dedi Blake.

Ajanlar sanki onları henüz fark etmemişler gibi etraflarına bakınarak onlara doğru koşuyorlardı.

Limuzin kaldırımından hızla uzaklaştı.

", " diye uyardı Blake. "Dikkat çekmek istemeyiz." Sürücü başını salladı ve yavaşladı.

Donna ajanların az önce bulundukları kaldırımda durup hâlâ etrafa bakmalarını izledi.

"Bizi görmediler," dedi.

"Bunu uzun sürmez," diye uyardı Blake. "Bir sonraki araba ne kadar uzakta?"

"Terminalin diğerk tarafında. Bu trafikte iki dakika uzaklıkta." şoför yavaş hareket eden bir taksinin etrafından dolandı.

"Lütfen biri bize neler olduğunu anlatabilir mi?" Ashley, kızını uyandırmamak için sesini sert ama sessiz bir şekilde yükseltti. "Kim o? Kim yaralandı? Ya da... sadece bize kim olduğunu söyleyin. Lütfen."

"nce limandan uzaklaşmaya odaklanalım," dedi Blake. "Uçağa ulaştığımızda her şeyi açıklayacağız."

Claire, tıpkı şef gibi konuşarak, "Hemen şimdi her şeyi aıklayacaksınız, Dedektif Sullivan," diye emretti. "Bu hanımları ve beni endişelendiriyorsun. Neler olup bittiğini bilmeye hakkımız var."

"Maxti, değil mi?" Cep telefonunu indirirken Bex'in yüzü asılmıştı. "Az önce onu aramaya çalıştım. Cevap vermiyor."

"Chris de yle." Julie, Bex ile gergin bir bakış alışverişinde bulundu ve telefonunu Donna'ya doğru çevirdi. "Bunu daha yeni açtım ve bugün beni on kez aradın. Hadi ama Donna. Ne oldu? Bir kaza mı oldu? Ne oldu?"

Limuzin köşeyi döndü ve başka bir limuzinin yanındaki park alanına girdi, bu seferki siyah yerine beyazdı.

"Bildiğimiz kadarıyla kocalarınız iyi," dedi Donna, Blake kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibi göründüğünde. "Ama sizin tehlikede olduğunuza inanıyoruz."

Lütfen. Sorularınıza cevap vermeden önce diğer arabaya geçelim. Takip ediliyorsunuz."

"Terminaldeki şu ajanlar mı?" Ashley sordu. "Federal olmalılar. FBI olabilir mi? Çok dikkat çekiyorlardı. Ama biz onlara ulaşmadan kaçıp gittiler."

Araba durup hem şoför hem de Blake arabadan inerken Donna başıyla onayladı. "Evet."

"Neden FBI ajanlarından kaçıyoruz?" Ashley talep etti. "Ve bana çenemi kapatıp diğer arabaya binmemi söyleme. Sen bize bir şey verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Kulak misafiri olmasından endişe ediyorsan, şoför bagajları diğer limuzine taşıyor. Çıkar ağzındaki baklayı, Donna. oluyor?"

Eğer onlara söylemezse bir isyanla karşı karşıya kalacaklarını fark etti. Boğazını temizledi ve hepsine özür dileyen bir bakış attı. "Bunu size daha nazikçe söylemek isterdim ama bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Dün Randy Carter öldürüldü."

Kadınlardan toplu bir soluk yükseldi. Ashley'nin eli aniden Donna'ninkini kavradı. "Çok üzgünüm. Randy ile özellikle yakın olduğunuzu biliyorum. Görev sırasında mı oldu?"

"Evet." Sesi çatallaştı. "Evet, öyleydi. Eminim çok cesurdu." Ashley'nin kaşları çatıldı ve Bex'le şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "*Emin* misiniz? Tahmin ediyormuşsun gibi geliyor. Orada değil miydin?" Başını salladı.

Ashley'nin küçük kızı, annesinin gerginliğini hissetmiş gibi, yanındaki araba koltuğunda ağlamaya başladı. Ancak Ashley normalde yapacağı gibi onu teselli etmek yerine dikkatle Donna'ya baktı.

"Sonra ne oldu?" Sesi öfke ve korku karışımıyla titriyordu. "Gemi seyahatinde karanlığa gömüldük -telefon yok, sosyal medya yok, internet yok. Bunların hepsi fişten çekilmenin, rahatlamanın, dünyadan gerçekten uzaklaşmanın bir parçasıydı. Ama şimdi beni sınırdan bir korkuya sürükledin, çünkü limana yanaşıp telefonlarımızı tekrar açtığımızdan beri hiçbirimiz ailelerimize ulaşamadık. Ve az önce bize Randy'nin öldürüldüğünü söyledin. Ve görünüşe göre FBI'dan kaçıyoruz. Tanrı aşkına, Donna. Bize neler olduğunu anlat. Lütfen, lütfen bize Dillon ve diğerlerinin iyi olduğunu söyle."

Arkadaşının gözlerindeki yalvaran bakış Donna'nın kalbinden bir parça daha koparmış, Randy'nin ölümünün açtığı boşluğa yeni bir çatlak eklemişti.

yarattı. Ashley'nin iki elini de içine aldı ve Ashley ona bir can simidi gibi tutundu, Donna'nın dünyasını yok etmesini beklerken tüm vücudu titriyordu.

"Panik yapmamaya çalışın. Blake ve ben iyi olduklarına inanıyoruz. Hâlâ umut var.

Ama Dillon, Max, Chris, hatta şef, hepsi kaçırıldı."

On Birinci Bölüm

Blake'in planlarının bir sonraki aşaması için seçeceği türden bir otel değildi. Bir, çünkü buna parası yetmezdi. İkincisi, bir otelde durmayı hiç tercih etmezdi. Özel uçak onları Destiny'den yolun hemen aşağısındaki McGhee Tyson Havaalanı'na götürmek için bekliyordu ve o da soruşturmaya devam etmek için sabırsızlanıyordu. Ancak Chris'in karısı Julie'nin, varlıklı bir büyükannesi sayesinde bol miktarda parası vardı ve yeniden toplanıp neler olup bittiğini tartışmak için onlara beş yıldızlı bir otelde büyük bir süit tutmakta ısrar etmişti. Diğer eşler de Blake ve Donna'nın kocaları hakkında anlatabilecekleri her şeyi duyana kadar uçağa binmeyi reddetmişlerdi.

Kanepelerden birinde Donna'nın yanına oturdu, kolunu Donna'nın omuzlarına dolayarak ona destek oldu. Şu anda diğerlerinin ne düşünebileceği zerre kadar umurunda değildi. Önemli olan Donna'nın Randy'yi ve notu bulma hikâyesini anlatmaya başlarken çok kasvetli ve kırılğan görünmesiydi. Ve adam kolunu geçici olarak ona doladığında, Donna geri çekilmek yerine adamın vücudunun kıvrımlarına yerleşti ve ona minnettar bir gülümseme verdi.

Donna ellerini çaresiz bir hareketle açarak, "Hepsi bu," dedi. "Bu noktada gerçekten fazla bir şey bilmiyoruz. Ama onları kaçıran kişinin bir fidye notu bırakmış olması cesaret verici. Hâlâ iyi olduklarına dair bize umut veriyor."

", " dedi Julie. "Miktarı ne olursa olsun. Ne kadar istiyorlar? Hemen şimdi bir çek yazabilirim."

Donna Blake'e endişeli bir bakış attı.

Omzuna nazikçe masaj yaptı ve Julie'nin sorusunu yanıtladı. "Rodney Lynch, Destiny'deki üniformalı memurlardan biri, bize bilgi vermeyi kabul etti ve fidye talebi yapılır yapılmaz arayacağını söyledi. Ancak şu ana kadar fidyecilerden herhangi bir temas olmadı."

Dört kadın birbirlerine endişeli bakışlar fırlattıktan sonra Ashley sanki gizlice onu sözcüleri olarak seçmişler gibi bir kez daha liderliği ele aldı. "Saat kaç oldu, yedi mi? Bu yirmi dört saatten fazla zaman geçtiği anlamına geliyor.

Randy'yi öldürdüklerinden ve notu bıraktıklarından beri. Kaçıranların şartlarını açıklamadan önce bu kadar beklemleri normal mi?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Blake, "bilmiyorum. Daha önce hiç adam kaçırma vakasında çalışmadım. Ama FBI kesinlikle çalışmıştır. Eminim bu olayı kimsenin canı yanmadan çözmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Ashley gözlerini devirdi. "FBI'a güven konuşmasını bana bırak. Onlar tarafından neredeyse hapse atılıyordum. Ve kötü karar verme becerileri ikinizi soruşturmanın dışında bırakmak anlamına geliyorsa, en iyi ekiplerini buraya getirmiş olamazlar. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Siz buranın yerlisisiniz. Destiny ve çevresi hakkında her şeyi biliyorsunuz. Bu işin içinde olmanız, kanıtları değerlendirmeniz mantıklı. Kenarda oturmanız değil."

"Şey," dedi Donna, "adil olmak gerekirse, Blake'in kovulduğunu örtbas etmeye çalıştık. SSA'nın bizimle ilişkisini kesmesi gerektiğini düşünmesi anlaşılabilir bir durum. Nota dokunduğumuzu öğrenirse neler olacağını hayal bile edemiyorum."

"Tanrıya şükür yaptın, yoksa diğerlerinin kaçırıldığından haberimiz bile olmayabilirdi. En azından bu şekilde, daha önce de söylediğin gibi umut edebiliriz," dedi Ashley. "Peki yardım etmek için ne yapabiliriz? Bizden ne istiyorsunuz?"

"Mağdurbilim," dedi Blake. "Bu, kurbanları inceleyip, ne olduğunu bulmaya çalışmaktır."
_"

"Zaman çizelgesi oluşturmak ve onları hedef almış olabilecek şüphelileri belirlemeye çalışmak için onlar hakkında bulabildiğiniz her şey," diye bitirdi Ashley. "Biz polis eşleriyiz. Soruşturmaların nasıl yürüdüğünü iyi biliriz. Eminim hepimiz zaman çizelgenizdeki boşlukları doldurmaktan ve bilmek istediğiniz her şeyi size söylemekten mutluluk duyacağız. Değil mi hanımlar?"

Gruptan toplu bir anlaşma mırıltısı yükseldi. Yatak odasından bir çığlık duyuldu. Ashley ayağa kalkmaya başladı ama Claire onu eliyle geri indirdi.

"Onu kontrol edeceğim," dedi. "Siz konuşmaya devam edin. O nota ve diğer her şeye bakılırsa, kimsenin Bill'imi hedef aldığını sanmıyorum. Onlar takımın peşindeydi. Bill'in o tatbikata katılmasının tek nedeni..." Blake'e özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim, tatlım. Polisler eşleriyle konuşurlar ve seninle ilgili bazı sorunlar ve ekiple uyum sağlayamadığını duydum. Dillon orada olmasını istedi. Sanırım bir şeyler olabileceğini - seninle ilgili, diğerleriyle ilgili değil."

"Özre gerek yok," dedi Blake ona. "Açık sözlü olduğunuz için teşekkür ederim."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve yatak odasına yöneldi.

Yaklaşık bir saat sonra Donna notlarını kanepenin yanındaki sehpaye bıraktı ve arkasına yaslandı. ". Zaman çizelgeleri tamamlandı. Her boşluk dolduruldu. Yine de bunun arkasında kimin olabileceğine dair tek bir yeni ipucumuz bile yok."

"Elbette var," dedi Blake. "Bu işin arkasındaki kişi SWAT ekibinden kimseyle ya da Claire'in dediği gibi şefle ilgilenmiyor." Clairee başıyla işaret etti. Claire de bebeği salladığı sandalyeden başını sallayarak karşılık verdi.

"Ne o zaman?" Ashley sordu. "Randy hakkında mıydı? Ve geri da..." Sertçe yutkundu. "Diğerleri bu işe bulaştı ve fidye notu bir şaşırtmaca mı? Polis fidye telefonunu beklerken kötü adamlar şehirden kaçmak mı istiyor?" Son kelimesi kırık bir fısıltıydı ve gözyaşlarına boğulmadan önce dudaklarından ancak çıkabildi.

Donna, Ashley'i teselli etmek için Bex ve Julie'ye katılmadan önce Blake'e saf bir sefalet bakışı attı. Hepsi kendilerini toplamadan önce birçok gözyaşı döküldü.

Bex Ashley'nin sırtını sıvazladı ve kolunu beline doladı. "Bizden istediğin başka bir şey var mı? Sanırım artık hepimiz eve dönmeye hazırız." Kaşlarını çattı. "Ya da sanırım yerel FBI ile iletişime geçmeliyiz? Bizimle konuşmak istediklerine göre? İkinizin de önce bizimle konuşmak istediğinizi biliyorum çünkü aksi takdirde zaman çizelgesi bilgilerinizi alamazdınız. Ama FBI bu dava üzerinde aktif olarak çalıştığına göre, bana kalırsa saklanmak yerine iletişime geçmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Blake. "Bu muhtemelen Donna ve benimle uçağa atlamaktan daha iyi. Şu anda onlarla konuşmamanın bir anlamı yok. Yine de bizimle konuştuğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir davada neyin önemli olacağını asla bilemezsiniz, hangi küçük bilgi parçası sonunda tüm yapboz parçalarını bir araya . Keşke tüm bunları siz kanun uygulayıcı aile gezinizden dönmeyen önce çözebilseydik."

Bex homurdandı. "Kolluk kuvvetleri aile gezisi mi? Böyle şaka duymadım. Ne oldu bilmiyorum. Bir çeşit karışıklık sanırım. O gemi seyahati bekârlar içindi. Gemideki tek evli bizdik. Ve gördüğüm kadarıyla başka polis ailesi üyesi de yoktu. Tam olarak uyum sağlayamadık diyebilirim."

Blake kaşlarını çatdı. "Tüm gemideki tek kanun uygulayıcı aile üyeleri siz miydiniz? Emin misiniz?"

"eminiz," dedi Bex. "Polis temalı yemekler, duyurular ya da herhangi bir şey olmayınca bunun tuhaf olduğunu düşündük ve etrafımıza sormaya başladık. Yolculuğumuzu finanse eden hayır kurumundan bahsettiğimizde personelin hiçbiri neden bahsettiğimize dair bir ipucuna sahip değildi." Donna ve Blake arasında bir ileri bir geri baktı. "Neden? Bu önemli mi?"

Blake başını salladı. "Muhtemelen hayır. Böyle karışıklıklar her zaman olur. Yine not edeceğim ve ilgili olmadığından emin olmak için takip edeceğim. Hayır kurumunun adı neydi?"

Bex yardım için Julie'ye baktı. "Adını hatırlıyor musun? *Fun for Families* gibi çok basit bir şeydi. Öyle miydi?"

Julie çantasından bir kartvizit çıkarıp Blake'e uzatırken başını sallıyordu. "Başından sonuna kadar tamamen ayarlandı, hepsi ön ödemeliydi. Bizi yanlışlıkla diğer kolluk kuvvetleri aileleriyle aynı gemiye bindirmiş olsalar bile, bana kalırsa gemi seyahati harikaydı. Gerçekten iyi vakit geçirdik." Alt dudağı titredi ama derin bir nefes aldı ve kendini tuttu.

Ashley bir kez daha grup adına konuşarak, "Hepimiz çok yorgunuz," dedi. "Sanırım biraz dinlenmeli, otelden ayrılmalı ve sorularını yanıtlamak üzere FBI saha ofisine gitmeliyiz. Siz ikinizin uçağınızı bizim için beklemenize gerek yok. Zaten ticari uçak biletlerimiz var. Sadece sabah uçuşuna geçeceğiz, böylece bugün federallerle konuşmak için zamanımız olacak."

Blake, FBI'ın onları otelden alması için gerekli ayarlamaları yapması için Donna'dan ayrılırken, kendisi de daha sessiz olan mini mutfığa gitti. Yardım kuruluşu hakkında daha fazla bilgi almak için Knoxville'deki bağlantılarından birini aradı. Telefon görüşmesini bitirdiğinde midesi çalkalanıyor ve kanı donuyordu. Hemen süitin ana bölümüne koştu.

"Federaller ne zaman gelecek?"

Donna koltuktan kalktı. "var?" "Saat kaç?"

Saatini kontrol etti. "Yaklaşık otuz dakika. Neden? Sen ne-" "Eşyalarını topla. Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

"Blake-"

"Zaman yok, Donna. Federaller gelmeden buradan gitmeliyiz. Bu konuda bana güven." Limuzin arayarak arabayı getirmesini söyledi, diğerleri eşyalarını toplarken Ashley de bebeği pusete koydu.

Blake bu hanımlar hakkında tek bir şey söyleyebilirdi. Kocaları kadar iyi eğitilmişlerdi. Altı dakikadan kısa bir süre içinde her şeyi toparlayıp limuzine binerek otelden uzaklaşabilecek başka birini tanımıyordu.

"Tamam, yine kocalarımızı bulmaya çalışan adamlardan kaçıyoruz," diye yakındı Ashley, yanındaki araba koltuğunda oturan kızını okşarken, onun sızlanmalarının tam bir öfke nöbetine dönüşmesini engellemeye çalışıyordu. "Neden?"

Blake, "Bir arkadaşım o hayır kurumunu hızlıca araştırdı," dedi. "Tek seferlik bir şey olarak kurulmuş ve bir paravan şirkete kadar takip edilmiş - temelde suçluların izlerini örtmek için kullandıkları gibi sahte bir şirket. Eğer gerçek bir hayır kurumu olsalardı, izini sürmek sorun olmazdı. Çünkü sözde bağışçılar katkılarını vergilerinde talep edebilmek isteyeceklerdir. Arkadaşım ayrıca Knoxville'deki eşlerden birinin hayır kurumunun gemi biletlerini kazananları hiçbir zaman açıklamadığından şikayet etmesi nedeniyle bu kurumu araştırdıklarını söyledi. Sanki hayır kurumu tek bir amaç için kurulmuş gibiydi: sadece siz hanımlara bilet vermek. Gemi şirketini de aradım. Ne hayır kurumu hakkında ne de gemilerindeki emniyet güçleri aile gezisi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı."

Donna ona bakakaldı. "Yani sahte bir hayır kurumu, kayıp memurlarımızın eşlerini bir haftalığına şehir dışına gönderiyor. Başka kimse yok mu? Tam bir tesadüf, yani bunun tesadüf olması mümkün değil. Bunu neden yapsınlar ki? Ne kazanacaklar? Ve bunun FBI ile ne ilgisi var?"

"Neden ve ne kazandıkları konusunda hiçbir fikrim yok. Ama FBI ile ilgili olarak size bir isim verebilirim, Lopez."

"Lopez. SSA Grant'in asistanı Lopez gibi mi?"

"Bir ve aynı. Belediye hayır etkinliği için izin vermekte tereddüt etti. Bilin bakalım kim araya girdi ve belediyeyi tatlı dille izin vermeye ikna etti?"

"Lopez." Donna'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ama FBI'ın böyle bir şey üzerinde yetkisi yok, tabii... tabii beyazlarla ilgili değilse-

yaka suçu ya da siber suç. Belki de hayır kurumunu soruşturuyorlardı ve daha fazla kanıt toplamalarına yardımcı olmak için etkinliğin ilerlemesine ihtiyaç duyuyorlardı? Bu Lopez'in olaya dahil olmasını açıklayabilir."

". " Bu kez sorusu olan Julie'ydi. "Grant ve Lopez kim?"

"İkisi de Destiny'de Randy'nin cinayetini ve kocalarının kaçırılmasını soruşturan FBI ekibinin bir parçası. Denetleyici Özel Ajan Richard Grant sorumlu. Colin Lopez, Stacy Bell ve Joel Lawrence onun yardımcıları, sağ kolu ve en iyi müfettişleridir. Dördü de yüksek profilli bir davayla ilgileniyordu. Sanchez uyuşturucu kralı davası.

-Destiny'ye yardım edebilmeleri için yargıcın erteleme kararı vermesini sağlamadan önce. Görünüşe göre Knoxville saha ofisinden üst düzey adamlar olmaları gerekiyordu ve büro, Destiny davasını mümkün olduğunca çabuk ve güvenli bir şekilde çözüme kavuşturmak için en iyi şanslarının onlar olduğunu düşündü. Yanlarında getirdikleri başka FBI elemanları da var. Ama Lopez en iyilerden biri."

"Tamam, ne yani, onun kirli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu Lopez denen adam? Sırf adı hayır kurumuna destek için geçiyor ve Destiny davasında çalışıyor diye mi?" Julie devam etti.

"Sadece bu iki şey olsaydı, muhtemelen yapmazdım. Ama patronu Grant, ikimizin peşine düşerken bana çok aşırıya kaçmış gibi geldi; sanki amacı en başından beri buymuş gibi. Her şey kendi başına iyi görünüyor, gayet makul bir açıklaması var. Ancak, bir araya gelince, birikmeye ve şüpheli görünmeye başlıyor."

"Her bir şey. Bize söylemediğin başka şeyler de var mı?"

Aklından geçen şüpheler oteldeyken, FBI yoldayken çok mantıklı gelmişti. Ama şimdi o kadar emin değildi. Bunu yüksek sesle söylemek sadece ne kadar az şey bildiklerini vurgulayacak ve şüphelerinin daha da zorlama görünmesine neden olacaktı.

Donna, "Bu devam eden bir soruşturma," dedi. "Şu anda her şeyi anlatamayız. Şu anda Grant, Lopez ve potansiyel olarak diğerleriyle ilgili çok fazla soru işareti var ve onların yanında olmanız bizi rahatlatmıyor. Senden aldığımız zaman çizelgesi bilgilerini Kader memurlarından biri aracılığıyla Grant'e iletebiliriz. korkularımızın yanlış olduğu ortaya çıkarsa, soruşturmalarına zarar gelmemiş olur. Ve eğer hepiniz birkaç günlüğüne ya da biz ekibi bulana kadar bir yerde saklanabilirseniz, bu büyük bir

Blake'in ve benim omuzlarımdaki endişe yükünü hafifletmek, güvende olduğunuzdan emin olmak. Bu yapmayı düşündüğün bir şey mi?"

Julie diğerlerine baktı. Hepsi teker teker başlarıyla onayladılar.

Blake ve Donna'ya döndü. "Tamam. Bunu yapacağız. Ama dediğiniz gibi zaman çizelgesi verilerini takip ederseniz. Yanlış olduğu ortaya çıkan bir önsezi yüzünden FBI'la konuşmadığım için Chris'in başına bir şey gelirse kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum. Bu bilgiye sahip olmalarını istiyorum. Ve en fazla gün uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Dışarıda olmak, Chris ve diğerlerini aramak istiyorum, bir otel odasına kapanıp ellerimi ovuşturmak değil."

Endişelenen Blake, "Lütfen bunu yapmayın. Kaçırılma olayının arkasındaki amacı öğrenene kadar radardan uzak durmanızı rica ediyorum. Belki bu süre için birkaç kişisel güvenlik elemanı da tutabilirsiniz. Zararı olmaz. Bunu yaparsanız içimin daha rahat olacağını biliyorum."

Julie başını salladı. "Bence bu harika bir fikir. Bununla ben ilgileneceğim. kadar uzun süre kalacağız, ama birkaç günden fazla sürerse, her birimizi Destiny'de FBI'dan bir güncelleme talep ederken görmeyeceğinize söz veremem. Kendini bizim yerimize koy, Blake. Donna kayıp olsaydı, bu davaya dahil olmak ve onu bulmak için her şeyi yapardınız."

Buna ne diyeceğini bilemediği için gözlerini kırıştırdı. Ama Julie çoktan diğerleriyle bir araya gelmiş, alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Donna'ya hızlıca bir göz attı. Donna ona bakıyordu, kaşları sanki Julie'nin söylediklerini düşünüyormuş gibi çatılmıştı. Yutkundu ve gözlerini kaçırıldı. O kadar şeffaf mıydı? Ona karşı olan hisleri herkesin görebileceği kadar açık mıydı? Yoksa Julie, ortak oldukları için onu korumaya bu kadar düşkün olacağını mı düşünmüştü?

". " Julie arkasını döndü. "Şimdilik kalacağımız bir yer anlaştık. Biz-"

"Hayır." Blake onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ayrıntıları bilmememiz daha iyi olur. Grant ya da diğerleri tarafından sorguya çekilirsek, onlara dürüstçe nerede olduğunu bilmediğimizi söyleyebiliriz. Limuzin şoförü Donna ve beni araba kiralayan bir yere bırakabilir. Oradan havaalanına kendimiz gideriz. FBI'ın havaalanını izlemesi ihtimaline karşı siz bayanların bizimle gelmesini istemem. Sanırım planladığınız ticari uçuş için terminali izliyorlardır, sizin gelmenizi bekliyorlardır. Yani nereye giderseniz gidin araba kullanmanız gerekecek. Donna'yı bilmiyorlar.

Özel uçağa bindiğimi ya da burada olduğumuzu bile. Böylece uçağımıza yetişebiliriz ve kimse de bundan haberdar olmaz."

"Tamam. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Ashley bu kez ondan Donna'ya ve tekrar ona bakarak konuştu.

Donna, "Brülör telefonları," diye önerdi.

"Doğru. İyi fikir," dedi Blake. "Bir alışveriş merkezindeki posta dükkanlarından birinde durup kişisel telefonlarınızı eve postalayabilirsiniz. Takip edilebilirler, bu yüzden onları yanınızda tutmak iyi bir fikir değil, her ihtimale karşı biri sizi gerçekten bulmaya çalışabilir. Bir bankada sadece ve sadece bir kez durun ve sizi en az bir hafta idare edecek kadar nakit para çekin. Herhangi bir planınız olmadan ön ödemeli bir telefon satın alın ve adınızı bunun dışında tutun. Donna'nın kullan-at telefonda kastettiği de bu; izinizin sürülemeyeceği bir şey. Bundan sonra bankaya ya da ATM'ye gitmeyin ve kredi kartlarınızı hiçbir yerde kullanmayın. Tamamen nakit gitmeli ve hiçbir elektronik iz bırakmamalısınız."

Ashley kaşlarını çattı. "Bir otel odası kiralamak için kredi kartına ihtiyacımız olacak." "Beş yıldızlı bir otel, elbette. Ama çekmemeye çalışırsanız

Birini size kiralamaya ikna etmek için peşin depozito ödemeniz gerekir. Bir kalmanız gerektiğini söylemiyorum. Eyaletler arası çıkışlardan birine yakın, temiz ve modern bir otel seçmeniz yeterli olacaktır."

Hiçbiri Blake'in planından memnun görünmüyordu ama haklarını vermek gerekir ki tartışmadılar. Yarım saat sonra Blake, Donna'yla birlikte oldukça sıradan dört kapılı bir sedanla havaalanına gidiyor, eşlerinin limuzinle ters yöne, otoyola doğru gidişini izliyordu.

Donna, "Umarım orada doğru şeyi yapmışsızdır," dedi.

"Ben de öyle. Onlara anlattıklarımın daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sağ şeride geri dönmeden önce yavaş giden bir arabanın etrafından .

Başını salladı. "Ben de öyle hissetmeye başladım, evet. Davanın ele alınış şekliyle ilgili hiçbir şey doğru gelmiyor. Kanıtların her şeyi inceleyebilecek yerel bir laboratuvar yerine FBI laboratuvarına gönderilerek geciktirilmesi bile soru işaretleri yaratmaya . Diğer her şeyle birlikte, şüpheler kesinlikle artıyor. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Ashley'nin daha önce fidye notunun sadece bir olup olmadığını sorarken söylediklerini hatırlıyor musunuz? Kimse fidyenin nasıl ödeneceğine dair

Öde. Bu beni gerçekten etkiledi. Bu bir oyalama taktiği değildi. Biz fidyecilerden haber beklerken işleri askıya alıyor. Ve ortaya çıkan tek gecikme de bu değil."

"Sanchez davasından bahsediyorsun," dedi. "Kader soruşturmamız için asıl FBI çalışanlarına ihtiyaç duyulduğu için ertelenen davadan mı?"

"Evet. Memur Lynch'in buraya gelirken soruşturmada herhangi bir ilerleme olmadığını söylemesi dışında pek bir şey düşünmezdim. FBI'nın Knoxville saha ofisindeki en iyi adamlarının özellikle çok iyi oldukları için başka yere gönderilmeleri biraz şaşırtıcı. Onlardan daha fazlasını beklemez miydiniz?"

Tekrar sağa dönmeden önce birkaç arabanın yanından geçti. İlerideki bir tabela havaalanından sadece birkaç çıkış olduğunu gösteriyordu. Blake çoktan pilotu arayarak hazır olmasını bildirmişti.

Yavaşça başını salladı. "Normalde FBI'dan daha fazlasını beklerdim. Haklısınız. Bir kaçırma olayında zamanın çok önemli olduğu düşünülür. Ama proaktif davranıp adamlarımızı bulmaya çalışmak yerine, arkalarına yaslanıp ilk teması -ya da notu da sayarsak ikincisini- bekliyorlar gibi görünüyor. Ve Ashley'nin daha önce söylediği gibi, eğer asıl amaç kayıp polisleri bulmaksa, seni ve beni davadan uzaklaştırmak mantıklı değil. Kayıp meslektaşları hakkında onlara çok daha fazla bilgi verebilecek ve Dillon ve diğerlerine karşı kin besleyebilecek şüphelileri bulmalarına yardımcı olabilecek iki dedektiften daha iyi kim yardım edebilir ki?"

Blake başını salladı. "Düşündükçe, tüm bunlar bana korkunç derecede yanlış geliyor. Eğer FBI'daki adamlarımızın kirli olduğunu varsayarsak, zaman sebep ne? Neden Randy'yi öldürdüler? Neden diğerlerini kaçırdılar?"

"Belki de kaçırılanlar Chris'in karısının zengin olduğunu biliyorlardır," dedi Donna. "Belki de bu yüzden notta fidyeden bahsediliyordur - çünkü Julie'nin ödeyebileceğini biliyorlar."

"Ancak kimse paranın nasıl teslim edileceğine dair talimat vermedi. Notta ailelerin para için belirli bir miktar bile belirtilmemiş. Belirli bir talep olmadan ne kadar uzun süre gidersek, fidye için adam kaçırma fikri de o kadar zayıflıyor."

"O zaman neden ekibimizi kaçırdılar?" diye sordu.

Mantık ellerini direksiyona vurdu. "Pekâlâ, şuna ne dersiniz? Bu konuyu konuşurken sürekli karşımıza çıkan tutarlı konu nedir?"

"Gecikmeler. Hiç şüphe yok," dedi.

Başını salladı. "Ya Sanchez davasındaki gecikme önemli olan tek gecikmeysen? Ya diğer her şey ikinci plandaysa ve tüm bunların amacı FBI'ın dikkatini Destiny'ye çekmek ve ceza davasını durdurmaksa?"

Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil, değil mi? Haber kanallarında duyduğuma göre Sanchez davası sıkı bir şekilde tamamlanmış. Bir gecikme sonucu değiştirmeyecek. Sanchez'in imparatorluğu başına yıkılmak üzere. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek."

Havaalanı çıkışı için flaşörlerini yaktı. "Başka bir açıdan bakın. FBI'daki adamlarımız yüksek profilli davadan yüksek profilli davaya geçtiler. Bütün bir SWAT ekibini kaçırmak büyük bir olay. Yine de şimdiye kadar bunu haberlerden tutmayı başardılar. Dolayısıyla bunun arkasındaki kişinin medyanın ilgisini önemsemesi pek olası görünmüyor. Öyle olsaydı, bilgi sızdırırlardı ve olay çoktan tüm büyük kanallarda yer alırdı."

"Tamam," dedi. "Şu ana kadar seninleyim."

"Bu noktada kaçırma olayının başardığı tek şey, kaynakları başka yöne çekmek ve emniyet dikkatini Knoxville yerine Destiny'ye çekmek oldu."

Blake arabayı çıkış aşağı yönlendirdi ve araç kiralama şirketinin otoparkına giden tabelaları takip etti.

"Pekâlâ." Donna mantık çizgisini devam ettirdi. "Para almak için acelesi yokmuş gibi görünen fidyecilerimiz var. Ve elimizde kaynakları başka bir davadan saptıran bir dava var. Olaya nasıl bakarsak bakalım, dönüp dolaşıp FBI'a ve Sanchez davasına geliyor. Randy'nin ölümünden ve kaçırılmalardan Sanchez'in adamlarının sorumlu olduğunu varsayarsak - ki bu mantıklı bir sıçrama gibi görünüyor - bunun Sanchez'e nasıl yardımcı olduğunu bulmamız gerekiyor."

Blake arabayı park etti. "McGhee Tyson Havaalanı'na iner inmez, bence tüm bunların -her neyse- başladığı yere gitmeliyiz."

Başını salladı. "Knoxville'e gidiyoruz."

On İkinci Bölüm

Her ikisi de Miami'ye gidip gelirken uçakta uyuklamış olsalar da, Donna'nın "kaliteli" uykusu olarak düşündüğü şey bu değildi. Kadar yorgundu ki, McGhee Tyson Havaalanı'nda kiraladıkları küçük mavi Ford Focus'un yolcu koltuğunda arkasına yaslandığı anda uykuya dalmıştı. Ve Blake onu Knoxville'de bir otelin otoparkında sarsarak uyandırana kadar da uyanmamıştı.

Gözlerini ovuşturdu, onun ne kadar yorgun görünce suçluluk duygusu yüzünü ısıttı. "Özür dilerim. Senin de benim kadar bitkin olduğumu biliyorum. Araba kullanmayı teklif etmeliydim."

Ona uykulu ve inanılmaz seksi bir sırıtış attı. "Sen komaya girdiğinde havaalanından birkaç blok ötede bir çukurda olurduk. Çok hızlı uykuya dalıyorsun."

Koltuğun arkasına doğru eğildi ve içinde sadece birkaç günlük giysi ve tuvalet malzemesi bulunan çantalarını aldı; tabii ki tabancalarını ve cephanelerini de.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Neon ışıklar *Embassy Suites*'i vermiyor mu?" "Ha ha."

Yine gülümsedi. Yorgun olduğunda daha çok gülümsediğini fark etti, sanki gardını gerçekten indirdiği tek zaman buydu. Zaten yakışıklı olan yüzüne inanılmaz şeyler yapıyor, kadının midesinin istekle kasılmasına neden oluyordu.

Eğer kadar yorgun olmasaydı, sırf o çılgın arzuyu içinden atmak ve onun da kendisini isteyip istemediğini kesin olarak öğrenmek için üzerine atlayabilirdi. Ama ikisi de ne kadar yorgun olursa olsun, bunun radarında bile olmadığını biliyordu.

Portikonun altından ön kapıya doğru yürürlerken, "Cidden mi?" diye sordu. "Neredeyiz biz?"

"Knoxville West, I-40'ın hemen dışında. Buraya daha önce de gelmiştim, bu yüzden iyi ve temiz olduğunu biliyordum. Yolda aradım ve rezervasyon yaptırdım. Sadece birkaç odaları kalmıştı. Aynı katta iki oda bulamadığım için

Süit. Umarım sorun olmaz. Ayrı bir yatak odası ve çekyatlı bir kanepesi var."

"Bu noktada aynı yatağı paylaşmak zorunda kalsak bile umurumda olmazdı. Muhtemelen şu anda lobide yerde uyuyabilirim."

Kız yatağı paylaşmaktan bahsedince gözleri büyüdü ama hemen toparlandı ve yine o seksi sırıtişlarından birini takındı. "Sanırım burada insanların lobide kamp yapmasını hoş karşılamıyorlar. Sen tekrar komaya girmeden önce en azından odaya çıkalım."

Onun neden daha önce bu otele geldiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Knoxville'de yaşıyordu, öyleyse neden evi yerine bir otelde kalmıştı? Ya da apartman dairesinde? Ya da her nerede yaşıyorsa? Onu evine götürmek yerine buraya bir randevu mu getirmişti? Ve neden bu düşünce onu acınacak derecede kıskanç hissettiriyordu? Hiç çıkmamışlardı ki. Aylardır onun peşinden koşuyor olsa da, adam her zaman mükemmel bir centilmen olmuştu.

"Dünyadan Donna'ya. Orada bir yerde misin?" Elini kızın yüzünün önünde sallıyordu.

Gözlerini kırptırdı ve açık bir asansörün önünde durduklarını ve adamın onun için kapıyı tuttuğunu fark etti. İçeri adım atarken "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Kapı kapandığında ve dördüncü katın düğmesine bastığında, kayıt masasında zombileştiğini ve onun oda anahtarlarını aldığını bile hatırlamadığını fark etti.

"Sana kendi için harcamalarımıza yetişmemiz gerekecek," dedi. "Her şeyi sen alıyorsun. Hatta *tüm* masraflarımızı ben karşılamalıyım. Bu işin umduğum sonuçlanmaması ve işini geri alamaman ihtimaline karşı paranı korumalısın."

"Endişelenme. Bol miktarda birikimim var. Maaş çekiyle yaşayan bir tip değilim."

Kadın . "Elbette öyleyim. Tanıdığım çoğu insan öyle."

"Faturayı benim ödemem için bir sebep daha. Cidden, endişelenme." Anahtar kartını kilidin üzerindeki sensörün üzerinde salladı ve önce onun içeri girmesi için kapıyı iterek açtı.

* * *

Süit tahmin ettiği gibi temizdi; küçük bir mutfadı, bir çalışma masası, krem rengi bir koltuk ve karşı duvarda en az 42 inçlik bir televizyonun bulunduğu makul büyüklükte bir oturma odası . Adam arkasından içeri girdiğinde, neyse ki evin geri kalanı kadar temiz olan banyoya baktı. Yatak odasında da iki adet orta boy yatak vardı. En azından bu sayede kendini daha az suçlu hissediyordu. İkiisi de rahatsız bir ekyatta sıkışıp kalmayacaktı.

"ok güzel," dedi yatak odasında arkasını dönerek. "Ah." Onu arkasında bu kadar yakın bulduğuna şaşırarak bir adım geri atmak zorunda .

"Özür dilerim." Açıklama olarak çantasını havaya kaldırdı. "Bunu yataklardan birinin üzerine koyacaktım, böylece istersen duş alabilir ve yatmaya hazırlanabilirsin. Senden sonra ben hazırlanırım."

Kaşlarını attı. "Teşekkürler. antan nerede?"

Oturma odasını işaret etti.

"Asla olmaz." Onu iterek geçti ve ana odanın çantasını aldı. "Bu süitte iki tane mükemmel yatak var. Bütün gece topak topak bir ekyatın üzerinde dönüp durmayacaksın." Yatak odasına geri döndü ve çantasını ikinci yatağın üzerine bıraktı.

Ellerini teslimiyetle açtı. "Eğer eminsen."

"Tabii ki yapacağım. Ama önce duş alma teklifini kabul edeceğim. Ben önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim. Devam et. Oda servisinden bir şey ister misin? Hamburger ya da başka bir şey sipariş edeceğim."

O yemekten bahsedinceye kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. En son ne zaman otomattan çıkmayan bir şey yediğini hatırlayamıyordu.

" kaç?" diye sordu, telefonunu kontrol etmek için cebine uzanırken bile.

"Biri biraz geçiyor. Yemek için çok geç olduğunu biliyorum ama açlıktan ölüyorum. Mideme patates cipsi ve çikolata dışında bir şeyler girmezse uyuyamayacağım."

Telefonunu yatağın üzerine fırlattı. "Aklımı okudun. Sen ne ben de ondan alacağım. Bekle, sence otelin restoranı bu saatte açık mıdır? Eminim oda servisi kapalıdır."

"Eğer , pizza siparişi . Pepperoni olur mu?"

"Kulağa hoş geliyor. Ama çizburger ve patates kızartması çok daha iyi olur. Umarım oda servisi hâlâ açıktır." Bununla birlikte, çantasıyla birlikte banyoya doğru gözden kayboldu.

Saat zaten çok geç olduğu için olabildiğince çabuk duş aldı. Saçlarını havluyla kurulayıp taramaktan fazlasını yapmaya zahmet etmedi ve makyajla uğraşmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Nasıl olsa yatarken çıkarması gerekecekti. Blake'in umurunda değildi. Tamamen giyinmek de çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi. Ve o kadar çok temiz kıyafeti de yoktu. Bu yüzden normalde ne giyiyorsa onu giymeye karar verdi - dizlerine kadar inen uzun bir gecelik ve iç çamaşırı.

Verdiği tek taviz sütyenini çıkarmamak oldu. Sütyen giymezse fark edeceğini değil. Ama onun fark *etmemesinin* utancını kaldırmabileceğini sanmıyordu. Bir kız, yarı aşık olduğu adam tarafından ancak bu kadar süre görmezden gelinebilirdi, sonra da aşağılanmaktan ölebilirdi.

Banyonun kapısını açtığında duyduğu nefis çizburger kokusu onu neredeyse ağlatacaktı. Aceleyle oturma odasına girdi ve masanın üzerindeki iki tepsiyi görünce elini kalbinin üzerine bastırdı - tamamen dolu çizburgerler, kalın biftek kızartmaları ve iki kutu diyet kola.

"Sanırım öldüm ve cennete gittim," dedi. "Bunları nasıl aldınız? Banyo kapısında çıkış ve oda servisi ilgili bir uyarı gördüm. Saatler önce kapandılar." Arkasını döndü, sonra dondu kaldı.

Blake, kız odaya girdiğinde kanepeden kalkmış olmalıydı ama ancak o kadar ilerleyebilmişti. Ağız açık kalmıştı ve bakışları da düşmüştü; dudaklarından göğüslerine, daha aşağılara, bacaklarına bakana kadar daha da aşağılara. Âdem elması boğazında düğümlendi ama hiç ses çıkmadı.

Gömleğinin ucunu külotunun üst kısmına sokmak gibi aptalca bir şey yapmış olmaktan korkarak aşağı baktı, arkasının da iyi olduğundan emin olmak için sağa sola döndü. Hayır, neyse ki her şey örtülüydü. Peki onun sorunu neydi? Yukarı baktı, sonra keskin bir nefes aldı.

Odayı geçmiş ve tam karşısında duruyordu, o kadar aç görünüyordu ki nabızı kulaklarında hızla atıyordu. Dudaklarını yaladı ve adamın gözlerinin hareketi takip edişini izledi.

"Blake?" Sesi boğuk çıkıyordu. İşaretleri doğru okuduğunu, adamın sonunda onun kadın olduğunu fark ettiğini düşünüyordu. Ama emin olmadan herhangi bir hamle yapmaktan korkuyordu. "Çizburger için aç mısın? Yoksa... beni mi?"

Bakışları onunkilere kaydı. "Ne çizburgeri?"

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı kadın, adam yere atlayıp dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce.

Eğer çizburgerin kokusu cennetse, Blake'in dudaklarını onunkilerin üzerinde hissetmek bambaşka bir boyuttaydı. Blake onu derinden, derinlemesine, ustaca öptü, ta ki kadın ona karşı inleyene, parmakları gömleğinin içinde kıvrılana ve bacakları bir şekilde onun beline dolanarak onu sıkıca kendine çekene kadar. Adamın onu kaldırdığını bile hatırlamıyordu ama kaldırmış olmalıydı. Ellerinden biri poposunu kavradı. Diğer ise onu masanın yanındaki duvara doğru bastırırken başının arkasını kavradı.

Öpüşmeyi kestiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Ama durmadı, kızın duyularına yaptığı saldırıyı yavaşlatmadı bile. Boynunu hafifçe ısırdı, dudakları ve diliyle göğüslerinin üst kabarıklıklarına taptı. Başını geriye attı ve ona karşı huzursuzca hareket ederken dudakları bir iç çekişle ayrıldı.

Uzun zamandır bunu istiyordu, onu istiyordu. Onun kollarına sarılmanın hayalini kurmuştu. Ama fantezilerinde bile onun tarafından dokunulmak, sıcak elinin altında ve teninde dolaştığını hissetmek, fantezilerini yüksek çözünürlüklü renklerle karşılaştırıldığında siyah-beyaz Polaroidler gibi gösteriyordu. Erkek Blake, rüya Blake'ten çok daha iyiydi.

"Donna?"

Kulağının dibinde derin, boğuk bir tonda fısıldanan adının sesi omurgasını titretti. Adamın sert göğsünü kendi göğsüne bastırmasının keyfini çıkararak ona doğru eğildi. Adam ürperdi ve elini kızın poposunda sıktı. Sonra kalçalarını günahkârca lezzetli bir şekilde döndürdü ve kadının nefesi boğazında düğümlendi.

"Bunu tekrar yap," diye ısrar etti.

Adam yaptı ve kadın neredeyse onun kollarında doruğa ulaşıyordu, ikisi de hâlâ giyinikti. Ya da en azından o giyinikti. Gece gömleği ve sütyeninin ikisi de göğüslerinin üzerinden yukarı doğru itilmişti, bu da onları adamın gezinen ellerine ve dudaklarına maruz bırakıyordu.

"Tenini hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Üzerinde çok fazla kıyafet var."

Yutkundu ve alnını onunkine yasladı. Dudaklarının arasında titrek bir nefes kekeledi. "Bunu istediğine emin misin?"

Onu öptüğünden beri ilk kez gözlerini açtı. Adam onun bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekilmişti ve aç bakışlarının yoğunluğu neredeyse sevinçten ağlamasına neden oluyordu. Nihayet, nihayet, adam da onun için, çok ama çok uzun zamandır onun için olduğu kadar çaresizdi.

"Eğer şimdi durursan, seni vururum. Emin olmak için bu nasıl?"

Ağzı yıkıcı bir gülümsemeyle eğildi. Sonra onu tekrar öpüyordu ve o onu öpüyordu, dilleri mükemmel bir ritimle birbirine karışıyor, veriyor ve alıyor, paylaşıyor, tadını çıkarıyordu, ta ki bunun güzelliğinden ağlamak isteyene kadar.

Adamın desteklemek için kaldırdığını ve ellerini etrafından çektiğini belli belirsiz fark etti. Sonra bir paket krakerin ambalajı gibi çatırdadı. Bir çekiştirme, bir fermuar sesi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yere baktı. Adamın ne yaptığını fark etti ve korunmayı hiç düşünmediği için şok oldu. Tanrı'ya şükür korunmuştu. Cüzdanında bir prezervatif olmalıydı. Ve onu, o unutsa bile unutmamasını sağlayacak kadar önemsiyordu.

Onu tekrar öptü ve prezervatifi üzerine yuvarladı. Adam ürperdi ve dilini kadının ağzının derinliklerine soktu, aynı zamanda uzunluğunu kadının ellerinin arasına soktu. Çok etkileyici bir uzunluktu. İşini bitirdiğinde ikisi de nefes nefese kalmış, terlemiş ve o kadar istekliydiler ki, yatağa tökezlemeye çalışmaktan endişe bile duymadan kendini ona uydurmasına yardım etti.

Sonra adam onun içindeydi, onu dolduruyor, onu seviyordu. Ve o da onu seviyordu, veriyor ve alıyordu, tüm vücudu bu yakışıklı, güçlü, cesur, zeki adama mümkün olduğunca yaklaşmak için zorlanıyordu, sonunda birlikte her yönden harika olabileceklerini fark edecek kadar mantıklı davranmıştı.

Tam daha iyi hissedemeyeceğini düşündüğü anda, ağzıyla, elleriyle, kalçalarıyla kötü bir şey yapıyor ve onu yeni bir zirveye çıkarıyordu. Ona, onun kendisine verdiği kadar zevk vermeye çalışıyordu ama adam bu işte ustaydı, sanki bir kadına zevk vermek için yaratılmıştı.

"Blake," diye inledi, tırnaklarını onun boynunda gezdirirken. "Lütfen."

Ne için yalvardığını sormasına gerek yoktu. O biliyordu. Ve teslim etti. Eli aralarına girdi ve onu okşadı, okşadı.

Adam onun içine girip çıktıkça nefesi kesiliyor ve daha önce çıkarabildiğini hiç bilmediği garip, miyavlayan sesler çıkarıyordu. Zirveye , adamın ağzı onunkine yapışmamış olsaydı, tüm katı uyandıracak kadar yüksek sesle bağırabilirdi. Çok geride değildi, tüm vücudu onunkine karşı sıkılaştı, kenardan yuvarlanırken boğazının derinliklerinde kendi iniltisi duyuldu.

* * *

Donna'nın uyumasına izin vermeliydi ama Blake kendini ona dokunmaktan, parmaklarını karnının düz sıcaklığında gezdirmekten ve dolgun, mükemmel göğüslerinin altını okşamak için yukarı kaldırmaktan alıkoyamıyordu.

Karanlık otel odasında bir gölgeden biraz daha fazlası olan kadının yatakta yuvarlanışını ve kollarını boynunun arkasına sarışını izledi.

"Hey, yakışıklı." Kelimeleri bulanıktı, uykudan ağırlaşmıştı.

"Hey, ." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Uyumaya devam et."

Esnedi ve onu sırt üstü yatırdı, ona sokulurken kalçasını onunkinin üzerine kaydırды. "Bu çok güzel."

Başparmağını meme ucuna sürttü ve dokunuşuyla sertleşmesinden zevk aldı. "Evet. Kesinlikle öyle."

Kıkırdadı ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Uyumama izin vereceğini sanıyordum. Saat kaç?"

"Erken. Geç. İsteddiğini seç. İkimiz de biraz uyumalıyız, yoksa sabah işimizi yapamayız. Ama sen çok baştan çıkarıcısın. Ben diğer yatağa gideceğim."

Adam uzaklaşmaya başladı ama kadın onu geri çekti.

"Asla," dedi, sesi bir an öncesine göre daha uyanık geliyordu. "Seni tam olarak istediğim yere getirdim. Sonunda. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sonunda mı? Bunca zamandır onu istiyor olması, onun da onu istiyor olması mümkün müydü?

Kendini onun vücudundan yukarı çekti ve boğazının bir öpücük kondurdu. "Lütfen bana başka bir prezervatifin olduğunu söyle."

Muhtemelen onu göremiyor olsa da başını salladı. "Özür dilerim. Bunu planlamamıştım. Sadece bir tane vardı."

Alnını onun göğsüne yasladı. "Beni öldürüyorsun."

Ellerini kızın saçlarında gezdirdi ve onu kendine doğru çekerek başını göğsüne bastırdı. "Güven bana. Bu his karşılıklı. Gerçekten diğer yatağa geçmeliyim."

"Hayır. Beni . Bedelini ödemek zorundasın." "Ama daha fazla korumam yok."

"O zaman başka bir şekilde ödemeniz gerekecek."

Ona zevk verebileceği tüm yolları düşününce vücudu ona karşı sarsıldı. Başlamak için sabırsızlanan adam onu sırtüstü yatırdı ve en derinlerine kadar inmeye başladı. Dudakları onu orada öptüğünde, kadın ayağa fırladı ve adamın omuzlarını kavradı. Titrek bir nefes verdi ve onu vücudundan yukarı çektiğinde gülüyordu.

"Bunu yapmanı ne kadar istesem de," dedi, "o kadar bencil değilim. Senin de benim kadar zevk almanı ve dürüst olmak gerekirse şu anda bunu yapamayacak kadar yorgunum."

Onun bunu yapacağını düşününce yutkundu. Ama ne yazık ki böyle bir şey olmayacaktı. En azından bugün.

"O zaman sanırım iyi geceler." Bu kez onun dudaklarını öptü ve sonra arkasına uzanıp kaşıkla ona sarıldı. Vücudunun şu anda ne kadar sert ve ağrıyor olmasına rağmen, ona bu kadar yakın olmak, ona bu şekilde sarılabılmenin verdiği zevk, yeterli bir telafiden daha fazlasıydı. Onunla sevişmesine izin verdiği için hayretler içindeydi.

"Henüz uyumayacaksın," dedi. "Yanında yeterince... uh... koruma bulundurmadığın için hala bunu telafi etmen gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl telafi etmemi ?" "Bazı sorulara cevap ver."

"Sorularınız mı var? Konuşmak mı istiyorsunuz? At..." Yatağın başucundaki saate bakmak için arkasına yaslandı. "Sabahın üçünde mi?"

"Daha yeni seviştik. En azından uzun zamandır aklımda olan bazı yakıcı sorulara cevap verebilirsin."

İç geçirdi, ona sokulurken uykusu gelmeye başlamıştı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Nerede doğdun? Nerede ? kardeşin var? Hiç evlendiniz mi, çocuğunuz oldu mu, evcil hayvanınız var mı-"

Elini kızın ağzının üzerine kapatıp güldü. "Çok fazla soru var. Eğer bir nefes alıp birkaç cevap vermeme izin vermezseniz, hepsini unutacağım."

"Bekliyorum."

Tekrar kıkırdadı ve elini hafifçe kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Bir bakalım. Ne yazık ki Tennessee'nin yerlisi değilim. Alaska'da doğdum."

"Bu harika." Kıkırdadı. "Gerçekten."

"Akıllı kız," diye takıldı, kızın omzuna bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. "Ailem -üç erkek ve iki kız kardeş, artı annem ve babam- hâlâ orada, Anchorage'da yaşıyor. Şehrin dışında bir arazileri var.

Hepsi yan yana evler inşa etti."

Karanlıkta yüz ifadesini tam olarak göremediğini bilmesine rağmen ona doğru döndü.

"Ama sen ? Kaç ?" "On sekiz."

"O zaman siz... aileniz, onlarla iyi geçinemediniz mi? Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiç de değil. Ailemi çok seviyorum, hatta yılda birkaç kez onları ziyaret ediyorum. Ama bir yere yerleşmeden önce keşfetmek, başka neler olduğunu görmek istedim. Bu yüzden donanmaya katıldım, dünyayı dolaştım ve sonunda Knoxville'e geldim. Otoriteye meraklı olmadığımı duyunca eminim çok şaşıracaksınız. Sanırım bunun nedeni ortanca çocuk olmam, bana sürekli patronluk taslamaya çalışan -başarısız- ağabeylerim ve ağabeylerimin sataşmalarına karşı korumam gerektiğini düşündüğüm küçük kız kardeşlerim olmasıydı. Her zaman bir yöne ya da diğerine çekiliyordum. Aralarında bir arabulucu, bir hakem olacağımı düşünürdünüz. Bunun yerine, gerçekten iyi dövüşmeyi öğrendim. Ordunun cazibesinin bir kısmı da buydu, düşmanla savaşmak. Ama çok zor durumlara düştüm, bu yüzden uzun vadeli bir kariyer yapmamaya karar verdim. Devletin parasıyla üniversiteye gittim ve aslında ordunun yapısını özlediğimi fark ettim. Ama tekrar kaydolacak kadar değil. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım."

"Polis oldun."

"Aynen öyle." Parmaklarını saçlarında gezdirerek ipeksi, yumuşak hissin tadını çıkardı. "İlginç bir kariyer oldu. Ödüllendirici. Ama zaman gerçekten uyum sağlayamadım. Dillon bir takım oyuncusu olmadığımı söylerken haklıydı. Grant de Knoxville'de sorunlarım olduğunu söylediğinde haklıydı. Ne demişti onlara? Öfke kontrolü sorunları mı? Muhtemelen doğrudur. İş arkadaşlarımdan birini yumrukladım."

Kadın gülerek onu şaşırttı. "Kim yapmadı ki? Yani, ben . Ama ben bir kadını ve erkeklerden daha zeki olma eğilimindeyiz. Sorunlarımızı birbirimize vurmak zorunda kalmadan çözeriz."

"Tanrım. Teşekkürler."

Tekrar güldü. "Belki de Güneyli bir şeydir. Bilmiyorum. Ama birlikte büyüdüğüm erkeklerin çoğu ve hatta Dillon gibi şu anda yetişkin olanlar bile hayatlarının bir noktasında diğer erkekleri yumrukladılar. Ben şahsen bunun bazı insanlar gibi büyük bir günah olduğunu düşünmüyorum. Sonrasında hayatınıza devam edebildiğiniz sürece, bu sizi rahatlatır. Erkekler bunu yapabilir; birbirlerine kızabilir, kıran kırana kavga edebilir ve ertesi gün iyi olabilirler. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum. Ama işe yarıyor. Ne oldu peki? Grant'in dediği gibi patronun seni kovmakla mı tehdit ?"

"Evet, öyle yaptı. Takımdan başka biri olsaydı, hak ettiklerini söylerdi. Yumrukladığım adam bir kadını itip kakmıştı. Ve ben şahsen, mesleği ne olursa olsun bir kadına böyle saygısızca davranmaması gerektiğini düşündüm."

"Fahişe."

"Evet."

"O zaman onu yumrukladığın için aferin sana. Bu durumdaki kadınlar bunu eğlence olsun diye yapmazlar. Hayat onları genellikle hırpalamıştır ve bir istismar ya da bağımlılık döngüsüne girmişlerdir. Onlara empati göstermeli ve yardım etmeliyiz, eleştirmemeli ya da kendilerini olduğundan daha kötü hissettirmemeliyiz."

"Nazik bir kadınsınız ve anlayışlısınız. Tanıştığım çoğu insan böyle hissetmezdi."

"O zaman aptallar. Başka biri olsaydı başının belaya girmeyeceğini söylemiştin. Patronun oğlu muydu?"

"Yeğenim."

Homurdandı. "Pislik. Kovulan kişi o olmalıydı." "Ben kovulmadım. İstifa ettim."

"Tamam, . İstifa ettin. Ve Şef Thornton seni işe aldı. Bu nasıl oldu?"

"Tanıdığım birini ziyaret için şehre gelmişti, emekli olmaya hazırlanan bir ihtiyar. Sanırım yıllar önce birlikte çalışmışlar. Neyse ki benim için, tüm bu tartışma yaşandığında o da ekip odasındaydı. Görünüşe göre yaşlı da yeğeni ve yaptıkları hakkında benim gibi düşünüyordu. Thornton'la benim hakkımda konuşmuş ve sonra bildiğim tek şey

bana bir iş teklif etti. Destiny'de, evlat edindiğim Tennessee eyaletinde hala bir dedektif olacaktım ve yıllardır istediğim bir şey olan yarı zamanlı SWAT görevlisi olacaktım. Hiç düşünmeden karar verdim."

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi, ona bu şekilde sarıldığı için hâlâ hayretler içindeydi. Ona sarılmak, onu sevmek, hayal bile edemeyeceği kadar bir şanstı. Eğer bir şeyi değiştirebilseydi, değiştireceği tek şey oturma odasında kollarında uyuyakaldıktan ve onu yatağa taşıdıktan sonra ışıkları açık tutmak olurdu. Bütün gece burada uzanıp onun güzel yüzüne bakmayı, ışığın parlak sarı saçlarında nasıl parladığını görmeyi çok isterdi.

"Tamam," dedi. "Daha fazla soru için hazırım. Sor bakalım." Kızın saçlarını düzeltti ve bekledi. "Donna?"

Dudaklarından, küçük bir kedinin hava üflemesi gibi yumuşak bir çıktı. Sonra kesinlikle hanımefendiye yakışmayan bir horlama sesi çıkardı.

Güldü ve ona sıkıca sarıldı. Horlayan kendisi olduğu halde onu suçlamıştı. Onunla bu konuda dalga geçmek için sabırsızlanıyordu. Ama şimdilik beklemek zorundaydı. Gerçekten çok . İki de yorgundu ve de uykuya ihtiyacı vardı.

Onun yanına yerleşip battaniyeyi ikisinin üzerine örttüğünde, göğsünü bir suçluluk duygusu sıktı. Destiny'de bir daha polis olması için işler pek iyi görünmüyordu. Ki bu iyiydi. Çok sevdiği Tennessee'de olduğu sürece başka bir yere gidebilirdi. Ama Donna, Destiny'de doğmuş ve orada büyümüştü. Ailesi oradaydı.

Bunu bilmek için ona yakıcı sorular sormasına gerek yoktu. Aylardır onunla birlikte çalışıyordu ve sadece dinliyordu. Ailesi, umutları ve hayalleri hakkında özgürce konuşmuştu. Ve hepsinin merkezinde Destiny'de yaşamak vardı. Ondan bundan vazgeçmesini, başka bir yere gitmesini isteyebilir miydi? Cevap, düşünmesi bile gerekmeyen bir şeydi. Destiny dışında her yerde mutsuz olurdu.

Bu da birlikte bir gelecekleri olması ihtimalinin sıfır olduğu anlamına geliyordu.

Donna'nın uykusuzluğundan faydalandığı için hissettiği suçluluk duygusundan daha da kötüsü, SWAT ekibindeki arkadaşları için zamanın nasıl daraldığının farkına varmasıydı. Birkaç gündür kayıplardı. Kaç kaçırma kurbanı bu kadar uzun süre alıkonulmuş ve sağ salim geri getirilmişti? İstatistikleri bilmiyordu ama oldukça iç karartıcı olduklarını tahmin ediyordu. Yarın Donna'yla birlikte tam gaz gitmeleri gerekiyordu.

ve arkadaşlarını bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Çünkü onları arayan başka kimse yokmuş gibi hissediyorlardı.

Saat işliyordu. Ve sayıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Utangaç olmak Donna'nın doğasında hiç olmamıştı. Belki de dört kızın en büyüğü olmak insana bunu yapıyordu. Çok küçük yaşlardan itibaren hem arkadaş hem de anne tavuk olmuştu ve olmaya hiç vakti olmamıştı. Küçük kız kardeşlerinin okulda ya da okuldan sonra, anne ve babası işten eve gelmeden önce bir şeylere bulaşıp kendilerini öldürmemelerini sağlamakla çok meşguldü. Ama bu sabah yanaklarında sıcaklık hissetmeden Blake'e zar zor bakabiliyordu.

Dün gece yaptıklarından utandığı için değil - ki muhtemelen onun düşündüğü de buydu. Ama adamın her öpücüğünü, dilinin kızgın teninde her gezinişini, vücudunun onunkine her sokuluşunu düşünmeden . Ve o kadar tahrik olmuştu ki, ona çok uzun süre bakarsa, prezervatif olsun ya da olmasın üzerine atlayacağından korkuyordu.

Bu yüzden duş aldı, giyindi ve o masada oturup yanlarında getirdikleri dosyaları , o da odaya servis edilen tost ve meyve suyundan oluşan kahvaltısını seksiyonel kanepenin en ucunda yedi. Onun ara sıra bakışlarını ve sorgulayıcı bakışlarını hissedebiliyordu. Ama odadaki fille yüzleşmektense yemeğiyle ilgileniyormuş gibi davranmaya dikkat ediyordu. Seviştikten sonra onu bu kadar huzursuz ediyorsa, bugün nasıl çalışacaktı? Bir şekilde düşüncelerini değiştirmesi gerekiyordu. Düşüncelerini değiştirmenin dava üzerinde çalışmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Uçakta Sanchez'i hapisanede ziyaret edebileceğinden bahsetmişti. Ama bir uyuşturucu baronuyla konuşmanın zaman ayırmaya değeceğini emin değildi. Eğer cinayet ve kaçırma emrini o veriyse, bunu itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Ve eğer onun için ipleri elinde tutan ve ziyaretçilerini takip eden güçlü biri varsa, bu Blake ve onun için tehlikeli olabilirdi.

FBI bile olabilir.

Görünüşte, federallerin Sanchez'in cebinde olması mantıklı değildi. Ne de olsa, ona karşı bir dava oluşturmak için birkaç yılını operasyonuna sızarak geçiren onlardı. Grant ya da ona bağlı çalışanlar neden tüm bu sıkı çalışmayı tehlikeye atacak bir şey yapsınlar ki? Ve bunun ne anlamı vardı?

Destiny'nin SWAT ekibiyle ne ilgisi var? Başlantılar oradaydı, tam önünde. Ama onları tam olarak bir araya getiremiyordu. Yine de, bir şekilde gerçekten uyduklarını iliklerine kadar biliyordu. Sadece resmin netleşmesi için doğru bilgiye, tek bir veri parçasına ihtiyacı vardı. Bu da Grant hakkında bilgiye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Onun yaşadığı kasabada olmaları ne kadar uygun?

Telefonunu eline aldı ve internette gezindi. İhtiyacı olan bilgiyi elde etmenin bu kadar kolay olması onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti.

Tipik olarak, basit bir Google araması birinin ev adresini ortaya çıkarmazsa, o zaman yol sosyal medyaydı. İnsanlar türlü kişisel bilgilerini internette paylaşıyor, bu bilgileri kendilerine karşı kullanabilecek yabancılara ne kadar kendilerini ifşa ettiklerini asla fark etmiyorlardı. Ve Grant, şaşırtıcı bir şekilde, bir istisna değildi.

Kayıtlı olmayan bir telefon numarasına sahip olacak kadar akıllıydı ve adresini her zamanki yerlerde kayıtlı tutmayı başarmıştı. Donna'nın bulabildiği herhangi bir sosyal medya hesabı da yoktu. Karısının ve çocuklarının bile sosyal medya hesapları yok gibiydi.

Ama arkadaşları yaptı.

Sadece birkaç gelişmiş arama, Donna'yı Richard Grant'tan karısına ve iki kızına, kızlarının sosyal medyada paylaştığı ve tüm dünyanın görebileceği resimler de dahil olmak üzere pek çok şey paylaşan arkadaşları aracılığıyla götürdü. Grant ailesinin evindeki doğum günü partilerinin resimleri, kızların sokaktaki bir oğlanın arabasına yaslanmış resimleri, uygun bir şekilde bir sokak tabelasının ve bir posta kutusunun yanında. Bu, Donna'ya Grant'in evinin tam adresini vermektir.

Web tarayıcısındaki harita özelliğini kullanarak sokak görüntüsü için konumu sıfırladı. Hem araziye hem de evin kendisine ilk kez iyice baktığında neredeyse dili tutulacaktı. Vay canına.

Temsilci Knoxville'in batısında, her evin geniş ve bakımlı çimenliklere sahip olduğu, hafifçe inişli çıkışlı tepelerin arasından dolanan bir mahallede yaşıyordu.

Alt bölüm - eğer bu kadar büyük bir şeye bu kadar yaygın bir isim verilebilirse - Craftsman bungalovları, geniş Colonial Revivals, Tudors ve hatta çiftlik evlerinin eklektik bir karışımıydı. Bazıları büyük, bazıları küçük, hepsi de pahalıydı. Güzel bir göl -Fort Loudon Gölü- uzaktan parıldıyordu. Ve her araba yolunda bir BMW, bir Mercedes ya da adını bile bilmediği başka bir pahalı araba vardı.

Grant'in evi diğerkleri gibi konak büyüklüğünde değildi. Ama bir baraka da değildi. Muhtemelen üç bin metrekarenin biraz üzerindeydi. Bir buçuk katlıydı, muhtemelen ikinci katta birkaç yatak odası ve bir banyo vardı. Ama Donna'nın nefesini kesen birinci kattı.

Evin dış cephesi yığma taş ve sedir ağacından yapılmıştı; duvarlar boyunca süslü pencereler ve tatlı pembe çiçeklerle dolup taşan kutular vardı. Çimler koyu yeşildi ve sanki bir makasla tımar edilmiş gibi görünüyordu.

"suyu akacakmış gibi ," Blake'in derin sesi odanın öbür ucundan düşüncelerine karıştı. "Seni bu kadar büyüleyen ne?"

"SSA Grant'in evi. Sequoyah Hills diye bir mahalle duydun mu hiç?"

"Sequoyah Hills mi? Orada mı yaşıyor?"

"Evet."

"Ortalama bir FBI ajanı yılda yüz bin doların altında kazanıyor. Grant'in seviyesinde, iki doların altında, muhtemelen otuz ya da kırk dolara yakın bir para kazanıyor. Sequoyah Hills'de yaşamayı nasıl karşılayabilir?"

"Ben de bunu merak ediyordum."

Odayı geçti ve şimdi onun yanında oturmuş, omzunun üzerinden ajanın evinin sokak seviyesindeki resmine bakıyordu. "Bunun onun olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Onu bulmak için muazzam miktarda araştırma yapmak gerekti ama buldum."

"Sosyal medyada on dakika mı?"

Sırıttı. "Beş. Sence rüşvet mi alıyor? Belki de Sanchez ona başka tarafa bakması ya da davayı kasıtlı olarak batırması için el altından para ödüyordur."

Başını iki yana salladı. "Eve bakarak böyle bir sonuca varmazdım. Büro onun nerede yaşadığını biliyor. Evi satın almak için paranın nereden geldiğini bildiklerinden eminim. Evli mi?"

"Gerekli karısı ve iki çocuğu var, evet. Kızları, ikisi de ergen."

"O zaman ya karısının çok iyi maaşlı bir işi var ya da paralarını eski yöntemlerle . Miras yoluyla."

"Olabilir. Kirli olmadığına ikna olmuş değilim," dedi.

"Onun kirli olmadığını söylemedim. Sadece bunun parayla ilgili olduğunu düşünmüyorum. Haksız kazançlarını herkesin önünde sergilemeyecek kadar akıllıdır." Eve doğru el salladı.

ekranında. "Bu sabah ben de onu araştırıyordum. Tertemiz, mükemmel bir FBI ajanı imajı çiziyor. Kelimenin tam anlamıyla bulabildiğim tek şüpheli şey Sanchez davasının ertelenmesi ve sana ve bana davranış biçimi. Son zamanlarda ona yük olan bir şey oldu ve onu bazı şüpheli kararlar almaya zorladı. Bu son olayın ya da durumun ne olduğunu bulmamız gerekiyor ki arkadaşlarımızı kimin tuttuğuna dair izleri takip edebilelim."

"Arkadaşlarımız mı? Benim arkadaşlarım değil mi?"

Derin bir iç geçirdi. "Arkadaşlarımız. Onları özlüyorum ve bunun olacağını hiç düşünmemiştim. İnanabiliyor musun, Dillon'ı bile."

"Buna inanıyorum. Şaşırmadım bile. Hepimizin senin üzerinde büyüdüğünü biliyordum. bunu fark edene kadar sadece bir zaman meselesiydi. Şefin ofisinde, Grant fidye notuyla ilgili izlenimlerimizi sorduğunda, 'biz böyle konuşmayız' demiştin. *Ben konuşurum* demedin. *Biz* dedin. İşte o zaman bizden biri, takımın bir parçası olduğunu anladım. Sadece henüz bunu fark etmemiştin."

"Tüm bunları *biz* kelimesinden mi anladın?" Omuz silkti.

"Belki de haklısın," diye itiraf etti. "Ama şu anda arkadaşlarımızı eve getirmeye odaklanmamız gerekiyor."

"İşte bu yüzden otelden ayrılıyor ve bir yolculuğa çıkıyoruz." Onunla yüzleşmek için döndü. "Grant'in evine gireceğiz."

* * *

BU KEZ şok olma sırası Blake'teydi, tıpkı Donna'nın şefin ofisinde Grant onları yalancılıkla suçladığında olduğu gibi ağzı açık kalmıştı.

Adil olmak gerekirse, öyleydiler.

Boğazını temizledi ve ifadesinin çılgınlığı kolayca silinebilecekmiş gibi yüzünü ovaladı. Ama hayır. Karşısında duruyordu, yüzünde kararlı bir ifade vardı ve çirkin fikrini savunmaya tamamen hazırды. Ve kesinlikle çirkindi.

"Neden?" diye sordu. O anda tek yapabildiği buydu.

"Çünkü o da bir şekilde bu işe bulaşmış durumda. Ve ona soru sorabileceğimiz gibi bir şey değil. Böyle bir adamın ev ofisi olduğuna şüphe yok. Ve

Bir ofisin olduğu yerde dosyalar, yapılacaklar listesi, takvimler ve tüm bunları anlamlı kılacak bir ipucu sağlayabilecek pek çok şey vardır."

"Yani hapse mi girmek *istiyorsun*?"

Gözlerini devirdi. "Yakalanmazsak hapse girmeyeceğiz." "Tabii, doğru.

Çünkü bir özel ajanın aklına asla

Evinde güvenlik alarmı ve güvenlik kamerası olması gerekiyor. Ve meraklı komşuları onun ve ailesinin şehir dışında olduğunu bilmeli.

Evet, kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Kollarını kavuşturdu. "Amaç bu. Planımı duymak ister misin?" "Elbette.

Aydınlat beni. Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?

Dikkat çekmek mi, kameralara yakalanmak mı, yoksa yakalanmak mı?"

"Öncelikle, alaycı olmayı bırak. Hiç yardımcı olmuyor."

"Bağışlayın beni. Ne düşünüyordum

ki?" Gözleri kısıldı.

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, . Bana planı anlat. İğneleyici yorumlarımı sonuna kadar "

Başını salladı ama devam etti. "Üniversitede okurken yaptığım işlerden biri bir güvenlik şirketindeydi. Alarm sistemi kurucusu ve dağıtıcısıydılar. Sebze konservesi fabrikalarının hatları durdurup etiketleri nasıl değiştirdiğini bilirsiniz. Aynı ürün ama farklı markalar için kutuların dışını değiştiriyorlar?"

"Aslında, hayır. Bunu yaptıklarını fark etmemiştim. Kulağa yasadışı olması gerekiyormuş gibi geliyor."

"Katılıyorum, ama öyle değil. Ya da en azından güvenlik şirketi ne yaptıklarını anlamama yardımcı olmak için bu örneği kullandığında öyle değildi."

"Kendi markaları altında satmak ve dağıtmak üzere diğer şirketler için sistemler mi ürettiler?"

"Aynen öyle. Sattıkları sistemlerdeki çeşitli bileşenler hakkında müşteri adaylarının sorularını yanıtlayan 1-800 operatörlerinden biriydim. Elbette tüm bilgiler bilgisayar sistemindeydi, bu yüzden sadece sorularını giriyordum ve karşıma şemalar, genel sorular ve cevaplar çıkıyordu. Ancak sistemleri ekrandan okuyormuşuz gibi görünmeyecek kadar iyi bildiğimizden emin olmak için sürekli eğitim alıyorduk. Sistemleri, nasıl devreye sokulacaklarını, nasıl devreden çıkarılacaklarını, nasıl geçersiz kılınacaklarını gösteriyorlardı. Anladınız mı?"

"Maalesef öyle. Grant'in alarm sisteminin özelliklerini tanıyacağınızı ve onu etkisiz hale getirebileceğinizi düşünüyorsunuz."

"Yapabileceğimden yüzde doksan dokuz eminim, evet. Çalıştığım şirket piyasanın yüzde doksan dokuzuna alarm dağıtıyordu. Kameraya yakalansak bile, içeri girdikten sonra bizi sistemden silebilirim. Kimse orada olduğumuzu bilmeyecek. Girdik ve çıktık, sorun yok, yaygara yok."

"Peki ya komşular?"

"Sabahın tipik iş çıkış saatini biraz geçtik. Çoğunun işte olması gerekirdi. Ama öyle olmasalar bile, tek yapmamız gereken oraya aitmişiz gibi davranmak. Sokağın aşağısı yerine ön tarafa park etmek. Ön kapıya kadar sanki orada olmaya hakkımız varmış gibi yürüelim. Şüpheli davranmadığımız sürece kimse bizi dikkate almayacaktır."

"Çok riskli. Biri polisi arayabilir, özellikle de komşulardan biri evde bakıcılık yapıyorsa. Çok fazla değişken var."

"Bir üniforma mağazasına uğrayıp tulum ve alet kemeri alabilir, bir şeyleri tamir etmek için oradaymışız gibi görünebiliriz. Herkesin ev tamiratına ihtiyacı vardır. Evin dışında dolaşp çatıyı işaret ederek bir şeyi tamir etmek için en iyi yaklaşımı bulmaya çalışıyormuş gibi yapabiliriz. Aslında, bunu gerçekten sevdim. Bu şekilde şüphe uyandırmadan arka bahçeye girebiliriz. Ayrıca alarmı komşuların göremeyeceği şekilde devre dışı bırakmak çok daha az riskli."

"Hayır."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hayır mı? ama. Bu harika bir plan. Düşündüğüm gibi düşük riskli."

"Kesinlikle olmaz. SSA Grant'in evine girmeyeceğiz ve bu son sözümüz."

Bölüm On Dört

"Beni bir federal ajanın evine zorla girmeye ikna ettiğine inanamıyorum." Blake tiksintiyle başını salladı.

"Çatıyı işaret ediyor olman gerekirdi, kafanı sallaman değil." Donna, Grant'in ön kapısından yaklaşık yirmi metre ötedeki pembe çiçekli kızılçık ağaçlarından birinin yanında dururken bir panoya sahte notlar karaladı. İkisinin de giydiği lateks eldivenler, kılık değiştirmek için giydikleri mavi tulumlara uygun iş eldivenleri değildi. Ama en azından eldivenler parmak izi bırakmamalarını sağlayacaktı. Umarım kimse ellerini fark etmez ve bir şeylerin ters gittiğini anlamazdı.

Blake işaret etti. "Bak. Zona."

"Evi işaret ederken gerçekten baksaydın yardımı olurdu," diye mırıldandı.

İç çekişi bir atı bile devirebilirdi.

"Koreografin üzerinde çalışmamız gerekiyor," dedi. " gel. Arka tarafa geçelim ve şu işi bitirelim."

Alet kemerlerinden sarkan çekiçler ve tornavidalar, yemyeşil, bakımlı çimlerin arasından evin garaj tarafına doğru yürürken şingirdadı. Çit yoktu, bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. İyi, çünkü herhangi bir kilit konusunda endişelenmeleri gerekmiyordu. Kötü, çünkü bu tamamen gözden uzak olmadıkları anlamına geliyordu. Evin arkasındaki ve bir tarafındaki komşuların yüksek mahremiyet çitleri ve geniş arka bahçeleri vardı, bu da yardımcı oldu. Ancak komşular diğer taraftaki evde oturuyor olsalardı her şeyi görebilirlerdi. Bu nedenle, sanki bir tür teftiş yapıyorlarmış gibi çatıyı, olukları ve evin çeşitli bölümlerini göstererek arka bahçede de aynı numarayı yapmaları konusunda ısrar etti. Arka verandada, camın arkasından baktı. İçerideki kapının hemen solunda bir güvenlik alarmı tuş takımı kırmızı ışığı uyarı için yanıp sönüyordu.

İşte o zaman battıklarını anladı. "Sorun ne?" diye sordu.

Geri çekildi ve kapının solundaki pencereyi inceliyormuş gibi . "Bir sorun olduğunu düşündüren ne?"

"Donna."

Omuzları çöktü. "Sana çalıştığım şirketin ülkenin bu bölgesindeki alarmların yüzde doksan dokuzunu ürettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Grant diğer yüzde biri satın aldı."

Gözlerini kırptırdı. "Alarmı devre dışı bırakamazsın." "Hayır, yapamam."

Evin etrafında dolaşırken önünden geçtikleri çok sayıdaki kameradan birine bakarken çenesi gerildi.

"Başını aşağıda tutmak isteyebilirsin," dedi. "Çünkü varlığımızı kayıtlardan silemeyeceğim."

Yemin etti. "Ne tür bir alarm sistemi bu?" "Fark eder mi?"

Adam ona baktı, sabrının olduğu belliydi. "Tamam, tamam." Ona bilgileri verdi.

Telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Geçmiş olan bir tek sen değilsin." Rehberinde gezindi. "Askerlik günlerim boyunca bir ya da iki alarmı etkisiz hale getirdim. Ve muhtemelen diğer yüzde birle de uğraşmış olan bir arkadaşım var." Arama düğmesine bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bundan otelde bahsedemez miydin?"

"Senin suç dolu hayatını teşvik etmek istemedim." Ondan uzaklaştı. "Evet, Jack. Hey. Biliyorum, biliyorum. Çok uzun oldu. Çok daha önce aramalıydım."

Kollarını kavuşturdu, adam daha önce kendisinin bile duymadığı alarm terminolojisini ortaya atarken başını salladı. Konuşurken pencerelere ve kapılara baktı, kameraları inceledi, hatta evin sonundaki bir elektrik kutusuna giden telefon hattı gibi şeyi takip etti. Telefonu kapattı ve ardından paneli açmaya çalıştı.

Donna onu takip etti. "Ne kadar süredir ordudasın?"

Parmaklarını kutudaki bazı kablolarda gezdirdi ve omuz silkti. "On yıl. Neden?"

"Sadece birkaç yıllığına geldiğini ve yeniden askere gitmek istemediğini söylemiştin."

"Hayır. Kariyer yapmamaya karar verdiğimi söyledim. Sadece birkaç yıl için geldiğimi düşündünüz." Alet kemerinden bir tornavida ve tel makası çıkardı. Hareketleri emin ve hızlıydı, şurayı kesiyor, burayı yeniden yönlendiriyor, bazı kabloların kaplamasını kesiyor ve onları başka bir setle birlikte büküyordu.

"Orduda tam olarak ne yapıyordun?" diye sordu, son derece pahalı bir alarm sistemini hiç çalmadan titizlikle yok eden adamın sakın tavrına hayret ederek.

Bir kabloyu daha kesip paneli kapattıktan sonra ona baktı. "Sana söyledim ama seni öldürmek zorunda kalırım."

"Ha ha."

Aletlerini kemerine geri soktu. "Bize zaman kazandırdım ama çok fazla değil. Çabuk olmalıyız, girip çıkmalıyız."

Onu arka kapıya kadar takip etti ve alet kemerindeki tornavidaya uzandı.

"İçeri geliyor musun?"

Başını yukarı kaldırdı. Blake aile odasının hemen içinde duruyordu. Fransız kapısı ardına kadar açık duruyordu.

"Nasıl yaptın?"

Döndü ve evin sağ tarafındaki koridora yöneldi. Kapıyı kapattı ve ona yetişmek için koşmaya başladı. Koridordaki tüm kapılar açıktı, bu da ofisi bulmayı kolaylaştırıyordu. Adam sağdaki son odada gözden kayboldu ve kadın bir kez daha ona yetişmek zorunda kaldı.

Masa sandalyesine oturdu ve büyük kiraz ağacından masanın üzerinde duran bilgisayara doğru ilerledi. Monitörü açıp tuşlara dokunduktan sonra sandalyesini geriye itti. "Bilgisayar dehası değilsen, sabit diskinden işe yarar bir şey alamayız. Şifre korumalı."

Elini kalbine bastırdı. "Yani sana casusluk okulunda şifreleme algoritmalarını nasıl kıracağını öğretmediler mi?"

Bir masa çekmecesini açtı ve karıştırdı.

Gözlerini adama dikmiş, iğneleyici bir karşılık bekliyordu. O cevap hiç gelmedi. "Blake?"

"Hı-hı?" Başka bir çekmeceyi açtı. "Sen... sen bir casus muydun?"

Telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. "Hesaplamalarım doğruysa, evden çıkmadan önce yaklaşık on beş dakikamız daha var."

Burada. Bulmayı umduğunuz bu inanılmaz kanıtı arıyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Seninle konuşmamız gerek."

"Evet. Biliyorum. Belki daha sonra. Arkadaşlarımızı kurtardıktan sonra mesela."

Neyin tehlikede olduğunu hatırlatması onu harekete geçirdi. Çalışmak ve her şeyi okumak için yeterli zamanları olmadığından, kızların yatak odalarından birinden bir kitap çantası aldı ve herhangi bir şekilde duygusal olmadığını umduğu kirli, lekeli bir çanta seçti. Çantaya bir randevu defteri, üzerinde el yazısıyla notlar olan bir takvim ve Sanchez davasıyla ilgili görünen birkaç dosya koydular.

Blake telefonunu tekrar kontrol etti. "Beş dakika. Kontrol etmek istediğin başka bir yer var mı?"

"Bu ofis sadece koca için gibi görünüyor. Ya karısının da bir ofisi varsa? Orada işe yarar bir şeyler olabilir."

Başıyla onayladı ve koridordan, oturma odasından ve mutfaktan geçerek evin diğer tarafına doğru aceleyle ilerlediler. Bu tarafta da, kesinlikle daha kadınsı bir dekorasyona sahip, eşdeğer bir ofis vardı. Tıpkı diğerinde olduğu gibi burada da bir randevu defteri buldular. Onu da koleksiyonuna ekledi ve pencerenin yanındaki bir dizi dosya dolabına yöneldi.

"Hayır," dedi Blake, ona gitmesini işaret ederek. "Vakit yok." "Ama ben sadece-"

"Donna. Bir dakika içinde dışarı çıkmazsak, hareket sensörleri tekrar devreye girecek ve alarmı çalıştıracak. Zamanımız kalmadı."

İsteksizce odadan parmakları dosyaları aramak için kaşınıyordu. Blake elini kızın sırtına koyarak onu koştırmaya teşvik etti. Fransız kapılarından hızla çıktılar ve Blake kapıları arkalarından iterek kapattı. İçerideyken yeşil olan alarm tuş takımındaki ışık şimdi kırmızıya dönmüştü. Alarm yeniden devreye girmişti.

"Vay canına. Tam zamanında çıktık." Titreyen bir nefes aldı. "Belki, belki de değil. Çabuk ol." Adam onun kolunu tuttu ve onu Arka bahçeden koşar adımlarla arabalarını park ettikleri evin garaj tarafına geçti. Anahtarlığı tıklatarak kapıların kilidini açtı. "Atla."

Yolcu koltuğuna atlayıp kitap çantasını yere bırakırken kalbi göğsünde çarpıyordu. Arabayı sakın bir hızla garaj yolunda geri geri sürerken Blake'in yüzünün kenarından bir ter damlası süzüldü.

Ama sürekli aynaları kontrol ediyor, caddenin aşağısına ve yukarısına bakıyordu. Yola çıkar hızlanarak bloğun sonuna kadar gitti ve köşeyi döndü.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi emniyet kemerini yerine takarken.

"Hayır. Ben başka bir yoldan gidiyorum. Her ihtimale karşı." "Ne olur ne olmaz?"

Sanki bir işaretmiş gibi, arkalarından siren sesleri duyuldu; az önce bulundukları sokağın yönünden Grant'in evine doğru geliyorlardı. Eğer geldikleri yoldan gitmiş , polis arabasının ya da arabalarının yanından geçip gitmiş olacaktı. Polisin onları kenara çekip çekmeyeceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Adam polisten kaçarken mahalleden ustalıkla uzaklaşırken ikisi de bir şey söylemedi. Ve ikisinin de bildiği şeyi yüksek sesle söyleme zahmetine girmediler - bir kurşunu atlatmışlardı, neredeyse yakalanıyorlardı. Eğer Blake onu gitmeye zorlamamış olsaydı, muhtemelen şu kelepçeli olacaktı. Peki bunun SWAT ekibindeki arkadaşlarına ne faydası olacaktı?

"olaydan sonra Sanchez'i görmeye gitmek istedim," dedi otoyolda bir rampadan yukarı çıkarken.

"Çok riskli. Bence doğruca Destiny'ye gitmeliyiz."

"Aynen öyle hissediyorum. Evim şehre giderken yolumuzun üzerinde, orada durup bir şeyler yeriz, bu arada da haksız kazançlarımızı gözden geçiririz diye düşündüm. Ondan sonra Sanchez konusunu hâlâ araştırmak istiyorsak, Maloneyville Yolu gözaltı tesisindeki bir arkadaşımı arayıp işe yarar bir bilgisi olup olmadığını sorabilirim."

"Maloneyville?"

"Knox County'nin hapishane sisteminin bir parçası. Büyük olasılıkla Sanchez şimdilik orada tutuluyor ve ziyaretçilerinin onu görmeye gideceği yer de orası - ziyaretçilere izin verildiğini varsayarsak. Bu kadar yüksek profilli biri olduğu için onu sadece avukatının ziyaret etmesini kısıtlamış olabilirler."

On Beşinci Bölüm

İki saat sonra, Blake'in Destiny'nin eteklerindeki loft tarzı evinin mutfak bölümündeki geniş maun masada oturuyorlardı. Yol üzerindeki bir şarküteriden aldıkları sandviçler karınlarını doyurmuştu. Grant'in evinden çalınan dava dosyaları, randevu defterleri ve evraklar neredeyse masanın üstünü kaplıyordu. Son bir saattir onları gözden geçiriyorlardı.

Donna sandalyesinde doğruldu, gerindi, eklemleri patladı.

Blake sese doğru baktı, sonra kalemini bir dosya klasörünün üzerine fırlattı ve arkasına yaslandı. "İyi misin? Sana bir şey getireyim mi?"

"Bir kayropraktör iyi olurdu. Kendimi insan simidi gibi hissediyorum." Ayağa kalkıp biraz daha gerindi ve oturma odasını belirleyen bir grup kanepeye doğru ilerledi. "Muhtemelen bu ahırın önünden yüzlerce kez geçtim ve içerisinin über havalı bir çatı katı gibi göründüğünü hiç bilmiyordum. Nasıl oldu da burada yaşadığını hiç bilmedim?"

"Hiç sormadın."

İçinden suçluluk duygusu aktı. "Haklısın. Ben yapmadım. Hiçbirimiz yapmadık. yapmalıydık. Seni dahil etmek için daha çok çalışmalıydık. Bunca zaman senin soğuk davrandığını, inatçı olduğunu, takımın bir parçası olmayı reddettiğini düşündüm. Hiç senin tarafından bakmaya çalışmadım, belki de hiç hoş karşılanmadığını hissettin, bu yüzden bize katılmaya çalışmadın. Özür dilerim Blake. Gerçekten üzgünüm."

Ayağa kalktı ve ona doğru yöneldi. Uzun bacakları aralarındaki mesafeyi kapattı ve aniden onun önünde durarak çenesini kaldırıp ona bakmasını sağladı.

"Ortalıkta dolaşan bir sürü suçlama var" dedi. "Her iki tarafta da. Bugün gördüğünüz gibi benim geçmişim biraz sıra dışı. Knoxville'deki ofise uyum sağlamakta zorlandım çünkü geçmişim hakkında konuşamıyordum. Aynı zorluk burada Destiny'ye de yansıdı."

"Süper gizli casusluk geçmişin mi?" Kaşlarını oynattı. "Çok gizli geçmişim. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Ellerini göğsünün önünden yukarı kaydırarak boynunun arkasında birleştirdi. Ya da o kadar uzağa ulaşabilseydi ulaşırdı. Bununla yetinmek zorunda kaldı.

Parmak uçları zar zor birbirine değiyordu. Nefis bir şekilde uzundu.

"Bununla yaşayabilirim," dedi. "Ve kendini hırpalamayı bırakmalısın. Geri kalanımız neredeyse tüm hayatımız boyunca burada yaşadık. Aramızda yaş farkları var. Hepimiz aynı sınıflarda okumadık ya da birlikte mezun olmadık. Ama Destiny'de büyüme deneyimini paylaşıyoruz. Ve siz, dedektif ekibimize ve SWAT ekibimize kabul etmek zorunda kaldığımız, buralı olmayan, dışarıdan gelen ilk kişisiniz. Yabancılar karşı dostane ve misafirperver olmakla gurur duymamıza rağmen, ekibimize birini getirdiğimizde misafirperverlik konusunda oldukça başarısız olduk. Umarım daha iyisini yapma şansımız olur - seninle tekrar ekibimizde oluruz."

Eğildi ve onu öptü, neredeyse başladığı anda biten yumuşak bir öpücük bu. Ama o kadar tatlıydı ki, ağlamak istemesine neden oldu.

Bu adama karşı gerçekten kötü hisleri vardı.

Ona gülümsedi. "Bu ne içindi?"

Adam başını salladı ama ona kelimelerle cevap vermese de, kadın onun gözlerindeki gerçeği gördü. Neyin yanlış gittiğine dair ortak bir anlayış. Bunu düzeltme arzusunu. Sonunda onu "anlayan" birini bulmuş verdiği rahatlama. O da aynı şekilde hissediyordu ve ona bakarken gözlerinden aynı duyguları okuduğunu umuyordu.

Boğazının derinliklerinden ona bir aslanı hatırlatan bir ses çıkardı. Sonra onu tekrar öpüyordu. Bu sefer gerçekten öpüyordu. Duyduğu tüm klişeler gerçek olana kadar öpüyordu onu; dizleri titriyor, oda dönüyor, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Geri çekildiğinde nefesi kesilmişti ve gözlerinde pişmanlık vardı.

"Blake?"

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Ama işimize geri dönmeliyiz." Bir kez daha, ona duyduğu hayranlığın kendisini saptırmasına izin vermişti.

Utanç ve suçluluk duygusu içinde parladı ve kollarından itmesine neden oldu.

"Haklısın. Bazı şeyleri tekrar kontrol etmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Bayan Grant'in randevu defterindeki kayıtları. Sonra notları karşılaştırabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Ben görsel bir insanım. Dolabımda bir beyaz tahta var. Bir süredir kullanmadığım bir şey. buraya getireceğim, böylece elimizdekileri yazabilir ve anlamlandırmaya çalışabiliriz. Doktor Brookes'u da arayıp otopsi ve aldığı örnekler hakkında konuşurum diye düşündüm. Memur Lynch'i son aramamda yeni bir şey çıkmadı. Laboratuvardan hâlâ bir sonuç gelmedi."

toplanan örnekler. Lynch'in eldivenlerinizi gönderdiği özel laboratuvar henüz DNA sonuçlarını almadı. Birkaç gün daha sürmesi gerekiyor. Çoğu laboratuvar gibi birikmiş işleri var. Olay yeri hakkında işe yarar bilgi almak için Brookes'a geri döndük. Belki bana gördüklerini, kokladıklarını, izlenimlerini, okumamız gereken otopsinin sterilize edilmiş versiyonunda yansıtılmamış olabilecek şeyleri anlatabilir."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Lynch'in ekibin araçları hakkında herhangi bir raporu var mı? Onlara ait olmayan herhangi bir parmak izi bulundu mu?"

"Onu tekrar arayıp öğreneceğim. Cezaevindeki bağlantımı da arayıp Sanchez'in avukatı dışında ziyaretçisi olup olmadığını öğreneceğim. Şüpheli ama sormaktan zarar gelmez."

Başıyla onayladı ve randevu defterini aldı. Sonra Blake beyaz tahtayı masanın üstüne yerleştirip arkasındaki duvara yaslarken o da telefon görüşmeleri yapmak için diğer odaya yöneldi. Her ikisi de görüşmelerini bitirdikten sonra notlarını topladılar ve sırayla beyaz tahtaya madde işaretleri eklediler. Blake'in notları, ortasına çizdiği dikey çizginin solunda yer alıyordu. Donna'nın notları sağa gitti.

"Bence bunları yüksek sesle okumalı ve sonra tartışmalıyız," dedi.
"Seninkiyle başlamak ister misin?"

"Elbette." Satırın sol tarafındaki her bir mermiyi okudu.

"Randy Carter, öldü, ölüm nedeni ağır organ yetmezliği, birden fazla kurşun yarası, hepsi aynı silahtan, dokuz milimetrelik kurşunlar. Giysilerde çamur izleri ve mineral kalıntıları var. Lif kanıtı yok.

"Şef Thornton, Dillon Gray, Chris Downing, Max Remington, kayıp.

"Ekiplerin araçlarında bulunan tüm parmak izleri tasnif edilmiş ve tanımlanmıştır. Bunun sonucunda herhangi bir ipucu elde edilememiştir.

"Ahırdaki kısmi ayak izi dışında ayak izi kanıtı yok.
Yağmurla yıkandığını varsayalım.

"Sanchez'in uyuşturucu davası, SSA Grant'ın talebi üzerine SWAT ekibinin kaybolduğu gün ertelendi.

"Grant'in kıdemli ajanlarından Colin Lopez, duruşmanın ertelenmesinden bir hafta öncesinden beri her gün Knoxville'e gidip Sanchez'i ziyaret ediyor. Ziyaretler her zaman yaklaşık beş dakika sürüyor-"

"Bekle," diye durdurdu Donna onu. "Hapishanedeki bağlantın sana bunu mu söyledi, Lopez hakkında?"

Başını salladı.

"Lopez'in oraya neden gittiğini biliyor mu? Sanchez'in avukatının bundan haberi var mı?"

"Anlayabildiğim kadarıyla avukat ziyaretlerden haberdar ve buna karşı. Ama Lopez'i görmek istediğinde ısrar eden Sanchez. Ne konuşulduğuna gelince, kaynağım Sanchez'in FBI'ın iplerini çektiğini, temelde bir pislik olduğunu ve tutmayacağı sözler verdiğini varsayıyor."

"Davanın devam etmesini önlemek için bir anlaşma karşılığında onlara bilgi vermeyi vaat etmek gibi mi?"

"Olabilir. Burada tamamen tahmin yürütüyoruz. Herhangi şey olabilir. Sanchez ya da Lopez'le konuşmayı denememiz gerekebilir."

Tahtaya doğru el salladı. "Tamam, devam et. Benim tarafımı da okuyabilirsin."

"Grant'in ailesinin SWAT ekibi ortadan kaybolmadan birkaç gün önce tatile çıktığı iddia ediliyor.

"Ne Bayan Grant'in ajandasında ne de Bay Grant'in ajandasında hiçbir kayıt yoktu.
Grant'in tatil planlayıcısı.

"Bayan Grant sa randevusunu kaçırdı.

"Her iki kızım da aylardır planlanan bir dans resitalini kaçırdı.

"Grant'in ailesi tatilde değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Kaçırdığınız randevular ailenin gerçekten tatilde olmadığı sonucuna varmanıza mı yol açtı? Bu biraz zorlama gibi görünüyor. Sizi buna inandıran nedir?"

"Kökler."

"Kökler mi? Ağaç kökleri gibi mi?"

Güldü. "Saç kökleri. Karısı şişe sarısı. Evde fotoğraflarını gördüm, koyu renk dipleri vardı."

"Sen bir şişe sarışını değilsin." Sesi boğuktu.

Yüzü alev alev yanıyordu. Boğazını temizledi. "Bayan Grant'in kullandığı salon pahalı, özel ve uzun bir bekleme listesi var. Randevu almak aylar sürüyor. Sahibinin dediğine göre, müşterileri asla iptal etmiyormuş."

"Asla mı?"

"Öyle dedi." Gözlerini devirdi. "Bayan Grant'in köklerini aldırarak için her üç ayda bir randevusu var. Yıllardır oraya gidiyor ve hiçbir randevusunu kaçırmadı. Sözde tatile çıktığı gün bir randevusu vardı. Tutmadığı bir randevu. Ve salonu hiç aramamış. Ondan hiç memnun değiller."

Tekrar tahtaya el salladı. "Ayrıca, kendi çocuğum olmayabilir ama yeğenlerim var. Ve ailelerin her türlü resital konusunda nasıl olduklarını bilirim, özellikle de dans konusunda. Çocuğunuzun dans derslerine katılması gerçekten çok pahalı. Sadece dersler bile çok pahalı ama buna bir de kıyafet masraflarını eklediğinizde bu rakam fırlıyor. Bu muazzam bir para ve zaman yatırımdır. Ve tüm bunlar resitallere kadar uzanıyor. Resitalleri kaçırmazsınız. Nokta."

Gözlerini tahtaya dikmiş, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Donna birkaç maddeyi daha kendisi okumaya karar verdi.

"SWAT ekibinin eşleri için gizemli bir gemi gezisi düzenlenmişti. Kolluk kuvvetlerinin aileleri için bir hayır işi olması gerektiği halde biletleri 'kazananlar' sadece onlardı. Eşler, SWAT ekibi ortadan kaybolmadan bir gün önce ayrıldılar.

"Lopez, tek seferlik hayır kurumunun gemi turunu düzenlemesine yardımcı olmak ve şehirdeki izin sorunlarını aşmak için nüfuzunu kullandı.

"Gemi seyahati bir hayır kurumu tarafından düzenlenmiş olmasına rağmen, seyahatteki TEK kanun uygulayıcı aileler Destiny'dendi.

Knoxville..."

Durdu. Kaşlarını çatma ve gördükleri üzerinde kafa yorma sırası ondaydı.

"Ne oldu?" Blake sordu.

"Gemi seyahati. Lopez'in katılımı Grant ile bağlantılı gibi görünüyor, olan biten her şey gibi. Ve belli ki memurlarımızın eşlerine odaklanmıştı. Ama bunun diğer her şeyden farklı bir yönü var."

Sanki ipuçlarına aynı açıdan bakarsa onun ne düşündüğünü gibi yanına yaklaştı. "Devam et."

"Randy öldürüldü, bu da ekibin geri kalanını rehin alan her kimse işinin ehli olduğunu kanıtlıyor. Tehlikeliler ve bunu bilmemizi istiyorlar, bu yüzden taleplerine boyun eğiyoruz. Sadece, hiç talepleri olmadı."

"Bu da bir fidye davasında mantıklı değil," diye ekledi.

"Doğru. Geciktirme, dikkat dağıtma ve yanlış yönlendirmenin hedefler olduğu sonucuna vardık. Ama neden? Kurbanlarımız, zaman çizelgeleri, herhangi bir kırmızı bayrak kaldırmadı. Ekibimize karşı kin beslediğine işaret edebileceğimiz kimse yok. En azından yakın zamanda baktığımız bir şey yok. Hiçbir şekilde kişisel bir mesele gibi görünmüyor." Dönüp ona baktı.

"Ekibimizin kaçırılmasının rastgele olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Olamaz. Notun hazır ve ekibin bu kadar temiz bir şekilde, geride neredeyse hiç kanıt bırakılmadan götürülmesi için önceden planlanmıştı."

"Evet," dedi. "Planlanmıştı ama demek istediğim, kaçırılanlar başka bir ilçedeki başka bir grup polis de olabilirdi. Destiny'yi sadece konumu nedeniyle seçmiş olabilirler. Bir sürü dağ eteği, ormanlık alan ve uzun kırsal yollar. Burada tanık olmadan birine gizlice yaklaşmak şehirdekinden çok daha kolay. Belki de ekibimiz kaçırın ya da kaçırınların ihtiyaç duyduğu her şeyi karşıladığı için seçilmiştir." Tahtaya doğru ilerledi ve bir madde daha yazdı. *Kurbanların seçiminin konuyla ilgisi yok; amaç diğer kolluk kuvvetleri için dikkat dağıtmaktı. Neyden saptırma?*

Kalemi tepsiye geri koydu ve tekrar Blake'e katıldı. "Çok sayıda kanun adamının dava üzerinde çalışmasını sağlamak, kaçırma olayı ne işe yaradı? Ne gibi somut bir etkisi oldu?"

Blake sanki onun bakış açısını anlamaya başlamış gibi yavaşça başını salladı. "Sanchez davası. Sürekli o konuya dönüp duruyoruz. Duruşma kaçırılma olayı yüzünden ertelendi. Belki de başından beri amaç buydu, davaya ara vermek. Kötü adamların kaçırdığı kurbanlar önemsizdi." Bakışları onunkilere kaydı. "Bizim için değil. Kötü adamları kastetmiştim."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ne demek istediğinizi anladım. Duruşmayı ertelemenin yanı sıra, kaçırılma olayı başlıca tanıkların, Sanchez aleyhine kanıt toplayan FBI ajanlarının şehir dışına çıkmasına ve geçici olarak devre dışı kalmasına neden oldu."

"Öyle görünüyor. Tarihler," dedi ve tahtaya gidip birkaç merminin yanına yazdıkları tarihlere dokundu. "Hepsi aynı hizada. Bayan.

Grant ve çocukları, adamlarımız kısa bir süre önce kasabadan ayrıldılar.

Kaçırılan memurların eşleri de aynı zamanda şehir dışına gönderildi.

Bu neyi başardı? Kadınları ve çocukları tehlikeden kurtardı. Aklıma gelen tek şey bu. Ama ikincil zararı önemseyen bir uyuşturucu baronu tanıyor musun? Ben tanımıyorum. Bu da bizi bu işin içinde olan ve ne olacağını önceden bilip onları koruyacak kadar önemseyen bir kişiye götürüyor."

"Grant," dedi. "Bu ona karşı iki kat daha fazla suçlama demek çünkü aileler FBI çağrılmadan *önce* şehir dışına gönderilmişti."

Başını salladı. "Adamlarımızın kaçırılacağını biliyordu ve onların ailelerinin ve kendisinin güvende olduğundan emin olmak istedi."

"Güvenli." Ellerini iki yanında birleştirdi. "Bu iş bittiğinde ona teşekkür etmemi beklemeyin çünkü eşleri güvende tutmak için elinden geleni yaptı. Bunun olacağını biliyordu ve durdurmak için hiçbir şey yapmadı ve Randy bu yüzden öldü. Kanıtımız olduğunda onu çıplak ellerimle parçalara ayıracağım."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi. "Ama gözümüzü hedefimizden ayırmamalıyız - takımımızı yeniden hayata döndürmek. Peki başka ne görüyoruz?" Laboratuvardaki kanıtlarla ilgili bazı mermileri işaret etti. "Eğer Grant bu işin bir parçasıysa, zaman kazanmak için elinden geleni yapıyor. Bu da soruşturmayı engellemek için bir şeyler yapmak anlamına geliyor. Eyalet laboratuvarında şimdiye kadar test edilip sonuçları alınabilecekken kanıtları FBI laboratuvarına göndermek gibi. Soruşturmaya müdahale ediyor."

"Kesinlikle öyle." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "FBI'a inanmak zorundayım, tipik bir kaçırma soruşturmasında zamanın daraldığı ve

test sonuçlarını aceleye getirecektir."

" kim söyledi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bildiğimiz kadarıyla, sonuçlar geri gelmiş olabilir ve Grant bunları paylaşmıyor."

Başını iki yana salladı, bu düşünce bile onu öfkelenlendirmişti. Gözde özel ajan pozisyonuna sahip bir adam, kolluk kuvveti sırtını dönmüştü. Birinin ölmesi ve dört kişinin daha hayatının tehlikede olması umurunda değildi. O kadar üzgündü ki titremeye başladı.

Blake'in kolu kadının omuzlarına dolandı ve onu kendine doğru çekti. "Onları bulacağız. Sonra da FBI'ın ve diğerlerinin Grant'in ne yaptığını öğrenmesini sağlamaya odaklanacağız. Ama odaklanmamız gerek. Grant soruşturmayı yönlendirirken, soruşturma yanlış yöne gidiyor. Bunu çözmek zorundayız. Şimdi."

Derin bir nefes aldı ve kolunu onun beline doladı, sakinleşmeye ve düşünmeye çalışmak için onun sıcaklığından ve gücünden yararlandı. İkisi de birkaç dakika boyunca orada durdular, sessizce tahtayı incelediler, yazdıkları düzinelerce ipucunu ve teoriyi sessizce okudular.

"Maden yatakları." Donna, Blake'in Doktor Brookes'la yaptığı telefon görüşmesi hakkında yazdığı açıklamaya bakarak kaşlarını çattı. "Brookes Randy'nin pantolonundaki mineral kalıntıları hakkında ne söyledi?"

"Kimliklerini belirlemek için laboratuvarın test etmesi gerekecekti. Çamura karışmış küçük kum parçaları vardı. Tahmin etmesi gerekirse kuvars ya da granit olduğunu söyledi. Üzerinden ışık geçirdiğinde çamur parlıyordu. Bunu fark etmesinin tek nedeni buydu."

Gözlerini kırptırdı ve geri çekildi. "Çamur parladı mı? Emin misin?"

"O da öyle dedi. Neden? Destiny'de çamurdan parlayan bir yer var mı?"

"Aslına bakarsanız, var. Eski taş ocağı. Hawkins Ridge'den yaklaşık bir mil uzakta. Yıllardır kapalı ama eskiden o tepelerden granit levhalar keserlerdi. Kötü ekonomi ve yerel çevrecilerin şirketin orada çalışmasını engellemek için ellerinden gelen her türlü barikatı koymaları arasında, zahmete değmeyeceğine karar verdiler ve ayrıldılar. Ama birinin orada dört kişiyi nasıl saklayabileceğini anlamıyorum. Bu açık bir maden, tıpkı kömür madenciliğinde olduğu gibi. Buradaki diğer madenler açıkken yaptıkları gibi dağın tüneller açmıyorlar. Eğer taş ocağında olsalardı, birilerinin onları görmüş olması gerekirdi."

"Eğer o bölgeyi aramışlarsa, evet," dedi Blake. "Ama Grant bunu raporda gördüyse ve elinde arama çalışmalarına yardımcı olacak herhangi bir jeolojik harita varsa, bizden çok önce ikiyle ikiyi bir araya getirip arama ekiplerini taş ocağından uzaklaştırabilirdi. Bu işi uzatmak için bir başka oyalama taktiği daha."

"olarak bilmenin tek bir yolu var," dedi. "Taş ocağının aranıp aranmadığını görmemiz gerekiyor."

"Memur Lynch'i arayıp bilip bilmediğini soracağım."

Blake aramayı yaparken Donna bekledi ve ekibi bulmak için ihtiyaç duydukları ipucunun bu olması için sessizce dua etti. Eğer Grant ekibi o taş ocağını aramaktan alıkoyduysa, bu aradıkları kırmızı bayrak olabilirdi. Çünkü Randy'nin giysilerinde o parlak maden kalıntılarının bulunmasının başka bir yolu yoktu. Kaçıran kişi, yani katil, SWAT ekibine gizlice yaklaşmak için o yönden ormana doğru yürümüş ve granit parçalarını kendi giysilerinden Randy'ye aktarmış olmalıydı. Sonra da bir şekilde ekibi de yanında götürdü. Kanıt bırakmadan bunu nasıl yaptığına dair henüz bir teorisi yoktu.

Ekip hâlâ taş ocağında olabilirdi - belki de bağlıydı ya da maden işletmesinden arta kalan bir tür baraka veya küçük bir binada tutuluyordu. Bölgeyi kimse aramadıysa, açık bir maden olması önemli değildir. Eski bir felsefi soru gibi: Ormanda bir ağaç devrilirse ve kimse duymazsa, ses çıkarır mı? Peki, eğer bir SWAT ekibi açık bir taş ocağında tutuluyorsa ve kimse onları görmüyorsa, taş ocağının açık olması gerçekten önemli midir? Hayır. Etmezdi.

Telefon hâlâ kulağındayken Blake masaya geçip ellerindeki bölge haritalarından birine baktı. Uçakta Lynch'le daha önce yaptıkları görüşmelere dayanarak daha önce aranan noktaları işaretlemişlerdi. Şimdi daha fazla noktayı işaretledi, avın nerede olması gerektiğini daire içine aldığında ağzı sert bir çizgiye dönüştü.

Sonra da kontrol etti.

Donna'nın omuzları çöktü.

"Teşekkürler Memur Lynch," dedi Blake. "Yardımanız için ikimiz de minnettarız."

Arkanı kolla, tamam mı? İkimiz de Grant'e ya da yanında getirdiği insanlara " Bir duraklama, sonra, "Yakında, umarım. Bazı ipuçları üzerinde çalışıyoruz. Tamam, sizi de haberdar edeceğiz. Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve cebine koydu. "Dün öğleden sonra taş ocağını aradılar. Herhangi bir kanıt yüzünden değil, Grant'in talimatıyla da değil. Eyalet polisiyle birlikte bazı gönüllüler aramayı o yöne doğru genişletmeye karar verdiler - Grant onlardan bunu hiç istememiş olsa da."

Bir dakika daha tahtaya baktı, sonra telefonunu tekrar çıkardı. "Takip etmek istediğin başka bir fikrin var mı?" diye sordu.

Başını salladı ve bir numara tuşladı. "Ormana gidip kendi başımıza aramak dışında, hayır. Hiçbir şey bulamıyorum. Ama eğer bütün bunlar Sanchez'in etrafında dönüyorsa, gözaltı merkezindeki arkadaşımı güvenliği artırması için uyaracağım. Belki de gecikme, Sanchez'e dikkatler onun üzerinde değilken ve işler bu kadar sıcak değilken kaçmayı denemesi bir şans vermek içindi. Şu anda aklıma gelen tek şey bu, her ne kadar bunu destekleyecek gerçek bir kanıt olmasa da."

Donna oturup haritayı inceleyerek ekiplerin aradığı tüm yerleri kontrol ederken o da telefon etti. Çok titiz davranmışlardı. Hawkins Ridge'in on mil çapındaki her bina kontrol edilmişti. Bu, ekibin başka bir yere götürüldüğü anlamına mı geliyordu? Lastik izleri olmamasına rağmen, ilçe dışına çıkarılmışlar ve tamamen başka bir yerde miydiler? Eğer öyleyse, onları nasıl bulacaklardı?

"Donna."

Blake'in sesindeki tuhaf tedirginlik, daha ona bakmadan midesini bulandırmıştı. Telefonunu kaldırmıştı. Ve alını endişeyle kaplanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, cevaptan korkarak. "Sanchez birkaç saat önce kaçmaya çalıştı." Bir elini boğazına bastırdı. "Yaralanan oldu mu?" "İki muhafız öldürüldü."

Kesik kesik bir nefes verdi. "Peki ya Sanchez?"

"Onu yakaladılar. Elimde çok fazla ayrıntı yok ama görünüşe göre bu aylarca planlanmış olmalı. Bu içeriden bir işti. Dava ilk başladığında işe alınan bir grup yeni çalışan, onu saha ekibinden biri olarak dışarı kaçırmak için her şeyi ayarlamış. Her şey onun Knox County Hapishanesi'nden şehir merkezine nakledilmesine bağlıydı. Dava süresince KCJ'deydi, ancak dava ertelenince Maloneyville'deki tesise nakledildi. Medyanın sürekli ilgisi olmadan ya da

KCJ'de onu mahkemeye götürüp getirmekten dolayı uyanıklık, sıcaklık azaldı ve gardiyanlar ona diğer mahkumlar gibi davranmaya başladı."

"O zaman Randy ve diğerlerinin başına gelenler Sanchez'le ilgiliydi. Herkesin başka tarafa bakması ve Sanchez'in kaçabilmesi için şaşırtmaca yapıldı."

Aklına başka bir düşünce geldiğinde kalbi göğsünde tekliyor gibiydi. "Planı başarısız oldu. Bu ekibimiz için ne anlama geliyor? Eğer artık dikkat dağıtmaya ihtiyacı yoksa, bu bizimkiler için zamanın tükendiği anlamına mı geliyor?"

Onları hayatta tuttuğunu varsayarsak, artık bu konuda endişelenmesine gerek yok. Operasyonun fişini çekecektir. Ya da haberi yayamazsa, haydutlarından biri haberlerde başarısız kaçış girişimini duyacak ve her şeyin bittiğini anlayacaklar. Kayıplarını kesip kaçarlarsa. Ekibimizi hemen bulmalıyız. Çok geç kalmış olabiliriz."

Duvardaki kancadan anahtarlarını aldı ve ona uzattı. "Ben tanıdığım herkesi arayıp Grant hakkındaki şüphelerimizi ve Sanchez'in kaçış girişimiyle olan bağlantımızı anlatırken sen arabayı sür. Onu tutuklatmak için yeterli kanıtımız olmayabilir ama Sanchez'in kaçmaya çalışmış olması, bu işin arkasında onun olduğuna, Lopez'le işbirliği yaptığına dair inancımızı güçlendiriyor. Hiç değilse Grant ve Lopez'le görüşüp Sanchez ve adamlarımız hakkında bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek isteyeceklerdir. Tek başına bu bile soruşturmayı yürütecek başka birini bulmamız anlamına gelir."

Uzun adımları onu kısa adımlarından çok daha hızlı bir şekilde kapıya taşıırken, ona yetişmek için acele etti. "Nereye gidiyoruz? Davamızı savunmak için Knoxville'deki FBI saha ofisine mi?"

Kapıda durakladı. "Onları kendimiz aramak için Hawkins Ridge'e gidiyoruz. Daha iyi bir fikrin yoksa tabii?"

Kapıyı çekerek açtı. "Hadi gidelim."

On Altıncı Bölüm

Memur Lynch'in taş ocağının zaten aranmış olduğunu söylemesine rağmen, Donna ve Blake'in maden yatağı kanıtlarına dayanarak kontrol etmeye karar verdikleri ilk yer orasıydı. Ne yazık ki kayıp ekibi bulamadılar. Buldukları şey, arama yapanların ayak izleriydi. Sanchez'in adamlarının burada olduğuna dair bir kanıt varsa bile yok edilmişti. Sivil gönüllüleri işe dahil etmenin sorunlarından biri de buydu; kanıtları korumak için gerekli eğitimden yoksundular.

Blake ormanın içinden Hawkins Tepesi'ne doğru ilerledi. Donna'nın altından geçmesi için alçak bir dalı kaldırdı, sonra tekrar önden gitti. Bulundukları tepenin yakınındaki ağaçlar seyreltiğinde, ona katıldı ve yan yana yürüdüler, zemini incelediler, ormanı taradılar, burada olmaması gereken başka biri olması ihtimaline karşı her zaman tetikteydiler.

Harap ahıra vardıklarında, ikisi de kapalı çift kapının önünde durdular. Ortasına mühürlü bir suç mahalli olduğunu bildiren bir not yapıştırılmıştı.

Blake ilanı işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım arkadaşlarımı bulmama yardımcı olabilecek ipuçlarını aramayı bir suç mahallini korumaktan daha çok önemsiyorum."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

İkisi de bir kolu tutup kapıları çekerek açtılar ve ilanı ikiye böldüler. Koku onları hemen çarptı. Ceset gitmiş olsa bile kan toprağa işlemişti ve burası havalandırılmadan kapatılmıştı. Ölüm kokuyordu.

Donna'nın yüzü solgunlaştı. Sanki gözyaşlarına koyuyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ama Blake bunun özellikle koku yüzünden olmadığını . Bunun nedeni arkadaşının anısı ve ona olanlardı.

"İstersen burada kalabilirsin," dedi. "Ben içeriye bakacağım, raporlara girmemiş herhangi bir ipucu olup olmadığına bakacağım. En son buraya geldiğimizde ikimizin de doğru dürüst arama yapacak vaktimiz olmamıştı."

"Hayır. Yapmadık. Ama ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim. İkimiz birlikte olursak arama daha hızlı ilerler." El feneriyle zemini ve sağ taraftaki duvarları tarayarak onun yanından içeri girdi.

Blake de aynısını sol tarafa yaptı ama nasıl olduğunu görmek için sık sık ona bakmaktan kendini alamadı. Arkadaşının öldüğü yerin burası olduğunu bilerek burada olmanın onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu. Diğer arkadaşlarının da pekâlâ ölmüş olabileceğini biliyordu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Aynı duyguların bazılarını, daha az bir dereceye kadar, kendisi de hissediyordu. Kovulduğundan ve ortadan kaybolduklarından beri eski ekibini sık sık düşünüyordu. Ve onların kendisi için düşünebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiklerini fark başlamıştı. Ama bundan da öte, tüm duyguları Donna'ya ve bu durumun onu nasıl etkilediği konusundaki endişe ve kaygılarına kilitlenmişti. Onu her türlü incinmeden, fiziksel ya da zihinsel her türlü acıdan korumak istiyordu. Ve şu anda bunu yapmak için çaresiz görünmekten nefret ediyordu.

Ahırın ortasında buluştular. "Bir şey var mı?" diye sordu.

Işığını arka tarafa doğru uzanan bir sıra tezgâha doğru tuttu. "zeminde taze sıyrıklara benzeyen şeyler var, tek bir durakta toplanmış. Ama hiç saklanacak yer yok. Her yer açık. Belki de olay yeri teknisyenleri orada kan ya da başka bir kanıt buldular ve bu çizikler de onların botlarından kaynaklanıyor."

"Göster bana."

Ahıra gittiler ve adam ışığını duvar boyunca zemine tuttu. "Şuradaki sıyrıkları görüyor musun?"

Eğildi ve parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. "Haklısın. Taze. Ama eski çizikler de var. Belki de burada vahşi bir hayvan yuva yapmıştır; rakun ya da keseli sıçan."

"Ve arama ekiplerinden ürkütlüler. Yuva malzemelerini başka bir yere taşıdılar."

Doğruldu. "Belki de. Bir zamanlar burada olan her neyse ya da her kimse, belli ki şu anda burada değil. Aramaya devam etmeliyiz."

Birkaç saat sonra Blake park alanında durdu ve yavaş bir daire çizerek döndü. Donna yirmi metre , açıklıkta yavaşça yürüyor, ipucu bulmak için toprağı inceliyordu. Ama Blake onun bir şey bulabileceğini sanmıyordu. O geceye ait lastik izlerinin ve ayak izlerinin olmaması onu hâlâ şaşırtıyordu. Hatta

O kadar yağmura rağmen, Dillon ve diğerlerinin burada olduğunu gösteren bir şeyler olmalıydı. Kimse izlerini örtmekte o kadar iyi değildi, kelimenin tam anlamıyla. Geri dönüp izleri bile, bir şeyleri gözden kaçırmış . Alan çok büyüktü.

Donna açıklığı geçti ve onun yanında durdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Sadece... tüm bunların ne kadar imkansız olduğunu." "İmkânsız mı? Ne demek istiyorsun?"

"Kaçırılmalar. Dillon ve diğerlerinin -sen ve ben de dahil- o gün burada olduğunu bilmemize rağmen bu park alanında lastik izi yok. Aklıma gelen sadece iki açıklama var. Ya yağmur gerçekten tüm izleri yok etti ya da yağmur ve tırmık gibi bir şey kullanan biri buradaki izleri kasıtlı olarak sildi. Çakıl yol dağın biraz daha aşağısında başlıyor, yani bunu yapmak o kadar da zor olmazdı. Tırmıklama konusunda endişelenmeleri gereken çok büyük bir toprak alanı olmazdı - yine, izlerini örtmek için yaptıkları şeyin bu olduğunu varsayarsak."

"Tamam. O zaman lastik izi olmaması mantıklı görünüyor. Peki imkânsız olan kısım nerede?" diye sordu.

"Bu dağın dibindeki yol birkaç evin ve bir köy dükkanının yanından geçiyor. Ama o gün burada SWAT ekibinden başka araç gören olmamış. Buraya kadar ve geri dönmediklerini biliyoruz. Ama başka bir araçla geri döndüklerine dair bir kanıt da yok. Dediğim gibi, başka bir aracın lastik izi yok ve dağın dibinde yaşayan hiç kimse tarafından görülmemiş. Bu da failin ya da failerin buraya arabayla gelmedikleri anlamına geliyor."

"Tamam, şu ana kadar seninleyim. İmkânsız kısmı nerede devreye giriyor?"

"Şef çok daha yaşlı ve zapt edilmesi kolay olabilirdi. Ama Diğerleri -Dillon, Chris, Max, hatta Randy- hepsi genç ve formdaydı. Ve pek de hafif sayılmazlar. Eğer biri onları şaşırtmak için ormandan gizlice buraya geldiyse, bir çeşit iz bırakmadan onları bir yere taşıyamazlardı. Bu mümkün değil.

Kırık dallar, ayak izleri, bir şeyler olmalıydı. Bu da ekibin buradan zorla çıkarılmadığı anlamına geliyor."

Çenesini ovuşturdu ve kollarını saran ormana doğru uzattı. "gittiler mi? Aynı sorun şu anda da var.

Senaryo. Kelepçelenmiş ya da bağlanmış olsalar ve silah zoruyla ormanda başka bir yere doğru yürümeye zorlansalar bile çaylak değillerdir. İz sürücülerin onları aramaya geleceğini biliyorlardı. Onları takip edebilmemiz için bir şekilde geçtiklerine dair bir iz bırakırlardı. Bu konuda hiç şüphem yok. Dillon ve diğerleri bir yol bulamayacak kadar akıllılar. Yani tek çıkarabildiğim bu tepeden aşağıya yürümedikleri.

Tabii ki bu da imkânsız, çünkü burada olmadıkları çok açık." Yolun aşağısına, ağaçlara ve sonra da gökyüzüne baktı, sanki orada cevap arıyormuş gibi. "Helikopterle çıkarılmış olamazlar. Bu açıklık bir helikopterin inebileceği kadar büyük değil ve ekibin araçları da buradaydı. Yer yoktu. Ağaçlar çok sık. Adamları helikoptere bindirmiş olabilirler mi? Belki de havada asılı kalmıştır?"

"İmkânı yok," dedi. "O gece çok kötü fırtına vardı. Gök gürültüsü, şimşek - çok tehlikeli. bir fırtınada bu dağlardan esen şiddetli rüzgârlardan bahsetmiyorum bile. Buradan bir araçla çıkmadılar. Buradan yürüyerek de çıkmadılar. Ve buradan uçarak da çıkmadılar. Peki bu bizi nereye götürüyor?"

Gözleri büyüdü. "Hâlâ buradalar."

Başını salladı. "Öyle olmalılar. Ama bizim görebileceğimiz bir yerde değiller.

Yani onlar-"

"Yeraltı." Sesi heyecanla yükseldi. "Tüneller, daha önce bahsettiğim eski terk edilmiş madenlerden. Tünellerden birinde olmalılar."

"Bana şu eski madenlerden bahset. Kuyuların girişleri uyarı levhalarıyla kapatılmış olabilir mi? Boya topu tatbikatı sırasında ya da bugünkü araştırmamız sırasında herhangi bir işaret gördüğümü hatırlamıyorum."

"Hiç böyle bir şey görmedim ve ben burada büyüdüm. Ben küçükken babamın madenlerden ve onları yaratan şirketin ne kadar zeki olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Taş ocağının sahiplerinden çok daha fazla çevreye duyarlıydılar. Açıklıkları, manzaraya karışan ve sanki günlük yaşamın bir parçasıymış gibi görünen barakalarla gizlemeyi seviyorlardı."

Kıpırdamadan durdu. "Baraka mı? Peki ya eski ahırlar?" İkisi de koşmaya başladı.

* * *

BLAKE levyeyi ahırın zemininde daha önce gördükleri çiziklerin olduğu çatlağa soktu; Donna'yla birlikte bu çatlağı bulmaları çok uzun sürmüştü. O kadar uzun sürmüştü ki, bir maden kuyusuna açılan kapının ahırın altında saklı olabileceğine dair teorilerinden neredeyse vazgeçmişlerdi. Şimdi, zeminde bir açıklık aradıktan sonra, bir bijon anahtarı almak için kiralık arabalarına kadar bir mil yürüdükten ve bir mil de geri döndükten sonra, bunun nihayet bir son mu yoksa uzun bir hayal kırıklığı dizisinin bir başka hayal kırıklığı mı olduğunu öğrenmenin eşiğindeydiler.

Çubuğun kenarını daha da içeri itti, sonra diğer ucunu aşağı bastırdı. Yüksek bir klik sesi duyuldu ve zeminin üçe üç karelik bir bölümü sanki yaylar üzerindeymiş gibi bir taraftan yukarı fırladı. Levyeyi bıraktı ve kenarlarından tutarak üzerinde ne tür bir gerilim olabileceğini görmek için kaldırdı. Hiçbir gerginlik yoktu. Zemin ses çıkarmadan yukarı kalktı ve aşağıda karanlık bir delik ortaya çıktı.

Donna hem el fenerini hem de tabancasını deliğe doğrulttu. Yan tarafa metal bir merdiven çakılmıştı. Altı basamak vardı ve bu basamaklar topraktan yapılmış hafif eğimli bir zemine çıkıyordu. Eski demiryolu bağlarına benzeyen kalın keresteler çukuru destekliyordu. Işığını etrafta gezdirdi.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Toprak parıldıyor."

"Kesinlikle öyle. Evet, ortak? Açıkçası bu noktada destek çağırıyoruz. Ama kimi arayacağız?"

Bunu düşündü. "Lynch. Bağlantılarıma yaptığım uyarıların FBI ile bir yere varıp varmadığını bilmeme imkân yok. Grant'i bu işe bulaştırma riskini alamayız. Ve yolsuzluğunun ne kadar ileri gittiğini, eyalet polisinin işin içinde olup olmadığını bilmemize imkân yok. Bize yardım edeceklerine inandığım tek kişi ekibimizdeki Destiny polisidir."

Sırıttı. "Senin için hâlâ umut var."

Donna Lynch'i arayıp gizliliğin gerekliliğini anlatırken, Blake yüzüstü öne doğru eğildi ve deliğin içine doğru eğildi. Görünüşe göre tek bir tünel vardı, ya da en azından madenin bu kısmında başka tünellere açılan herhangi bir açıklık yoktu. Ve genel olarak batı yönünde, taş ocağına doğru gidiyor görünüyordu.

"Adamlarımızı topluyor," dedi Donna. "Bahaneler uydurup her seferinde bir ya da iki kişi yola çıkacaklar. Toplu bir göç Grant'i şüphelendirebilir. Lynch yarım saat içinde burada olacaklarını düşünüyor."

Delikten geri çekildi ve ona baktı. "Yarım saat çok uzun bir süre. Kaçma girişimi başarısız olan Sanchez'in adamlarının ne yapacağını bilmemize imkân yok. Beklemek istemiyorum, özellikle de bu iş boşa kürek çekmekle sonuçlanırsa ve ekip aşağıda olmazsa."

Alt dudağını çiğnedi. "Tamam, . Ama bunu kitabına göre yapalım. Destek bekleme kısmı hariç. Ben senin ekürünüm. Sen de benim. Birbirimizin . Ne kadar cazip olursa olsun kaçmak ve birbirimizi terk etmek yok. Anlaştık mı?"

Küçük konuşması canını yakmıştı ama onu suçlayamazdı. En son onun arkasını kollaması gerektiğinde, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer bu bir tatbikat yerine gerçek bir SWAT durumu olsaydı, öldürülebilirdi.

"Anlaştık. Ama önce ben gideceğim."

Kaşlarını çattı. "Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Evet."

Yüzü öfkeyle kızardı.

Kadının yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Bunun senin bir polis memuru olarak yeteneklerinle hiçbir ilgisi yok. Kadın olduğun için de değil. Kadın olduğun için, değer verdiğim kişi olduğun için. Ve eğer incinirsen buna dayanamam. Bana şovenist ya da ne dersen de. Ama bunlar benim şartlarım. Ya o deliğe önce ben girerim ya da hiç girmeyiz."

Küçük konuşmasını onu noktaladı, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ifade ettiğini umduğu hızlı ve yumuşak bir öpücüktü bu.

Yumuşak bir iç geçirdi. "Beni mahvediyorsun. Seninle tanışmadan önce belalı bir ."

"Hâlâ öylesin. Etraftaki en büyük ve en kötü."

"İçin çok geç." Açıklığa doğru el salladı. "Gidelim. Aşağı inelim ve ne bulacağımıza bakalım."

Ellerini oyuğun iki yanına dayadı, bacaklarını açıklığa doğru salladı ve aşağıdaki toprağa düştü. El fenerini ve tabancasını aldı ve onları önünde tutarak gölgeleri izleyip dinlemeye başladı. "Temiz."

"Gösteriş," diye mırıldandı onun üzerinde. "Uzun bacaklara sahip olmak güzel olmalı." Arkasından aşağı inerken ayakkabıları metal merdivenin üzerinde çınladı. El fenerini açarak onunkine daha fazla ışık ekledi. "Hazır."

"Donna?"

"Evet?"

Omzunun üzerinden ona baktı. "Bacakların bu haliyle bile mükemmel." Gözleri büyüdü ve sırtışını görmemesi için arkasını döndü. "Hadi gidelim."

Gizlenme numarası yapmadan hızlıca hareket ettiler. Bunun gerçekten bir anlamı yoktu. Her küçük ses tünelde yankılanıyordu. Eğer ileride kötü adamlar varsa, onu ve Donna'yı bir mil öteden duyabilirlerdi.

Birkaç dakika sonra tünel bir kavşakta sona erdi. Durdular ve zemini incelediler.

"Ayak izleri," diye fısıldadı, "iki tünelde de var. mı?" "Asla olmaz," dedi.

"Yine kadın olduğum için mi?"

"Çünkü biz birbirimizin kanat adamıyız, insanıyız, her neyse. . Dillon bana bunu öğretti, sen de bana bunu . Önce soldaki tüneli kontrol edeceğiz, sonra geri dönüp diğerini kontrol edeceğiz, eğer gerekiyorsa."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım buradaki işim bitti." Sonra adam onu durduramadan sol tünelden aşağıya doğru aceleyle indi.

Onun numarasına kanmış olmaktan nefret ederek lanet okudu. "Buraya gel," fısıldadı. "Benim liderlik etmem gerekiyor."

"Benim sıram."

Bu konuda düşündüklerini ısırarak geri aldı. Zemin burada daha yumuşaktı, ayak sesleri daha boğuktu. Gizlilik yeniden masadaydı. Donna da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü daha yumuşak yürümek için çaba sarf ediyor gibiydi ve artık konuşmuyordu.

Blake zaman kazanmaya çalışıyor, arkalarını kontrol ettiği önlerini de gözlüyordu. Donna'nın doğrudan bir pusuya düşmesini istemiyordu.

Tünel tekrar keskin bir dönüş yaptı ve ileriden bir ışık parladı. İkisi de el fenerlerini kapattı. Blake onu geri çekti ve ikisini de tünelin duvarına yasladı.

Beklediler. Işık yükseldiğinde

"Devam mı edelim yoksa destek mi bekleyelim?" diye fısıldadı.

"Beklemeyeceğim," diye fısıldadı.

Kızın bunu yapacağını düşünmemişti. Omzuna dokundu ve ikisi de ilerlemeye başladılar, elleri onları yönlendirmek için soldaki duvara dokunuyordu. Otuz fit, yirmi, on beş. Işık bir tür odadan geliyordu, muhtemelen tünelin tavanına yerleştirilmiş bir tepe lambasıydı. Bu kesinlikle

Bir el feneri ya da fener gibi hareket ediyordu. Ve bir tür aydınlatma armatürüne ait olamayacak kadar parlaktı. Açıklıktan sadece birkaç metre uzaklaştıklarında durdular.

Odadaki kimse onları görmeden odanın içini görmenin hiçbir yolu yoktu. Yapabilecekleri tek şey en iyisini ummaktı.

İki elini de tabancasının etrafına sardı. Donna da aynısını yaptı. Birbirlerini görebilmeleri için yeterli ışık vardı, bu yüzden geri sayımı mırıldandı.

Üç.

İki.

Bir.

Odanın içine doğru koştular. Her şey Blake'in görüşünü bir anda dolduruyor gibiydi: mağaranın sağına ve soluna açılan tüneller, yaklaşık kırk metre silahlı adamlar, takım arkadaşları -Dillon, Chris, Max ve şef- sol arka köşedeki parmaklıklı duvarın arkasında hayvanlar gibi kafeslenmişlerdi.

Blake silahlı adamlara "Kıpırdamayın, polis," diye bağırdı.

Gerisi ağır çekimde ve aynı anda gerçekleşmiş gibiydi. Silahlı adamlar silahlarını ikisine doğru savurdular. Blake Donna'ya bir uyarıda bulundu ve silahlı adamlara ateş etti. Adamlardan biri çığlık attı ve ortasını tutarak yanındaki adama doğru düştü. Donna'nın silahının Blake'in yanında patlamasından bir saniye sonra bir adam daha yere yığıldı. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Her şey hız, kimin kimi vuracağı ile ilgiliydi.

Bam, bam, bam! Donna ve Blake birlikte çömelmiş, omuz omuza, sanki bir poligondaymış gibi ateş ediyorlardı ama her atışın önemli olduğunu ve hayatların tehlikede olduğunu biliyorlardı. Sadece kendilerinin değil, adamlarının da hayatları söz konusuydu.

Başladığı kadar çabuk bitmişti. Ani sessizlik neredeyse kulakları sağır eden silah sesleri kadar şok ediciydi. Blake ve Donna birlikte durmuş, göğüslerini kabartarak önlerindeki katliama bakıyorlardı. Altı adam yerde ölü yatıyordu.

kadının sertçe yutkunduğunu duyabiliyordu. "İyi misin?"

Tıpkı onun yaptığı gibi tabancasını ileri doğrulttu, adrenalin hâlâ vücuduna pompalanıyordu.

"Evet," dedi. "Sen mi?"

"Saat üç yönünde!" Dillon'ın sesi sol taraflarından bağırdı. Blake ve

Donna sağa doğru sarsıldılar ve hep birlikte ateş ettiler. *Bam, Bam, Bam!*

Üç silahlı adam daha yere düşerek öldü.

Sol taraflarındaki tünelden ayak sesleri geliyordu. Blake tabancasını açıklığa doğru salladı. Lopez elinde silahla tünele doğru koştu. Blake'i görünce gözleri büyüdü.

"Kımıldama," diye bağırdı Blake.

Ama Lopez donup kalmadı. Silahını Blake'e doğru savurdu.

Boom! Bam!

İkisi de ateş etti. Lopez yere düştü.

"Blake!" Donna bağırdı.

Daha fazla silahlı adam görmeyi umarak etrafına bakındı. Gördü de. Sadece bir tane. Donna'dan birkaç adım ötede yerde yatıyordu.

"Lopez onu vurdu," dedi. "O beni koruyordu."

Dönüp baktı. Lopez yerde kıvranıyor, göğsünü tutuyordu.

Blake küfretti ve ona doğru koştu. Lopez'in tabancasını tekmeleyerek vücudundan uzaklaştırdı ve bir dizinin üzerine çöktü. Kendi silahını kılıfına soktukten sonra ellerini Lopez'in göğsünde gezdirerek yarayı aradı. Lopez'in dudakları morarmıştı ama hiç kan görünmüyordu.

Blake adamın gömleğinin kenarlarından tuttu ve yırtarak açtı. Düğmeler uçuştı, çakıl taşları gibi yere çarptı.

Donna ikisinin nöbet tutuyor, tabancasıyla tünel açıklıklarını tarıyordu.

"yelek var," dedi Blake. "Sadece rüzgâr onu devirmiş."

"onu," diye Max. "Dizlerini bük."

"Sanki o pisliğin ölmesi umurumda da," diye homurdandı Blake.

Lopez'in gözlerinin, sudan çıkarılıp iskeleye vurduktan sonra son nefesini veren bir balık gibi hava almaya çalışırken daha da panikle açılmasını görmezden geldi.

Blake haini yumruklamak için duyduğu büyük arzuya rağmen Max'in önerdiği gibi yaptı ve ajanın oturmasına yardım etti. Blake adamın bacaklarını göğsüne doğru itti ve adamın çırpınan ciğerlerine havanın ne zaman geri geldiğini tam olarak anlayabildi. Adam birkaç kez yutkundü, sanki içtiği şeye doyamamış gibiydi. Dudaklarındaki mavimsi renk kayboldu ve sonunda derin, titrek bir nefes verdi.

"Teşekkür ," dedi, hâlâ soluk soluğaydı.

"Bana henüz teşekkür etmeyin," dedi Blake. "Tennessee'de idam cezası var. Ve seni Randy'nin cinayetinden idam sehpasında görmek için elimden geleni yapacağım." Blake onu sarsarak ayağa kaldırdı ve kelepçelemek için etrafında döndürdü.

"Bekle," diye Lopez. "Takım arkadaşını öldüren ben değilim. Takımını kaçıran da ben değilim."

"Bir haklı," diye Dillon. "Randy'yi o öldürmedi. Vurduğın adamlardan biri yaptı."

Blake odaya girdiğinden beri ilk kez doğrudan köşeye kurulmuş olan kafese . Dört adamın da parmaklıkların önünde durduğunu, kirli ve yorgun göründüklerini ama bunun dışında zarar görmediklerini görünce rahatladı.

"İyi misin?" diye sordu, kendi duymak istiyordu.

"Bizi buradan çıkarır çıkarmaz iyi olacağız." Dillon odanın diğer tarafını işaret etti. "Anahtarlar şu duvardaki kancanın üzerinde."

Donna anahtarları aldı ve onları dışarı çıkardı. Hepsi, korkudan gözleri yuvalarından fırlamış bir halde duvara sinmiş olan Lopez'in etrafını sardı. Ama konuşan Dillon oldu.

"Ahırda pusuya düşürölüp buraya getirildikten sonra," dedi Dillon, "Lopez günde bir kez buraya gelip cep telefonuyla resmimizi çekti. Bizi koruyan adamlar onun girip çıkmasına izin verdiğine göre, belli ki onlarla birlikte çalışıyor."

Lopez başını ileri geri salladı. "Hayır, değilim. Yani, bir , evet. Ama başka seçeneğim yoktu. Ve bu gece buraya sizi kurtarmak için geliyordum. Hepinizi."

Blake sert bir kahkaha attı. "Sen ve hangi ordu? Burada dokuz silahlı adam vardı."

"Bu ordu."

Blake, Lopez'in birkaç dakika önce çıktığı tünelden gelen sese doğru döndü.

"Dur, dur, bekle." Adam ellerini havaya kaldırdı. "İyi düşün evlat," dedi. "FBI müdürünü vurmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Blake yavaşça silahını indirdi ve orada duran takım elbiseli adamı tanıdı. "Hayır, efendim. Ben olsam yapmazdım." Silahını kılıfına soktu ve Donna'ya da aynısını yapmasını işaret etti.

Müdürün arkasından bir düzine adam tünelden çıktı.

Arkalarındaki tünellerden birinde daha fazla ayak sesi yankılandı - Blake ve Donna'nın çıktığı tünel. Müdür de dahil olmak üzere herkes tabancalarını çekti ve tünelin girişine doğrulttu.

Memur Lynch ve yarım düzine Destiny polis memuru silahlarını çekmiş halde tünelden fırladı.

"Ateş etmeyin," diye bağırdı Blake, Donna ve tüm SWAT ekibi.

Herkes birkaç saniye dondu kaldı, Lynch'in gözleri o kadar iriydi ki, kafasından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"yok," diye açıkladı Blake. "Buradaki herkes aynı takımda." Lopez'e baktı. "Yani, çoğumuz." Lynch ve diğer memurlara silahlarını kılıflarına sokmalarını işaret etti. Onlar bunu yapar yapmaz, müdürün adamları da yaptı.

"Bu çok heyecan vericiydi." Yönetmenin sesi yumuşaktı ama içinde biraz kahkaha vardı. Blake'e doğru bir adım attı. "Sizin Dedektif Blake Sullivan olduğunuzu varsayabilir miyim? Birkaç saat önce Maloneyville'i arayıp Sanchez'in kaçmaya çalışacağı konusunda onları uyaran kişi? Ve sonra yarım düzine özel ajanı arayıp, Denetleyici Özel Ajan Richard Grant'in kirli bir ajan olduğu, bir SWAT ekibinin kaçırılmasını ve o ekibin üyelerinden öldürülmesini düzenlemiş olabileceği hakkında çirkin bir iddiada bulunan?"

Yutkundu ve boğazını temizledi. "Evet, efendim. Suçluyum."

Müdür elini uzattı. "FBI adına, her ne halt , size içten özürlerimi sunuyorum. Ve size söz veriyorum, bu işin aslını öğreneceğiz. Birlikte."

Blake ona şaşkınlıkla baktıktan sonra elini sıktı. "Anlamıyorum. Buraya nasıl geldin? Aradığımda takımın nerede tutulduğunu bilmiyordum."

Müdür Lopez'i işaret etti. "Bir FBI için Knoxville'deydim ve yerel saha ajanlarından biri bana telefon görüşmelerinizden bahsetti. Birkaç dakika sonra Lopez'den beni aradı ve ölüm kalım meselesi olduğunu, acilen desteğe ihtiyacı olduğunu ama bunu Grant'e söyleyemeyeceğimi söyledi. Bize taş ocağının aşağısındaki bu tünelin girişinin GPS koordinatlarını verdi ve bizimle orada buluştu."

"Demek başka bir giriş daha var," dedi Donna onun yanından. "Taş ocağındayken gözden kaçırmış olmalıyız."

"İyi gizlenmiş," dedi müdür. "Lopez bizi izlemeseydi adamlarımın onu bulacağından emin değilim. Artık kriz sona ermiş gibi göründüğüne göre, zel Ajan Lopez'in hepimize tam olarak neler olup bittiğini anlatmasının zamanı geldi diye düşünüyorum."

şef ve SWAT ekibi hep birlikte Lopez'in önünde, müdürle omuz omuza durmuş, bakışları birinden diğerine savrulan, terlemiş ve dehşete düşmüş Lopez'e bakıyorlardı.

Blake, Lopez doğrudan ona bakana kadar bekledi. "Konuşmaya başla."

On Yedinci Bölüm

Blake ve Donna'ya polis merkezine ilk adım atma onuru verilmişti. SSA Grant'in diğer ajanlardan biriyle konuşurken arkasını döndüğünü ve onların kapıdan girişini izlediğini görmek, artık bildiklerini bildikleri için acı tatlı bir zaferdi. Dillon ve şef onu izledi, sonra Chris ve Max. Ve son olarak, müdür, Lopez ve tünellerde birlikte bulunmuş olan küçük özel ajan ordusu ve Destiny polis memurları.

Blake'i şaşırtan şey Grant'in onları gördüğünde hiç şaşırmamış gibi görünmesiydi, sanki zamanının dolduğunu biliyordu. Ancak müdürü ve beraberindekileri görünce beti benzi attı ve gözleri şok içinde açıldı. Hayır, bu da doğru değildi. Zaten solgundu, hem de endişe verici bir şekilde. Ama bürodaki en güçlü adam ona doğru yürüdüğünde rengi atmış gibi görünüyordu. Yüz hatlarındaki bitkinlik ve SWAT ekibini görünce şaşırmaması, Lopez'in onlara madende anlattıklarını doğruluyordu.

"Müdür Bey," dedi Grant. "Sizi burada görmek ne büyük bir sürpriz efendim." Lopez'e sorgulayıcı bir bakış yöneltti. "Neler oluyor?"

Yönetmen ona "Masum rolü yapmayı bırak," dedi. "Lopez bize her şeyi anlattı. Sanchez'in evinize nasıl silahlı adamlar soktuğunu, karınızı ve kızlarınızı rehin tuttuğunu ve dediklerini yapmazsanız onları öldürmekle tehdit ettiğini. Lopez o sırada yanınızdaymış, yani olaya dahil olmuş. Ama sizi, başka biri öğrenirse eve döndüğünüzde ölü bir aileyle karşılaşacağınız konusunda uyardı."

Mümkün görünmese de, Grant'in yüzündeki renk daha da akarak cildini yarı saydam bir hale getirdi.

Müdür devam etti. "Duruşmayı ertelemeniz karşılığında Destiny SWAT ekibinin rehin alınmasına göz yumacak ve izin verecek."

Odada, çoğu Kader polisinden gelen bir homurdanma korosu patlak verdi. Şef Thornton bir el kaldırdı ve herkes .

Yönetmen başıyla teşekkür etti ama gözlerini Grant'ten ayırmadı. "Başka bir seçeneğiniz olduğunu düşünmediniz. Bunu biliyorum. Ama eylemsizliğiniz yüzünden bir adam öldü. Dedektif Randy Carter."

Grant yutkundu, perişan görünüyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Ama ailelerini korumak için elinizden geleni yaptınız," dedi müdür. izin verildi. "Siz ve Lopez, SWAT ekibi kaçırıldığında ekip üyelerinin eşlerinin zarar görmeyecekleri bir gemi seyahatinde olmalarını sağlamak için sahte bir hayır kurumu oluşturdunuz. Ve SWAT ekibi kaçırıldıktan sonra Sanchez'le kendi aileniz için günlük yaşam kanıtı pazarlığı yaptığınızdan, onlar için de günlük yaşam kanıtı pazarlığı yaptınız. Lopez arabulucuydu. Her gün SWAT ekibinin fotoğrafını çekip gözaltı tesisinde Sanchez'e . Karşılığında Sanchez de Lopez'in telefonuna o oradayken ailenizin bir resmini mesaj olarak gönderiyordu."

Grant, sanki destek almazsa düşeceğinden korkuyormuş gibi bir elini kendisine en yakın masaya dayadı. "Yapmayı bildiğim tek şey buydu, hepsini güvende tutmaya çalışmanın tek yolu buydu - Destiny SWAT ekibi ve ailem - bunu nasıl çözeceğimi bulana kadar ya da ailemi bulup kurtarılmasını organize edene kadar. Ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Ama bir şey oldu. Sanchez'in kaçış planı ters gitti."

"Evet." Müdürün sesi artık daha sertti, Grant'in ailesinin kaçırılmasından bahsederkenki empatiden eser yoktu. "Ve iki polis memuru daha bunu hayatlarıyla ödedi. Bu vicdansızlık Richard. Beni aramalıydın. Bu iş çok ileri gitmeden önce ekibinin seni destekleyeceğine güvenmeliydin. İyi adamlar ölmeden önce."

Grant'in yanakları kızardı ve omurgası sertleşti. Masayı bıraktı, öfkesi ona yeniden güç vermiş gibi görünüyordu. "Beni yargılamak çok kolay." Donna, Blake ve SWAT ekibinin geri kalanına bakarken gözleri parladı ve müdürün bakışlarıyla tekrar buluştu. "Ve geriye dönüp baktığımda ne yapmam gerektiğini söylemek acınacak kadar kolay. Sanchez'le tartıştım, onu ikna etmeye çalıştım. Sonunda o gemi seyahatini ayarlamak, Sanchez'i kimseye zarar vermemesi için uyarmak -ki bunu yaptım- hissettiğim tek şeydi. Lopez ve ben Sanchez'in onları aradığımızdan haberi olmadan ailemi bulmaya çalışırken zaman kazanıyordum. Kimsenin ölmesini beklemiyordum. Tam tersini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum."

Suçlularla pazarlık yapılamayacağını kadar öğrenmiş olman gerekirdi," dedi müdür. Bu senin ilk hatandı, Sanchez'in suçlularla

yaptığınız anlaşmayı takip edin. Kötü seçimlerinizin bedelini üç adam ödedi. Ve eğer Dedektif Blake Sullivan ve Donna Waters olmasaydı, muhtemelen şu anda dört adam daha ölmüş olacaktı." Şefe ve diğerlerine el salladı. Sonra yanındaki FBI ajanlarından birine işaret . "SSA Grant'i tutuklayın lütfen. Onu odanın arka tarafında gördüğüm nezarethanelerden birine koyun."

"Hayır, bekle. Yapma." Grant çaresizliğin verdiği güçle mücadele etti. Onu zapt etmek ve kelepçelemek için dört adam gerekti. Onu hücrelere doğru sürüklerken, "Ailem," bağırdı. "Onları bulmak zorundasınız. Sanchez onları öldürtecek!"

"Bunun olmaması için elimden her şeyi yapacağım," seslendi yönetmen.

Grant hiddetle küfretti ama hücre kapısı arkasından kapanır kapanmaz yığıldı, başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Belli ki tüm umudunu yitirmiş ve ailesinin sonunun geldiğine inanmıştı.

"Köstebeği bulmak zorundayız," diye fısıldadı müdür Blake ve Donna'ya. "Lopez dışında, burada onun sağ kolu olan, etrafında en çok bulunanlar kimler? Grant'in her an ne yaptığını bilen ve bunu Sanchez'e rapor edebilecek ajanlar?"

Donna Blake'e döndü ve kaşlarını çatı. "İlçenin yarısı içeri girene kadar bu oda hep büyük gelirdi. Herkesin kafasının üstünü görebiliyor musun? Joel Lawrence ve Stacy Bell nerede?"

Blake bir kez olsun boynunu bükte, odadaki diğer adamların çoğu neredeyse aynı boyda olduğu için boyu pek yardımcı olmuyordu. Ama sonra ajanlardan birini gördü. "Orada, sağ arka köşede. Destiny polis memurlarından biriyle konuşan ajan. Bu Joel Lawrence. Grant onu uzun süredir çekirdek ekip üyelerinden biri olarak tanıttı. Grant neredeyse, o da çoğunlukla oradadır. O ve Lopez, tabii ki. Ve Stacy Bell."

Yönetmen adamlarından biriyle usulca konuştu ve o da kalabalığı yarararak Lawrence'a doğru ilerledi.

Blake yavaşça dönmeye devam ederek, ilk geldiklerinde hem ona hem de Donna'ya Randy'nin ölümü için başsağlığı dileyen ve her zaman gülümseyen ajanı aradı.

"Burada değil, mi?" Donna ona bakarak, "Burada değil, değil mi?" dedi. "Hiç sanmıyorum."

Donna hemen arkasını döndü ve kalabalığın arasından yoluna devam etti. Blake ona ne yaptığını sormak üzereydi ama Dillon onun önüne çıktı.

"Sorun nedir?" Dillon sordu.

"Birisi kayıp. Grant'in doğrudan raporlarından biri, Stacy Bell. Kafkasyalı, omuz hizasında kahverengi saçları var, yaklaşık 1.80 boyunda, 50 kilo."

Dillon Max ve Chris'e işaret etti, onlar da hemen kapılara yöneldiler ve kimsenin dışarı çıkmamasını sağlamak için kapıları kapattılar. Sonra Dillon ve Blake tüm odayı dolaşarak sorgu odasına, şefin ofisine, özel banyosuna ve ekip odasının banyosuna baktılar.

Blake, Grant'in hücresinin önünden geçerken yüzünü buruşturdu. Adam kesinlikle kederli görünüyordu. Ve öyle olmakta da haklıydı.

Yönetmene geri döndüler.

"Köstebek Stacy Bell olmalı," dedi Blake. "Ama o gitmiş. Biz Grant'le yüzleşirken kaçmış olmalı."

Yönetmen acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Grant'le yüzleşirken demek istiyorsun. Ona o kadar kızgındım ki önce sahenin güvenliğini sağlamadım. Kapıya birini koymalıydım. Yapmalıydım-" Kaşlarını çatı. "Bu ses de ne?"

Birkaç masa polis telsiziyle konuşan birinin kendine özgü ciyaklaması duyuldu. Dillon ve Blake yolu açtılar. Donna ikinci sıranın sonunda oturuyordu, el telsizi masanın ve sesi açıktı. Telsiz, 911 operatörlerinin kullandığı mobil santrallerden birine takılıydı.

"Devam et, Billy," dedi. "Tekrar söyler misin?"

Herkes neler olup bittiğini anlamaya çalışırken oda sessizleşti.

Hoparlörden gelen ses, "Bütün gün Brook Hollow Yolu'na kimsenin inmediğini söyledim," dedi. "Ben burada balık tutuyordum. Ben fark ederdim. "Ben burada balık tutuyordum.

arabalar balıkları korkutur."

"Tamam, Billy. Bu kasabanın kuzeyindeki tüm rotaları halleder.

Teşekkürler." "Her zaman, Donna."

Cep telefonunun santralindeki birkaç tuşa bastı. Telsizin hoparlörlerinden "Alo?" diye bir kadın sesi geldi.

"Molly, selam, ben Memur Waters. Burada bir durum var. Kayıp bir kadın, 180 boylarında, esmer. Buralardan değil ve

kaybolmuş olabilir. Muhtemelen son model mavi bir Toyota Corolla kullanıyordur. Son bir saat içinde yolunuzun üzerinde böyle bir şey gördünüz mü?"

Müdür başını salladı. "O ne yapıyor?"

Blake sırtıttı. Diğerleri hâlâ etrafta dikilip bir sonraki adımlarını düşünürken, Stacy'nin ne kullanıyor olabileceğinin lojistiğini öğrenmek ve onu bulmak için işe koyulmak Donna'ya kalmıştı.

Blake gururunu sesinden uzak tutamayarak, "Bir çağrı ağacı başlattı," dedi.

"Ne çağrısı?"

"Çağrı ağacı. Donna'nın AMBER Alert ya da BOLO versiyonu. Ama çok daha etkili. Bana güvenin. İlk elden biliyorum." Kollarını kavuşturmuş, onu izlerken gülümsüyordu.

Müdür pek etkilenmişe benzemiyordu. Adamlarından birine işaret etti. "Bir ekip . Yollara barikatlar kurmalı ve bize yardım edecek gönüllüler bulmalıyız..."

Blake yönetmeni susturdu ve Donna'nın sihrini konuşturmasını bekledi.

Dillon onun yanında duruyordu. "İlk elden, ha?"

"Uzun hikaye."

"Bunu bana daha sonra anlatabilirsin. Dedektif."

Blake ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu benim düşündüğüm mü geliyor?"

"Ne sorduğunuzu bilmediğime eminim. Ben hiç kimseyi kovmadım. ne duymuş olursanız olun."

"Peki ya şef ve belediye başkanı? Grant bana söyledi-" "Belediye başkanını bana bırakın." Bu kez konuşan şefti.

. "Bilgi güçtür ve ben bu kasabada yeterince bilgi sahibi olacak kadar uzun süredir yaşıyorum. İşin hakkında endişelenme, Blake. Senin için burada. Eğer istersen."

Blake gülümsedi ve Donna'ya bakmaktan kendini alamadı ve işine geri dönmenin ne anlama gelebileceğini umarak, "Teşekkürler. Teşekkür . Hem de çok." Boğazını temizledi ve şefe baktı. "Tabii memurların birbirleriyle arkadaşlık etmelerine izin verilmemesiyle ilgili kural kaldırılabilirse."

Şef, Blake'in Donna'ya bakışını takip etti ve sırtıttı. "Bunu ayarlayabileceğime eminim."

Dillon Blake'in omzuna sarıldı. "Seni tekrar takımda görmekten mutluluk duyacağız. Gördüğüm kadarıyla geçen hafta takım çalışması hakkında benim sana öğretmeye çalıştığımдан çok daha fazlasını öğrenmişsin. İyi iş çıkardın. Ve

Ashley ve diğerklerini saklanmaya gönderip onları güvende tuttuğın için teşekkürler. Sen ve müdür buraya konuşurken Donna bana bundan bahsetti. Ashley'nin gözünün haberlerde olduğunu tahmin ediyorum. Medya bunu öğrenir öğrenmez ve bizim güvende olduğumuzu duyar duymaz, hepsi şehre geri dönecektir. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Ve küçük kızımı. Onları kucağıma almalı çok uzun zaman oldu."

Blake burnunu kırıstırdı. "Önce duş almak isteyebilirsin."

Dillon onu iyi huylu bir şekilde itti.

"Bir adam kaybettiğimizi duydum," dedi arkalarından derinden gelen bir ses.

Dillon ve Blake, evlendikten sonra taşınan eski SWAT ekip arkadaşları Colby Vale'i görmek için döndüler. Gözleri kırmızı çerçeveliydi. Max ve Chris yanlarında duruyordu, belli ki kapı koruma görevlerini başkasına devretmişlerdi.

Dillon Colby'nin omzunu tuttu ve kaburgalarını çatlatarak bir sarılma için onu kendine çekti.

Colby kollarını Dillon'a doladı, gözleri şüpheli bir şekilde ıslak görünüyordu. "Randy için çok üzgünüm." Sesi çiğ geliyordu.

"Biliyorum." Dillon tekrar onun omzunu kavradı. "Hepimiz öyleyiz."

Donna ayağa fırlayıp bir kâğıt parçasını sallayarak, ", " diye seslendi. "Stacy Bell'in yerini buldum." Adresi yüksek sesle okudu.

Dillon ekibin geri kalanıyla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Ne?" Blake sordu. "Bu adresi biliyor musun?"

"Öyle de denebilir." Dillon'ın yüzü asıktı. "Bu senin zamanından önceydi, sen ekibe katılmadan önce."

" takılmamın sakıncası var mı?" Colby sordu. "Randy için bu benim için bir onur olur." Donna da onlara katılınca Dillon başıyla onayladı. Hepsi bir daire şeklinde durdular ve

Dillon elini ortaya koydu. "Randy için."

Max onu izledi ve elini Dillon'ınkinin üzerine koydu. "Randy için."

"Randy için," dedi Chris, elini onlarınkinin üzerine vurarak.

Koro, altısı da -Dillon, Chris, Max, Colby, Blake ve Donna- ortada el ele tutuşana kadar devam etti. Sonra şef eğildi, elini en üste koyarken gözyaşları utanmadan yanaklarından aşağı akıyordu. "Randy için."

", ekip," diye emretti Dillon. "Destiny, Tennessee, SWAT'ın yapması gereken bir iş var."

On Sekizinci Bölüm

Blake pencerenin altında Dillon'ın yanına çömelmiş, saldırı tüfeğini kucaklamıştı. O ve altı kişilik SWAT ekibinin geri kalanı, Gibson ve Gibson Finansal Hizmetler'in tek katlı ofis binasında kurtarma operasyonuna başlamak için yeşil ışığın yanmasını bekliyordu.

Ekip bir kez daha, birkaç yıl önce bir işyeri çatışmasında Ashley'i kurtardıkları yerde hazır bekliyordu. Ya da Blake'e buraya gelirken öyle söylemişlerdi. O orijinal görev Tennessee Takedown olarak anılıyordu.

Ama bugün, başka birini kurtarmak için oradaydılar - bir anne ve onun iki genç kızını. Ve ekibin yepyeni bir üyesi vardı - sonunda ilk kez kendini gerçekten ait hisseden Blake. Randy de ruhen oradaydı. Ve hepsi içeri girip işlerini yapmak için sabırsızlanıyordu.

Dillon'ın yanında, çocukluğundan beri arkadaşı olan Chris Downing, bilekliğindeki ekrandan pencereye doğru kaldırdığı küçük dürbünün görüntülerini izliyordu.

"Saat üç yönünde bir yaralı var," diye fısıldadı kaskına takılı küçük mikrofona. "Görünüşe göre güvenlik görevlisi. Başka kimseden iz yok."

Bina, Ashley'in hayatına mal olan silahlı saldırıdan beri terk edilmiş durumdaydı. Binanın sahibi onlara, bir alıcı bulana kadar binaya göz kulak olan bir bekçi olduğunu söylemişti. Şef, bina sahibinden kendisini uyarması için bekçiyle irtibata geçmesini istemişti. Ama onlarca kez aramasına rağmen ulaşamamış. Artık nedenini biliyorlardı.

Blake'in kulaklığı çatırdadı ve şefin sesi hatta geldi. "Tanık iki tetikçi olabileceğini söylüyor-Özel Ajan Stacy Bell ve bir diğeri, muhtemelen Sanchez tarafından aileyi izlemekle görevlendirilen adam. Silahların tarifi yok. Daha dikkatli olun."

"İçin izniniz var mı?" Blake kapıya yaklaşarak sordu.

Dillon kaşlarını kaldırdı ve mikrofona konuştu. "Şef?"

Thornton kulaklıktan resmen homurdandı. "Sanki her halükarda emirlerime uyacakmışın gibi? Hallet şu işi, Dillon."

Dillon da ekibin geri kalanı gibi sııttı. Donna güldü.

Blake ona baktı, onun ve diğerlerinin çıldırıp çıldırmadığını merak ediyordu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"İçeriden bir şaka," dedi Donna.

Blake silahına daha sıkı sarıldı ve daha önce kendisinin de artık ekibin bir parçası olduğunu düşünerek yanııp yanılmadığını merak etti.

"Blake?" Donna söyledi. "En son bu pencerenin altında çömeldiğimizde Thornton'ın emirlerini görmezden geldik. Bu yüzden güldüm. Bu yüzden herkes gülümsüyordu ve Thornton'ın sesi huysuz bir ayı gibi çıkıyordu."

Thornton kulaklıktan tekrar, "Beni zorlamayın Memur Waters," diye homurdandı.

Donna sııttı ve Blake'e göz kırptı.

Bu göz kırpma, vücuduna doğru fırlayan ve onu içten dışa doğru ısıtan bir elektrik çarpması gibiydi. Şüphelerini yok etti ve sonunda Donna'yı yalnız bırakıp Destiny'den ayrılmayacağını anladığı andan beri aklından geçen şeyi ona anlatmayı her zamankinden daha çok istemesine neden oldu. Ya da en azından istemiyordu. Ama kaderine karar verecek olan kişi Donna'ydı.

Fark etse de etmese de.

Chris Dillon'ın omzuna dokundu. "Doğu köşesinde bir hareketlilik var," diye fısıldadı. "Görünüşe göre bir sivil. Çıkışa doğru göbekten sürünüyor. Sanırım kızlardan biri."

"Yaralandı mı?" Dillon'ın sorgulayan bakışları Chris'i delip geçti.

"Olumsuz. Herhangi bir yaralanma belirtisi görmüyorum." Gülümsedi. "Geçen seferki gibi değil, ha?"

Dillon'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Çok uzak değil. Hadi yapalım şu işi. Bu insanları eve getirelim. Bugün kayıp yok, takım. Anladınız mı? Kötü adamlar dışında kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Elimizden gelse onlara bile zarar vermeyeceğiz." Blake'e işaret etti.

Blake kapıyı sarsarak açtı ve ekip ikişer ikişer içeri daldı, tüfekleriyle geniş sıralar halindeki bölmeleri tararken kapının hemen önünde durakladılar.

Dillon, içeri koştuklarında olduğu yerde donup kalan, gözleri umut ve korkuyla aynı anda irileşen genç kıızı işaret etti. Colby durdu

bekçi, Max onu kucağına alıp dışarıda koşarken kıza göz kulak oluyordu.

Biri güvende. İki tane kaldı.

Dillon, Donna ve Blake'e binanın batı tarafını aramaları için işaret verirken, o ve Chris doğuya yöneldi. Colby ve Max hepsine olacak, gereken yerlerde yardım edecek ve Bayan Grant ile kalan kızı dışında kimsenin ağlarından kaçmamasını sağlayacaktı.

Bina, altı ayak yüksekliğindeki kabin duvarlarının sıralandığı bir dikdörtgen oluşturuyor, ortasından camlı ofisler, banyolar ve konferans salonları sırası ile bölünüyordu. Sağlam duvarlar her yirmi metrede bir yangın bariyeri görevi görüyordu. İki ekibin bir sonraki bölüme geçmeden önce her bölümü ızgara şeklinde arayıp temizlemesi gerekiyordu.

Blake ve Donna koridorlardan birine henüz adım atmışlardı ki, bir koridor ötedeki duvardan bir tırmalama sesi fısıldandı. Sanki koreografisi yapılmış bir hareketmiş gibi ikisi de çömeldi. Ki düşünecek olursa, öyleydi de. Tüm eğitimleri kas hafızası olarak yerleşmişti. Birlikte sorunsuz bir şekilde çalışıyorlardı, her biri diğerinin ne düşündüğünü, bir sonraki adımda ne yapmaları gerektiğini biliyordu. Ve her şey saat gibi işliyordu.

Şimdiye kadar.

Çünkü plandaki bir sonraki mantıklı adım, kadın koridorun bir ucunda beklerken, adamın diğer uca doğru süzülmesiydi. Sonra bir yan manevrayla birleşecekler ve bir sonraki koridorda kim varsa onunla yüzleşeceklerdi. Bu onların eğitimiydi. Yapmaları gereken buydu.

Ama yapamadı.

Geçtiğimiz hafta, bir erkek ve kadının paylaşabileceği her şeyi paylaşmışlardı.

-Umutları, korkuları, zihinleri... bedenleri. Kelimenin tam anlamıyla bir bütün olmuşlardı. Ve sonra arkadaşlarını kurtarmak için bir tünelden aşağı koştular, mükemmel bir takım oldular ve hepsini kurtardılar.

Ama onu kurtarmamıştı. Donna'yı kurtarmamıştı.

Her zaman, eğer zor bir durumda kalırlarsa, onun ve kendisinin yetenekleri arasında kötü adamların hiçbir şansı olmayacağına inanmıştı. Ve eğer bocalarsa, onu korumak ve güvende tutmak için orada olacaktı.

Ama .

Çatışma sırasındaki o kader anı, Blake değil Lopez'di.

-Donna'nın hayatını kurtaran öldürücü atışı yapan kişi. O koşuyordu

O zamandan beri adrenalinin etkisindeydi, olanları düşünecek kadar yavaşlamamıştı. Ama şimdi her şey onu yakalamıştı ve bunu yapamayacağını biliyordu. Sevdği kadının o köşeyi dönmesine, bir sonraki koridora koşmasına, tehlikeye girmesine izin veremezdi. Çünkü artık onu koruyabileceğinden emin değildi. Ve bu bilgi ellerinin titremesine, avuçlarının eldivenlerinin içinde terlemesine, görüşünün karanlık noktalara dönüşmesine neden oldu.

Bunu yapamazdı.

Onu tehlikenin içine gönderip iyi olacağını umamazdı. Bu fikir bile delilikti. Yapamadı işte.

Nefes al. Dudakları kıpırdadı, sessiz kelimeyi oluşturdu. Güzel yüzü adamın görüşünde dalgalandı.

Nefes al.

Ciğerleri yandı.

Nefes al.

Hava aniden içeri doldu. Karanlık solmaya başladı. Bir yudum hava daha çekti. Sonra bir tane daha.

Gülümsedi ve ona başparmağıyla onay işareti yaptı.

O da çalıştı ama yüzünü buruşturmaktan fazlasını yapabildiğinden emin değildi.

Şimdi her şey netleşmişti. Koridorun ilerisinden yine tırmalama geliyordu. Kumaşın halıya sürtünmesi gibi.

Yan koridordaki her kimse hareket ediyor, sürünüyordu. Dost mu düşman mı? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Donna kalmasını işaret etti. Sonra da bir sonraki koridora işaret etti. Tek başına.

Koridorun ağzına doğru bir adım geri çekildi. Adam kolundan tutarak onu durdurdu.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Seni seviyorum. Kelimeleri sessizce mırıldandı.

Biliyorum, diye karşılık verdi. Sonra sırtıttı ve ona çirkin bir göz kırptı.

Göğsündeki gerginlik hafifledi. Sevinçle gülmek istedi. Onu kollarının arasına alıp kendine ve asla bırakmamak istiyordu. Ama bu bekleyebilirdi. Beklemek . Çünkü bu inanılmaz, akıllı, güçlü, yetenekli kadın onu seviyordu. Bunu ona sözleriyle olmasa da hareketleriyle söylemişti. Ve bu da

Korkusunun ötesini görecek, ona güvenecek, kendine güvenecek ve ileride olabileceklerle yüzleşecek gücü buldu.

Çünkü onunla tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğinden emindi.

Ona beklemesini işaret etti ve kendisi de uzun koridorun diğer ucuna doğru ilerledi. İkisi de yerlerini aldıktan sonra üç parmağını kaldırarak geri saymaya başladı.

Üç.

İki.

Bir.

İkisi de kabin duvarının etrafından koşarak bir sonraki koridora geçtiler. Genç bir kız, ikinci kız, duvara yaslanmıştı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Blake silahını yana çekerken, Donna ona doğru koştu ve onu yatıştırmak için alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"İkinci kızın yeri tespit edildi," diye fısıldadı Blake mikrofona ve yerini söyledi. Birkaç dakika sonra Max oradaydı, Chris onları izlerken kızı kucağına almıştı. Sonra da kızı aceleyle binadan çıkararak gittiler.

Mikrofon çatırdadı. Dillon, Grant'in ailesini koruyan Sanchez'in adamını yakaladıklarını duyurdu. Colby onu , daha güvenli olması için bacaklarına pranga takmıştı ve binadan dışarı çıkarıyordu.

"Bir kötü adam ya da kötü kız daha kaldı," diye duyurdu Dillon.

Boya topu egzersizinden ders almış olan Blake, "Belki olur, belki olmaz," diye uyardı. "Dikkatli olun. Başkaları da olabilir."

"Not edildi," diye mikrofondan Dillon'ın sesi duyuldu.

Donna Blake'e gülümsedi ve eliyle bir yuvarlanma hareketi yaptı. Birlikte, bir ekip olarak bir sonraki koridora yöneldiler.

Sonunda, Stacy Bell'i olaysız bir şekilde yakalayan Dillon oldu.

Donna ve Blake de oradaydı ve ona destek oluyorlardı. Ekip olarak kadının etrafını sardılar, ateş etmeden onu gözaltına aldılar ve neredeyse histerik bir halde olan Bayan Grant'i zarar görmeden binadan dışarı çıkardılar.

Ambulansın yanında bekleyen iki kızını görür görmez yürek parçalayan bir hıçkırık tutturdu ve yanlarına koştu. Küçük aile birbirine sokulmuş, ağlıyor ama gözyaşlarının arasından gülümsüyordu çünkü her şey yoluna girecekti.

On Dokuzuncu Bölüm

Donna, Chris Downing'in arka güvertesinin parmaklıklarına yaslanmış, SWAT ekip arkadaşlarını ve eşlerini bir kez daha hep birlikte izlerken gülümsemekten kendini alamıyordu. Randy hariç tabii ki. Ama o hep orada, kalplerinde olacaktı. Ve Randy'nin cenazesinden ancak bir ay sonra annesi de onlarla birlikteydi. Geniş ailelerinin bir parçası olmuştu. Gülümsüyordu ve Chris'e mükemmel bifteğin nasıl ızgara edileceğine dair ipuçları vererek, Donna'nın istemediğinden emin olduğu ipuçları vererek, kendini yemek pişirme konusunda bir usta olarak gördüğü için, Chris'in pahasına eğleniyor gibi görünüyordu.

Chris, Bayan Carter'ın başının üstünden ona acı dolu bir bakış attı ve kendisini kurtarması için sessizce yalvardı. Kadın sırtıttı ve başını salladı. Çünkü onun gerçekten kurtarılmak istemediğini biliyordu. Tüm iri yarı, sert SWAT ekibi üyeleri gibi onun da içinde bir yumuşaklık vardı. Ayrıca, gerçekten kurtarılmaya ihtiyacı varsa, karısı Julie bununla ilgilenirdi. Şu anda mutfaktaydı ve ızgaraya koymak için mısır koçanı hazırlıyordu.

Ashley ızgaranın diğer tarafındaydı, yeni yürümeye başlayan kızını kucağında zıplatıyor ve Dillon'ın kulağına fısıldadığı bir şeye gülüyordu. Adam hem karısına hem de kızına gerçekten aşıktı. Onları birlikte görmek Donna'yı her zaman şaşırtmış ve sevindirmişti, çünkü Ashley Dillon'ın içindeki neşeyi, kahkahayı ve normalde sert, maço bir adam görüntüsü altında sakladığı yumuşaklığı ortaya çıkarmıştı.

Blake gibi.

Şefin karısı Claire'in en büyük, en sulu domatesleri nasıl yetiştireceğini ve bir karpuzun gerçekten olgun ve tatlı olup olmadığını nasıl anlayacağını anlattığı bahçecilik bilgeliğinden gerçekten büyülenmiş gibi görünerek onu güverte basamaklarının yanında izlerken iç çekti. Belki de rol yapmıyordu. Donna'nın onun dünyaya karşı kalkan olarak kullandığı düşünceli, ciddi, korkutucu kişiliğinin ötesini görmesi aylar almıştı. Ama şimdi onun gerçekte ne kadar tatlı, şefkatli ve harika biri olduğunu fark etmişti.

Blake Sullivan'ın içi lokum gibiydi.

Başkalarını ve onların ne düşündüğünü çok önemserdi. Bazen biraz fazla önemsiyordu, bu da birçok kez incinmesine yol açmıştı. Bu yüzden kendini korumak, gerçek duygularını, korkularını ve güvensizliklerini gizlemek için duvarlar örme alışkanlığı vardı. Onu gerçekten tanımayanlara bu kadar huysuz görünmesinin nedeni de buydu. Ama bir kez tanıdıklarında, o duvarı aştıklarında, ödüller sonsuzdu.

Aralarında bazı zor anlar olmuştu, özellikle de Grant'in ailesini kurtardıkları kurtarma operasyonundan sonra. Tüm o korkular ve güvensizlikler çirkin yüzlerini göstermişti. Blake ilk panik atağını o binanın içinde geçirmiş ve Blake'in orada olup buna şahit olması onu çok utandırmıştı. Ama bunun nedenini bilmek, Blake'in ona zarar gelmesinden korktuğunu bilmek, Blake'i tutunmaya çalıştığı sınırın ötesine itmişti -Yoğun bir karasevda ile tam bir aşk arasında gidip gelen o duygusal uç. Gitmesine izin vermek ve diğer tarafa düşmek şimdiye kadar verdiği en iyi karardı.

Elbette ikisi de Blake'panik atak geçirdiğini Dillon'a bildirmek zorundaydı. Ne de olsa bir kez olduysa, tekrar olabilirdi. Bu da tabii ki çalıştıkları iş kolundaki herkes için son derece tehlikeli olabilirdi.

Ama Dillon destekleyici davranıyordu, çünkü o da Blake'in hem ekibin bir üyesi hem de bir arkadaş olarak değerini anlamıştı. Zorluklarla birlikte yüzleşecekler ve gerekirse bazı zor kararlar alacaklardı. Panik atağın aslında Blake'in askerlik günlerinden beri görmezden geldiği daha büyük bir sorunun - TSSB- parçası olup olmadığı gibi.

Askerlik günleri.

Meğer geçmişinde gömülü bir sürü yük varmış, daha yeni yeni açılmaya başladığı yükler, küçük parçalar halinde. Korkutucu, karanlık küçük parçalar, onun katlandıkları için ağlamak istemesine neden oldu. Ve neden o duvarları ördüğünü ve neden insanları, özellikle de onu korumak için yanıp tutuştuğunu yepyeni bir düzeyde anlamasını sağladı.

Bu adamı nasıl da sevmişti.

Claire'in başının üstünden baktı ve ona gülümsedi. Chris'in ona verdiği acı veren türden bir gülümseme değil, gerçek, bu akıllı kadınla konuşmayı seviyorum türünden bir gülümseme idi bu. Hayatın, yeni arkadaşlarının ve takımının tadını çıkarıyordu. Ve onun.

O gülümsedi, kalbi neredeyse sevinçten patlayacaktı.

"Bir oda tut, olur mu?" Max'in karısı Bex de parmaklıkların yanında ona katıldı. "Yemin , aralarında bu kadar yavru köpek bakışı olan bir çift daha görmedim."

"Uh-huh. Sanki sen ve Max mide bulandırıcı derecede tatlı değilsiniz."

Bex içini çekti ve Max'in Colby ve yeni karısı Piper'la hararetli bir şekilde konuştuğu arka bahçeye baktı. "Sanırım havada aşk var. Tüm SWAT ekibinin böyle sıırsıklam aşık olacağı kimin aklına gelirdi? Hepimiz ebeveynlerimize dönüşüyoruz."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Bex kendi kocasını izlerken gülümsedi. "Hayır, sanırım değil. Hey, FBI'ın Grant'in eylemleriyle ilgili soruşturmasının sonucunu hiç duydun mu?"

"Sanırım soruşturma hala devam ediyor. Ancak Grant işbirliği yapıyor ve olan biten her şeyin sorumluluğunu üstleniyor. Ailesine sağ salim kavuştuğu için o kadar mutlu ki, başına ne geleceğini umursadığını bile sanmıyorum."

"Bu biraz üzücü, değil mi?" Bex söyledi. "Onun yaptığını yapmayacağımı düşünmek isterdim. Ama dürüst olmak gerekirse, Max tehlikede olsaydı, muhtemelen yapmayacağım hiçbir şey, geçmeyeceğim hiçbir çizgi olmazdı, eğer bu onun hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa."

Donna başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama hala affet ve unut aşamasında değilim. Hâlâ çok acıyor. Randy'yi özlüyorum."

"Hepimizin var. Ama acı zamanla azalacak. Hayat devam etmeli." Bex onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Gidip Piper'ı kurtarsam iyi olacak. Geniş ailemize yeni katıldı ve Colby ile Max'in tartıştığı konudan çok sıkılmış görünüyor. Onu korkutup kaçırmak istemem. Colby ziyarete geldiğinde bir daha geri gelmeyebilir."

Yeni arkadaşını kurtarmak için yola koyuldu.

Blake Donna'nın dikkatini çekti ve ona katılmasını işaret etti. Şef ve karısı şimdi ızgaranın yanında, küçük bir masanın üzerine ağız sulandıran garnitürler hazırlıyor ve Blake'i yalnız bırakıyorlardı. Sonunda.

Aceleyle ona doğru koştu ve eğilip onu dudaklarından öptüğünde çok sevindi.

"Bu ne içindi?" diye nefes alarak ona sarıldı.

"Öylesine."

Bu öğleden sonra birkaç kez yaptığı gibi saatini kontrol etti. Ona neden sürekli kontrol ettiğini soracaktı ki, Chris saatin

Biftekler hazırđı.

Blake saatini tekrar kontrol etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, diğlerlerinin yiyeceklerini almak için güverteye çıkmalarına izin vermek için kenara çekildiklerinde.

"Hem evet hem hayır. Sormaktan nefret ediyorum ama biftekleri es geçebilir misiniz? En azından şimdilik. Daha sonra tekrar gelebiliriz. Eminim Chris bize biraz artık bırakacaktır. Sana göstermek istediğim bir şey var. Ve gerçekten bekleyemez."

Hayal kırıklığı parçladı. Yemekten, takım arkadaşlarını ve ailelerini görmekten büyük keyif alıyordu. Ama Blake'in ses tonundaki heyecan bunun onun için önemli olduğunu söylüyordu. Bu yüzden gülümsedi ve elini onun elinin içine koydu.

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu. "İçeriden çantamı alayım mı?"

"Uzun sürmez. Geri gelip alabiliriz." Onu da peşinden sürükleyerek bahçeden evin önüne doğru götürdü.

Herkes el sallayarak vedalaştı. Hiçbiri ayrıldıklarına şaşırılmış görünmüyordu.

"Blake? oluyor?" diye sordu. "Göreceksin."

Yirmi dakika sonra şehrin öbür ucunda, iki şeritli kırsal bir otoyolun hemen dışında Blake'in kamyonetinde oturuyorlardı. Uzun meşe ağaçları onları gölgeliyor ve görüş alanlarını kısmen kapatıyordu. Yolun diğler tarafında, , Piggly Wiggly'nin hemen köşesinde, Magnolia Caddesi'ndeki Eva- Marie's Diner'ın şehirdeki en iyi hamburgerlerini tanıtan soluk bir reklam panosu duruyordu. Donna bu iddianın doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gerçekten de o güne kadar tattığı en iyi çizburgerler oradaydı.

Blake saatini tekrar kontrol etti.

"Blake? Lütfen bana neden burada olduğumuzu ve neden sürekli saatini kontrol ettiğini söyler misin?"

"Bir dakika daha bekle. Otoyola dikkat et."

Sinirli bir nefes verdi ve kollarını kavuşturdu. Hayatının aşkı onu ölümüne sıkmaya çalışıyordu, tabii önce hayal kırıklığından ölmezse. "İzliyorum. Şimdi ne olacak? Bir tavuk yolun karşısına mı geçecek? Asırlık neden sorusunun cevabını öğrenecek miyiz?"

Sırıttı, sonra onu kendine çekti ve öylesine derinden, öylesine tutkuyla öptü ki, adam onu bıraktığında kadın neredeyse kemiksiz bir su birikintisine dönüştü

Git.

Belki de daha sık şikayet etmeli.

Tam da yapmak ve bunun kendisine bir öpücük daha kazandırıp kazandırmayacağını görmek üzereydi ki, adam oturduğu yerde doğruldu.

"İzle," dedi, sesi küçük bir çocuk kadar heyecanlıydı.

Üstü açık kırmızı bir araba otoyolda onlara doğru hızla geliyordu, belli ki hız sınırının çok üzerinde gidiyordu. Araç yaklaştıkça Donna direksiyondaki kadını tanıdı. Belediye başkanının karısı. Okul bölgesinden hızla geçip çocukları tehlikeye atan kadın. Grant işleri yürütürken belediye başkanını hem onu hem de Blake'i kovmaya zorlayan kadın.

"İhtiyacın olduğunda trafik polisi nerede?" diye mırıldandı.

"Bunu söylemen komik."

Araba hızla yanlarından geçti.

Motosikletli bir polis Eva-Marie Diner reklam panosunun arkasından fırladı ve ışıkları yanıp sönen ve siren küçük kırmızı üstü açık arabanın peşinden otoyolda hızla ilerledi. Birkaç saniye sonra her ikisi de yolun kenarına çekilmişti ve motosikletli polis belediye başkanının karısının arabasının kapısına doğru yürüyordu.

Donna koltuğunda dimdik oturdu. "Sen ."

"Ben yaptım." O kadar sert sırtıyordu ki yanakları acıyordu. "Etrafa sordum, her Pazar bu yolda hız yaptığını öğrendim, Pazar gezintisine çıkmış olabilecek diğer herkesten habersiz. Ona Blount County'de hız yapmanın tehlikelerini öğretme zamanının geldiğini düşündüm. Buralarda böyle şeylere tahammülümüz yok."

Sırıttı. "Teşekkür ." "Bir şey değil."

Bu sefer onu öpen oydu. Hiçbir şeyi saklamadı. Ona her dokunuşunda, ellerinin saçlarında her gezinişinde, kucağında ona sarılışında onu sevdiğini söylüyordu. Ona doyabileceğini hiç sanmıyordu. Onun da kendisini öptüğünde aynı şeyleri hissettiğini biliyordu.

, nefesleri kesilmiş, nabızları damarlarında çarpmaya başlamıştı, adam titreyerek koltuğun kendi tarafına itti ve emniyet kemerini bağladı. Kendi kemerini bağladığında elleri hâlâ titriyordu. Kamyoneti vites taktı ve ona uzun uzun baktı.

"Memur Lynch'in belediye başkanının karısına ceza kesmesini izlemek ister misin?"

Yavaşça başını salladı. "Sanırım belediye başkanının karısına karşı olan kan davam sona erdi. O benim geçmişimde kaldı. Sen benim geleceğimsin. Beni eve götür, Blake. Beni eve, Kader'e götür."

"Seni seviyorum," dedi sesi boğuklaşarak. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun elini kendi elinin içine aldı ve aralarındaki koltuğun üzerine koydu. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. O polis dönüp bize uygunsuz teşhirden ceza kesmeden önce buradan gidelim." Gömleğinin üst düğmesini .

Blake'in gözleri büyüdü. Gaza bastı. Kamyon otoyola çıktı, arkalarında yaşanan küçük dramın tam tersi yönde ilerliyordu. Donna belediye başkanının karısının kafasının arkasında yandığını hissedebiliyordu, şüphesiz bugün ceza almasını kimin ayarladığını biliyordu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Pek bir önemi yoktu.

Önemli olan Donna'nın harika arkadaşlara ve hayatını bir bütün haline getiren bir aileye sahip olmasıydı.

Önemli olan yanındaki adamdı; cesur, güçlü, harika bir adam, onu, hem güçlü hem de zayıf yönlerini anlayan ve bunlardan zevk alan bir adam.

Önemli olan, her şeyden önce, hayat ne kadar zor olursa olsun, asla yalnız kalmayacak olmasıydı. Çünkü Blake vardı, hayatının aşkı, kaderi.

* * * * *

Ödüllü yazar Lena Diaz'dan 2018'in ilerleyen dönemlerinde daha fazla kitap bekleyin.

*TENNESSEE SWAT mini serisinin önceki kitaplarını
da kaçırmayın:*

*DAĞ TANIĞI GİZLİ
TAKİPÇİ
DEDEKTİFLE MAHSUR KALDI*

Ve her şeyi başlatan kitap,

TENNESSEE'YI İNDİRİYORUZ!

Harlequin Intrigue'den şimdi temin edilebilir!

Janie Crouch'un MAJOR CRIMES adlı kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

Harlequin My Rewards'a bugün katılın ve ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın!

Harlequin Ödüllerime Katılmak için buraya

tıklayın [http](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003)

[://www.harlequin.com/myrewards.html?
mt=loyalty &cmpid=EBOOBPBPA201602010003](http://www.harlequin.com/myrewards.html?mt=loyalty&cmpid=EBOOBPBPA201602010003)

Umarız bu Harlequin Intrigue hikayesini beğenmişsinizdir.

Heyecan istiyorsunuz! **Harlequin Intrigue** hikayeleri ciddi romantik gerilimle ilgilenir, becerikli, gerçekçi kadınlar ve güçlü, korkusuz erkekler hayatta kalmak için savaşırken sizi koltuğunuzun ucunda tutar.

Her ay Harlequin Intrigue'den altı yeni hikayenin tadını çıkarın!

Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi , özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
.comHarlequinBlog

Harlequin My Rewards'a katılın ve kitap aşığını ödüllendirin!

Nerede ve ne zaman alışveriş yaparsanız yapın, satın aldığınız her Harlequin baskısı ve e-kitabı için puan kazanın.

Puanlarınızı seçtiğiniz **ÜCRETSİZ KİTAPLARA**

dönüştürün VEYA

En sevdiğiniz yazarlardan veya dizilerden **ÖZEL HEDİYELER.**

ÜCRETSİZ katılmak için
[buraya](#) tıklayın veya
www.HarlequinMyRewards.com
adresinden kayıt olmak için bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Harlequin My Rewards, herhangi bir taahhüt veya yükümlülük içermeyen ücretsiz bir programdır (ücret yoktur).

Büyük Suçlar

tarafından Janie Crouch

Önsöz

Omega Sektör ajanı Cain Bennett, Georgia adliyesinin arka sıralarında oturmuş, yargıcın gelip Cain'in on altı yaşından beri sevdiği kadını cezalandırmasını bekliyordu.

Hayley Green, Cain'in tutukladığı kadın.

Bir elini yüzünde gezdirdi, sonra öne doğru eğilerek kollarının ağırlığını dizlerine verdi. Hayley şu anda yargıç kürsüsünün hemen önündeki masada, Fulton County turuncu tulumunun , düz sarı saçlarını arkasında at kuyruğu yapmış, dimdik oturuyordu. Belli ki cezasını görmek için gelen kalabalığın fısıltılarını duymazdan geliyordu.

Basın, hükümet yetkilileri, hatta Georgia'daki küçük kasabalarından dedikoduları canlı olarak aktarmak isteyen bazı insanlar bile odayı doldurdu.

Sanırsınız ki bilgisayar korsanlığından değil de cinayetten hüküm giymek üzere.

Hayley'nin neden ninja gibi bilgisayar becerilerini yasadışı yollardan kullanarak Kolej Giriş Sınavı (College Entrance Test-CET) sistemini hacklemeyi seçtiğini hâlâ anlayamamıştı. Öğrencilerin önceki standart testler gibi aylarca beklemek yerine sonuçlarını anında almalarını sağlayan bu sınavın hacklenemez olması gerekiyordu. Sorular tamamen rastgele.

Hayley ve arkadaşları sınavı nasıl hackleyeceklerini değil, sisteme nasıl sahte sınavlar yerleştireceklerini bulmuşlardı. Sistemin gerçek olduğunu düşündüğü ve onları "alan" öğrencilere gerçek puanlar ve kredi veren sınavlar.

Zengin öğrenciler bu sahte sınavlar ve puanlar için cömertçe ödeme yapmaya hazırdı, bu da esasen istedikleri herhangi bir üniversiteye kabul edilmelerini sağlayacaktı. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında oldukça sık bir aldatmaca. Ama kızın bunu neden yaptığı konusunda Cain'in hiçbir fikri yoktu. Lisede tanıdığı kız bunu asla yapmazdı.

Ve Hayley'nin Cain'e herhangi bir neden sunmayacağı da kesindi. Onunla konuşmayı reddediyordu.

Son birkaç aydır yaşadığı sürekli gerginlik yüzünden dişlerini sıktı. Evet, bilgisayar korsanlığı davası Hayley ile ilişkisini yeniden canlandırmıştı.

Ama *onun* kendisini bazı hackerlarla temasa geçirebileceğini düşündüğü için, onlardan biri olduğunu düşündüğü için değil.

Ama ona öyle geliyordu ki, adam onunla lanet olası bir operasyonun parçası olarak yatmıştı.

Cain başını kaldırıp Hayley'nin sandalyedeki hareketsiz, kaskatı haline baktı. Tanrım, her şeyi berbat etmişti. O öyle. Neden bilgisayar korsanlığı yapıyordu ki? Suçlu mu olmuştu? Onun hayatını kolluk kuvvetlerine adadığını biliyordu. Yasaları çiğnemeyi seçmek, bir zamanlar paylaştıklarından sonra yüzüne inen bir tokat gibiydi.

Ama umarım yargıç Hayley'nin daha önce sabıkası olmadığını, tutuklanmadığını dikkate alır. Davayı uzatmamak ve vergi mükelleflerine binlerce dolarlık bir dava masrafı çıkarmamak için itiraz etmemişti. Cain, soruşturmadan sorumlu ajan olarak, Hayley'nin hapis cezası almaması için dilekçe vermişti.

Sınırlı bilgisayar kullanımıyla şartlı tahliye, kesinlikle. Ama Hayley tehlikeli değildi. Başkalarına zarar verme niyeti yoktu. Yattığı süre onun için mükemmel bir ceza olurdu.

Bundan hoşlanmayabilirdi ama Cain onun hayatında çok daha fazla yer almayı planlıyordu. Omega Sektör'e katılmadan önce üniversiteye, ardından da FBI eğitim akademisine gittiği için birbirlerinden bu kadar uzaklaşmalarına izin vermekle hata etmişti. Sosyal medya ve e-posta aracılığıyla konuşuyorlardı ama belli ki onun hayatında gerçekte neler olup bittiğini bilmiyordu. Aka: suç faaliyetleri.

Bu artık sona erecek.

Yargıç bugün onu serbest bırakacak ve yarın Cain buldozer gibi hayatına geri dönecekti. Kız çok kızacaktı - Cain de kızacaktı - ama bunun üstesinden geleceklerdi. Birbirlerinden uzun süre ayrı kalamayacak kadar çok geçmişleri, tutkuları ve *doğruları* vardı. Hayley Green onun olduğu gibi, o da Hayley'nin kızıydı. On yılı aşkın bir süredir birlikteydiler.

Yarından itibaren, küçük suçlunun kendi kolluk kuvvetlerine sahip olduğundan emin olacak ve onu doğru yolda tutacaktı. Cain hafifçe gülümsedi. Kolay olmayacaktı ama o buna değerdi. *Onlar* buna değerdi.

Yargıç mahkeme salonuna girerken mübaşir herkesin ayağa kalkması için anons yaptı.

Yargıç Hayley'den ayağa kalkmasını isteyince herkes yerine oturdu.

Cain, yargıç Hayley ile bilgisayar suçlarının şiddet içermese de kurbansız olmadığı hakkında konuşurken onu dinledi. Yargıç, Hayley'nin sadece CET'i geliştiren ve işleten şirketten değil, aynı zamanda para karşılığında sattığı test sonuçları yüzünden üniversiteye kabul ve burs fırsatını kaçıran ülkenin dört bir yanındaki öğrencilerden de çaldığını belirttikçe daha da gerildi.

Yargıç, Hayley'nin sadece bilgisayarları hacklemediğini, geleceklerini de çaldığını söylediğinde boğazının arkasındaki safra yanmaya başladı.

Bu hiç iyi değildi.

"Bugün," diye devam etti yargıç, "bir örnek oluşturmanın önemli olduğunu hissediyorum. Sizin gibi insanların, Bayan Green -genç, zeki, çalışabilir- yasaları çiğnemeyi seçtiğinizde katı standartlara tabi tutulacağını göstermek için. Başkalarını aynı tercihleri yapmaktan caydırmak için."

Cain ayağa kalkmak istedi. Zamanı durdurmak. *Bir şeyler* yapmak. Çünkü yargıcın ağzından çıkacak bir sonraki sözler Kabil'in tüm dünyasını değiştirecekti.

Hayley'ninkine ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu.

"Hayley Green, B sınıfı bir suç olan ve yirmi yıla hapis cezası öngören birinci derece bilgisayar suçu suçlamasını kabul etmediniz. Bu mahkeme sizi Georgia Kadın Ceza İnfaz Kurumu, Asgari Güvenlik Kampüsü'nde on yıl hapis cezasına çarptırmış olup, dört yıldan önce şartlı tahliye hakkınız bulunmamaktadır."

Cain, tokmak yargıç kürsüsündeki ses bloğuna inerken Hayley'nin vücudunun sarsıldığını gördü. Yargıç birkaç şey daha söyledi ve sonra mahkeme sona erdi.

Cain az önce duyduklarına inanamıyordu. Odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi hissederek, avukatı kulağına bir şeyler mırıldanırken hâlâ masada kaskatı duran Hayley'ye . Hayley'nin tek akrabası olan kuzeni Ariel, onun arkasındaki sırada usulca ağlıyordu.

Dört yıl. Hayley en az dört yılını hapiste geçirecekti. Ve onu oraya Cain göndermişti.

İnsanlar doluşmaya başlamıştı ama Cain kendini hareket etmeye zorlayamıyordu. Hayley'e bakmaktan kendini alamıyordu. Bunu nasıl düzelteceğini bulamıyordu.

İşler bir daha asla yoluna girmeyecekti.

Bir memur yanına geldi ve kelepçeleleyebilmesi için masanın diğer tarafına istedi. Şoktaymış gibi yavaşça hareket ederek yaptı. Ki öyle olmalıydı.

Dört yıl.

Memur onu kelepçeleleyebilmek için çevirdiğinde Hayley'nin gözleri Cain'inkilerle buluştu.

Kendine engel olamayarak ona doğru bir adım attı.

Elmacık kemikleri solgun ve çizgili olan kızın kendisine bakarken gözlerinin yaşla, dehşetle, hatta nefretle dolmasını bekliyordu.

Ama gözleri ölü, duygusuzdu. sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu.

Sonra ondan tamamen uzaklaştı ve götürüldü.

Birinci Bölüm

Dört yıl sonra

Cain, Omega Sektörü Koruma ve Kurtarma Bölümü'nün bir parçası olarak sık sık insanlığın en kötülerıyla uğraştı.

Kriz yönetimi ve korumalık işinin düzenli bir parçasıydı. O ve ekibi ayrıca düzenli olarak hava korsanları ve adam kaçıranlarla da uğraşıyordu.

Ancak şu anki görevi bir kişiyi değil, kendi yöntemleriyle kaçırılmakta olan Omega'nın tüm Kritik Müdahale Bölümü'nü kurtarmaktı.

Ellerinde, ekibi teker teker yok etmeye, sevdiklerini öldürmeye kararlı bir psikopat vardı. Ve içeriden biri bu deliye arayışında yardım ediyordu.

Cain şu anda, geçen hafta Omega psikiyatristi Grace Parker'ın boğazını kesen Damien Freihof'un -söz konusu psikopatın- videosunu izliyordu.

Freihof ve Omega Sektöründeki yandaşı, cinayeti tüm aktif Omega Sektör ajanlarına canlı yayın olarak göndermenin eğlenceli olacağına karar vermişlerdi - onları Dr. Parker'ın ölümünü izlemeye zorluyorlardı ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorlardı.

Artık Cain bunu tekrar tekrar izleyebiliyordu. Grace'in gözlerinin ölümle nasıl donuklaştığını izledi. Ellili yaşlarında güzel bir kadın olan ve Omega ekibinin ayrılmaz bir parçası olan doktor tam önünde otururken Freihof gözlerinin sevince bir şeyle dolmasını izledi.

Freihof yıllar önce karısı Natalie'nin ölümünün hesabını Omega Sektör Kritik Müdahale Birimi'nden sormak istediğini sır olarak saklamamıştı. Karısının bir banka rehinesi olayında zamansız ölümü için seçkin kolluk kuvveti görev grubunu suçlamıştı.

Onların da kendisi gibi sevdiklerini kaybetmenin acısını hissedeceklerine kararlıydı.

Grace Parker, Freihof'un peşine düştüğü sevdiklerinden sadece biriydi. Geçtiğimiz beş ay boyunca yaklaşık bir düzine Omega Sektör ajanına ya da onların arkadaşlarına ve ailelerine saldırıların arkasındaki beyindi. Grace geçen hafta ölmüştü. Diğer iki Omega ajanı da bir patlamanın ardından hastanedeydi.

Ve Freihof tüm bunların tadını çıkarıyordu.

Freihof durdurulmalıydı. Ama en az bunun kadar önemlisi, Omega'nın içindeki köstebek

-Freihof'u saldırılarında bu kadar başarılı olmasını sağlayan bilgilerle besleyen kişi durdurulmalıydı. Kritik Müdahale ekibinin yöneticisi Steve Drackett kime güvenilebileceğinden emin değildi.

Bu yüzden Cain buradaydı, Omega'nın farklı bir bölümünden getirilmişti, bu haini yakalamaya yardım etmek için.

Cain, Grace Parker'ın ölümünü tekrar izledi bu kez daha önce gözden kaçırmış olabileceği bir şeyi fark etmeyi umuyordu. Kadını şahsen tanıımıyordu, bu da görüntülere daha objektif bakmasını, başkalarının - psikiyatristi derinden önemseyen insanların- gözden kaçırabileceği şeyleri görmesini sağlıyordu.

Cain duygularını işinden ayırabilme yeteneğiyle tanınırdı. Otuzuncu yaş gününe henüz girmişken Omega'nın Koruma ve Kurtarma Bölümü'nün müdür yardımcılığına bu şekilde yükselmişti.

Çünkü ne olursa olsun işi bitirirdi. Bunu dört yıl önce kanıtlamıştı.

Cain, Hayley Green'le ilgili tüm düşünceleri bir kenara iterek görüntüleri tekrar inceledi. Şu anda Damien Freihof hakkında olabildiğince çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Çünkü Cain'in onun hakkında öğrenebileceği her şey, köstebek hakkında bilgi edinmesini sağlayacaktı.

Bir bakıma -Freihof ne kadar psikopat olsa da- onu anlamak daha kolaydı. Adam intikam almak istiyordu. Elbette, Omega Sektörünün aslında sorumlu olmadığı bir şey için intikam istiyor olabilirdi, ama en azından nedenleri açıktı.

Hain ne istiyormuş?

Freihof'a yardım etmenin içinde fazla para olamazdı. Belki biraz, ama genellikle birinin itibarını ve/veya hayatını riske atmak için aradığı türden büyük bir ödeme değil.

Geriye pek çok başka faktör kalıyordu. İntikam da olabilirdi; belki Freihof da bir tür intikam peşinde koşan akraba bir ruh bulmuştu.

Omega'nın yaptığı bir şey. Belki de bu kişi kontrolü ele geçirmek istiyordu ya da Omega Sektörünü en başından yıkmayı planlayan bir tür siyasi bağnazdı.

Ya da belki Freihof'un adam -ya da kadın- üzerinde kontrolü vardı ve ona bir şekilde şantaj yapıyordu.

Cain için hainin neden böyle davrandığını açıklamak açısından gerekçenin pek önemi yoktu ama gerekçeyi anlamak bilinmeyen bir şüpheli hakkında her zaman bilgi sağlardı.

Cain, Steve Drackett'in ofisine bağlı özel bir konferans odasında oturuyordu. Stevein köstebeğin herhangi bir gözetleme aygıtına sahip olmasının mümkün olmadığını söylediği birkaç yerden biriydi.

Cain Steve'e tamamen güvenmekle birlikte hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Cain'in bu odadan kimsenin görsel ya da işitsel veri kaydetmediğini ya da iletmediğini kesin olarak bilmesini sağlayan kendi karşı gözetim cihazı vardı.

Kritik Müdahale Bölümü'nün ajan olsun olmasın tüm çalışanlarının dosyaları gruplar halinde büyük konferans masasının üzerinde duruyordu. Cain dosyaları incelemek için sekiz saatten fazla bir süredir bu odadaydı.

Dört farklı grubu vardı: temizlenmiş, olası olmayan, bilinmeyen ve şüpheli.

Cain'in yıllardır tanıdığı ve hayatının çoğunu Freihof gibi insanlarla savaşıyor geçirmiş olan Steve Drackett gibi insanlar temizlenenler kategorisindeydi. Son birkaç ay içinde Freihof tarafından yaralanan ya da neredeyse öldürülen Omega SWAT ekibinin çeşitli üyeleri gibi diğer ajanlar da. Freihof'a verilen türden bilgilere erişimi olmayanların yanı sıra Omega'ya çok yakın zamanda katılmış olan çalışanlar da aklanmıştı.

Ancak bu yine de pek çok insanı olası olmayan, bilinmeyen veya şüpheli kategorilerinde bıraktı.

Uzun dönemli ajanlar ve ajanlar pek olası olmayan kategorideydi. Cain masanın etrafında dolaşıp dosyalara bakarken ensesini ovuşturdu. Suçlunun yıllardır Omega Sektörüyle çalışan bir meslektaşısı olduğu düşüncesi midesini asit gibi çalkaladı. Bu düşünceleri, bugün içtiği tek madde olan soğuk kahve bardağından bir yudum alarak bastırdı. Bu ajanları temizlenenler listesine almak istedi ama yapamadı.

Suçları çözerken duygulara yer yoktu. Cain birinin masum olmasını ne kadar isterse istesin, işlerin her zaman böyle sonuçlanmadığını ilk elden biliyordu.

Tüm bilinmeyen dosyalara tekrar baktı. Freihof'a fark edilmeden istediği bilgileri verebilecek bilgisayar geçmişi olan insanlar. Kesin olarak bildikleri tek şey, hainin bilgisayar kullanımını konusunda oldukça yetenekli olduğuydu.

Ancak bazı insanlar bu alanda yetenekliydi. Bilgisayar ya da istihbaratla ilgili olmayan işleri olan insanlar bile köstebek olmak için gereken beceriye sahip olabilirdi.

Cain, John Carnell için bir dosya aldı. Adam bir dâhiydi; lanet olası akli bir bilgisayar gibi çalışıyordu. Ani ve asık suratlıydı, onunla çalışmak genellikle zordu ama neredeyse her zaman odadaki en zeki kişiydi.

Cain, Carnell'in dosyasını bilinmeyenler arasından şüpheli yığınınca kaydırıldı. Orada yarım düzine başka dosyaya katıldı. İkisi, terfi ettirilmedikleri için Washington DC'deki Omega ofisine şikâyetle bulunan kişilerden geliyordu; belki de içlerinden birinin bir çıkarı vardı ve köstebek olmuştu. SWAT özentisi Saul Poniard'ın dosyası da yığının içindeydi; o kadar mükemmel bir sicili vardı ki bu Cain'i rahatsız ediyordu.

Ve Lillian Muir, SWAT ekibinin bir üyesi. Cain onun ismini şüpheli listesine koymaktan hoşlanmıyordu, özellikle de birkaç gün önce Freihof'un bilinen son ikamet yerinde meydana gelen patlamada yaralananlardan biri olduğu için. Omzuna tahta bir mermi saplanmıştı. Acı verici ama hayati tehlikesi olmayan bir yaralanmaydı.

Ama Cain, Lillian'ın geçmişinin ve bunu ne kadar iyi sakladığının onu bir şüpheli yaptığını inkâr edemezdi. Geçmişini saklamak için elinden geleni yapan biri, kaybedecek bir şeyleri olan biriydi.

Steve Drackett kapıdan içeri girdiğinde, Cain Lillian'ın dosyasını başka bir dosyanın altına kaydırıldı. Steve'in, içlerinden birinin hain olma ihtimalini objektif olarak değerlendiremeyecek kadar duygusal olarak kendi ekibiyle meşgul olduğunu biliyordu.

"Burada işler nasıl gidiyor?" Steve sordu.

"İtiraf etmeliyim ki, bu penceresiz odada sıkışıp kalmaktansa dışarıda güzel Colorado dağlarınızın tadını çıkarmayı tercih ederim."

Steve onun omzuna vurdu. "DC ofisinden buraya transfer olman gerektiğini söyleyip duruyorum. Yaşam kalitesi maddesi." Steve'in gözleri Cain'in Grace Parker'ın ölümüyle ilgili kaydı durdurduğu ekrana kaydı.

Cain gidip televizyonu kapattı. Steve cinayet görüntülerini yeterince izlemişti; bir kez daha izlemesine gerek yoktu. Steve masanın üzerindeki dosyaları işaret etti. "Bir şey bulabildin mi?"

"Benim teorilerim var. Şüpheli kategorilerim. Sana karşı dürüst olmalıyım Steve, kimi araştırdığımı bilmesen daha iyi olur."

Cain zaten ona söylemeyecekti ama diğer adamın sormayacağını umuyordu. Cain Steve'e saygı duyuyordu, onu uzun yıllardır tanıyordu. Bunun aralarına mesleki ya da kişisel bir kama sokmasına izin vermek istemiyordu.

Ama köstebeği yakalamak için bunu yapardı.

Steve gergin omuzlarını yuvarladı. "Dürüst olmak gerekirse bundan hoşlanmıyorum. Ama her gün aramızda bir hainin dolaştığı düşüncesi daha da az hoşuma gidiyor. Ajanlarımdan daha fazlasının yaralanması ya da ölmesi."

"Biliyorum," dedi Cain usulca. "Onu yakalayacağız, Steve. Yakalayacağız. Freihof ve bu köstebek her ."

"Takip ettiğiniz belirli bir yön var mı?"

"Bazıları. Profil çıkarmaya ve şüpheli faaliyet olarak değerlendirilebilecek şeylere dayalı. Hatta belirli beceri setlerine. Ama bu kişiyi yakalamama gerçekten yardımcı olacak şey bilgisayarla ilgili şeyler."

"Bu yüzden Hayley Green'e gidiyorsun."

O gün mahkeme salonunda kendisine nasıl baktığını hâlâ görebiliyordu. Gözleri ne kadar da ölüydü. Onu en son o zaman görmüştü. Hapishaneye girdiği ilk yıl onu defalarca ziyaret etmeye çalışmış ama o her seferinde onunla bir şey yapmayı reddetmişti. Sonra denemeyi bırakmıştı.

Yine de onu düşünmeyi hiç bırakmamıştı.

"Benim bu kişiyi bulacak yeteneğim yok ama onun ."

Steve'in kaşı kalktı. "Hayley'nin hüküm giymiş bir suçlu olduğunu biliyorsun. Bunu sen sağladın."

Her seferinde olduğu gibi bu düşünceyle de midesi bulandı. "Ama aynı zamanda bir bilgisayar sistemini hacklemekte de en iyisi."

"Sana yardım edeceğinden emin misin?"

Hayley dört ay önce şartlı tahliye edilmişti. Cain tam olarak hangi tarihte çıktığını biliyordu. Tahliye olduktan sonra Gainesville, Georgia'ya geri döndüğünde şaşırılmıştı. Her zaman uzaklaşmak istediğini söylediği yere.

İkisi de buradan uzaklaşmak istemişti. Tanrı biliyordu ki lisedeki ilişkileri sırasında kaçmak hakkında konuşarak yeterince zaman geçirmişlerdi. Ama belki de tanıdık olmanın daha iyi olduğuna karar vermişti.

"Cain mi?" Steve tekrarladı. "Hayley'nin sana yardım edeceğinden emin misin? Olan onca şeyden sonra?"

Cain omuzlarındaki gerginliği atmak için kendini zorladı. "Hayley suçluydu. Artık hapisten çıktı ve eminim hayatına devam etmeye hazırdır."

"Ancak hayatına devam etmek ve onu hapse atan adama yardım etmek iki farklı şeydir."

Onu hapse atmak için onunla olan ilişkisini kullanan adama yardım etmek.

Steve o sözleri söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. İkisi de bunu düşünüyordu; Steve olay olduğunda Cain'i tanıyordu. İkisi de bunun geride kalmasının çok daha zor olduğunu biliyordu.

Cain bunu görmezden geldi. Dört yıl önce yapması gerekeni yapmıştı, bu onu çok üzmüş olsa da. Ama kanun onun tarafındaydı. Bunu hatırlamaya çalıştı.

Ve yargıcın Hayley'i cezalandırırken bu kadar sert davranacağını hiç düşünmemişti. Ama bu onun suçlu olduğu gerçeğini değiştirmemişti.

Cain sonunda, "Merak etme, Hayley'yi ben hallederim," dedi. Ve halledecekti de. Geçmişte ikisi arasında ne yaşanmış olursa olsun, Hayley'nin bir katili yakalamasına yardım etmeyeceğine inanamıyordu.

"Sen öyle diyorsan." Steve akıllıca davranarak başka bir şey söylemedi.

"Omega'dan tamamen uzaklaşmam gerekecek." Cain dosyaları istiflemeye başladı. Bunların çoğu onunla birlikte Georgia'ya gelecekti. "Hayley Omega sistemi içinde hiçbir yerde çalışamaz."

"Tamamen karanlık mı?" Steve sordu. "Bu tehlikeli olabilir. İhtiyacınız olursa fazla desteğiniz olmaz."

"Bu işin ne kadar derinlere indiğini öğrenene, köstebeğin kim olduğu ve bilgi edinmek için ne tür bir kapasiteye sahip olduğu konusunda daha iyi bir fikre sahip olana kadar mı? Omega sistemi içinde çalışamam. Eğer bu köstebek düşündüğümüz kadar iyiye, ben içerideyken bunu fark edecektir."

İkisinin de yapmak isteyeceği son şey hainin yer altına inmesine neden olmaktı. O zaman onu asla yakalayamazlardı. Bu da Freihof'u yakalamayı çok daha zorlaştırırdı.

"Ne yaptığımı sadece sen, DC ofisindeki Ren McClement ve ben bileceğiz."

Steve başıyla onayladı. İkisi de daha fazla insana güvenmek istiyordu ama bu çemberi mümkün olduğunca küçük tutmak en iyi senaryoydu. McClement Omega Sektörü'nün en üst kademelerinde çalışıyor, gerektiğinde birden fazla departmanı bir araya getiriyordu. Adam neredeyse bir efsaneydi. Cain Ren'e en az Steve'e güvendiği kadar güveniyordu.

Hayatıyla.

"Sadece dikkatli ol," dedi Steve. "Karanlığa gömülmenin bazı ağır sonuçları olabilir."

"Bu haini aramızdan çıkarmamızı sağlayacaksa bu bedeli ödemeye hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Steve onu inceledi. "Ama bazen bedelini ödeyecek tek kişi biz olmayız. Hayley yıllar önce işlediği suçtan dolayı suçlu olabilir ama onu bu işe bulaştırmak daha da kötü olabilir."

"Merak etme, Hayley'i koruyacağım." İster inanın ister , o göremese de, adam her zaman onu korumaya çalışmıştı. Onunla lisede tanıştığı günden bugüne kadar. "Bize yardım ederek şartlı tahliyesini ihlal etmemesi için devletten izin almasını sağlayacağım. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Steve başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. "Umarım o da düşünüyordur." Cain de öyle.

Telif Hakkı© 2018 yazan Janie Crouch

ISBN-13: 9781488033391

SWAT Açmazı

Telif Hakkı© 2018 yazar Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40. Kat, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda , tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.